

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ДЕСЕТО ВАНРЕДНО ЗАСЕДАЊЕ
У ЈЕДАНАЕСТОМ САЗИВУ
Пети дан рада
27. септембар 2018. године

(Седница је почела у 10.05 часова. Председава Верољуб Арсић,
потпредседник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо рад седнице Десетог ванредног заседања Народне скупштине Републике Србије у Једанаестом сазиву.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствују 83 народна посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 85 народних посланика, односно да су присутна најмање 84 народна посланика и да постоје услови за рад Народне скупштине.

Да ли неко од председника односно овлашћених представника посланичких група жели да затражи обавештење или објашњење у складу са чланом 287. Пословника?

Реч има народни посланик Александар Шешељ.

АЛЕКСАНДАР ШЕШЕЉ: Даме и господо народни посланици, у светлу ове расправе која траје већ четири дана у Народној скупштини, где се прича о пензијама и колико је држава Србија морала да уштеди да не би банкротирала итд., спомиње се неких осамсто милиона евра које је и на тај начин Република Србија уштедела, мене занима, у светлу политике штедње – како Влада Републике Србије објашњава чињеницу да шест месеци након истека мандата бивши председник Србије Томислав Николић и даље користи луксузну резиденцију у Ужичкој број 23, која је

предвиђена за председника Републике, кад више није на тој функцији? Подаци који долазе у јавност говоре да то кошта више од пет хиљада евра месечно, плус рачуни, плус особље итд. Зашто се ове паре троше и зашто Томислав Николић и даље користи државну резиденцију?

Исто тако, ништа се није десило поводом афера са Фондацијом Драгице Николић. Зашто Тужилаштво и МУП нису реаговали поводом написа да су биле у питању проневере више од дванаест милиона евра?

Исто тако, посланичко питање упућујем председнику Републике Александру Вучићу – да ли ће и он задржати, као Томислав Николић, своју резиденцију у којој сада живи и да ли ће то бити пракса за све остале који буду изабрани на ту функцију?

Главно политичко питање у последњих седам година у Србији је питање Косова и Метохије, а дијалог који се водио у оквиру Савета безбедности УН преместио се пре седам година у Брисел, у Европску унију. Мене занима – зашто Република Србија пристаје да преговара са косовским Албанцима уз посредовање ЕУ, која је као таква већ признала независност тзв. републике Косово?

Да бисмо били у стању да заштитимо српски национални интерес и очување Косова и Метохије у саставу Републике Србије, требало би ваљда да укључимо оне велике силе, оне државе које су сталне чланице Савета безбедности, које нису признале независност Косова и пружају пуну подршку Србији у настојању да Косово задржи под својим суверенитетом, а то су Народна Република Кина и Руска Федерација. Зашто се преговара са Европском унијом, која тражи од Србије декларативно да призна независност Косова да би наставила ка путу европских интеграција? И, да ли ће то бити цена учлањења у ЕУ?

Ми смо видели, председник Републике је скоро дао изјаву за „Ројтерс“ да уколико потпишемо свеобухватни споразум са Приштином, то треба да нам буде гаранција да ћемо постати чланови ЕУ 2025. године. Ко ће то да нам гарантује када сви ови људи који данас представљају бриселску администрацију већ следеће године неће више бити на тим функцијама, доћи ће неки нови? Ко се сећа оних људи који су заступали ЕУ пре седам година?

Дакле, да бисмо сачували нашу територију, наш народ који живи на Косову, апелујем на председника Републике да што пре у дијалог о Косову и Метохији позове представнике Руске Федерације и представнике НР Кине и на тај начин покаже да Србија није спремна да се помири са окупацијом и независношћу тзв. републике Косово.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Славиша Ристић. Изволите.

СЛАВИША РИСТИЋ: Захваљујем се, господине председавајући.

Упутићу пар питања председнику Републике Александру Вучићу, а односе се на његове последње изјаве на Главном одбору Српске напредне странке. Цитираћу пар изјава. Једна, између осталог, гласи: „Моја политика да Србија доста тога сачува на Косову и Метохији је доживела пораз, јер Срби воле да изгубе све“, каже Александар Вучић. „Прву рунду је добила Србија пропасти и Србија која воли да плаче и губи све. У истом колу нашли су се Соња Бисерко, разне невладине организације, Сава Јањић, Рада Трајковић и лажни српски националисти, чија је политика да на Косову немамо ништа, већ да Косово и Метохију имамо у бајкама и митовима“, између осталог каже Александар Вучић.

С тим у вези, тражим разјашњење од председника Србије Александра Вучића и постављам неколико питања. Ово су питања која би требало, да је среће, и ова Народна скупштина да му упути.

Прво и основно питање гласи – ко је овластио Александра Вучића да у име и за рачун Републике Србије утврђује и води политику земље, а посебно политику према Косову и Метохији? Члан 12. Устава Србије у осам тачака јасно и недвосмислено утврђује надлежности председника Републике Србије, из којих се јасно види да није његова надлежност да води политику земље, па ни политику према Косову и Метохији, већ да су то надлежности Владе Републике Србије и ове Народне скупштине. Дакле, ко му је дао за право да узурпира уставне надлежности Народне скупштине Републике Србије и Владе Републике Србије?

Друго питање гласи – ко је овластио Александра Вучића да, у својству председника Републике, у разговорима са многобројним међународним представницима, као и представницима сепаратистичких власти у Приштини, предлаже идеју о подели Косова и Метохије и разграничењу са косовскометохијским Албанцима?

Подсећам Александра Вучића на члан 8. Устава Србије, који гласи: „Територија Републике Србије је јединствена и недељива. Граница Републике Србије је неповредива, а мења се по поступку предвиђеном за промену Устава.“

Подсећам, такође, Александра Вучића да је приликом ступања на дужност председника Републике Србије у овом Дому Народне скупштине положио заклетву, чији први део текста гласи: „Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целовитости територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију, као њен саставни део“.

Подсећам такође Александра Вучића да не постоје две Србије, једна, како он тврди, плачљива, губитничка, која живи у митовима итд. и друга, победничка и успешна, коју он, наводно, предводи. Постоји једна,

Уставом и законима уређена, држава Србија, са Косовом и Метохијом у свом саставу, и сви органи Републике Србије, укључујући председника Републике, морају се стриктно тога придржавати, а не да им пада на памет да износе своје приватне идеје вршећи послове државних функционера.

Оба ова питања, сва ова питања, наравно, постављам и председнику Народне скупштине Републике Србије, Уставном суду, надлежним тужилаштвима. Очекујем одговор зашто не реагују на овако отворено кршење Устава од страна председника Републике Србије.

На самом крају, желим да поставим питање Александру Вучићу – зашто све ово време обмањује јавност да су границе на административним прелазима између Србије и АП Косово и Метохија, како он у последње време воли да каже, границе између Срба и Срба, постављене 2011. године када чињенице говоре нешто сасвим друго? Тачно је да су 2011. године сепаратистичке власти из Приштине послале јединице РОСУ да покушају да успоставе тамо границу и да је пуних годину и нешто дана народ тамо био на барикадама. Тачно је да је претходна власт започела преговоре у Бриселу и да је Борко Стефановић прихватио део споразума о тзв. интегрисаном управљању прелазима, али је такође потпуно тачно да је имплементација тог споразума и постављање границе учињено у децембру 2012. године, прецизније 10. децембра 2012. године, када смо сви имали прилике да видимо на телевизијама са националном фреквенцијом да се службеник Владе Србије, Павићевић (који је, иначе, у канцеларији у Приштини), похвалио како је Србија успела коначно да реализује тај део споразума.

Дакле, границу су имплементирали и поставили представници Владе коју је водио Ивица Дачић и чији је потпредседник био Александар Вучић и чуди ме зашто први потпредседник има намеру да обмањује јавност у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Милија Милетић.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем, уважена председнице Скупштине.

Поставио бих неколико питања конкретно везаних за југоисток Србије, за развој југоистока Србије што се тиче туризма. Још једном бих надлежном министарству поставио питање везано за пут који иде од Сврљига до Старе планине, јер стварно велики број путника долази на Стару планину, где имамо велики проблем са непокривеношћу интернетом, мобилном телефонијом. Моје питање је – када ће се у том делу урадити мобилна телефонија, релеји, да би могли у сваком тренутку да је користе путници, будући туристи који долазе на Стару планину а иду преко Сврљига, где је стварно урађен најсавременији пут, где има велики

број лепих дестинација где људи могу да дођу и пробају квалитетну, здраву храну? Потребно је да се ту уради интернет, да постоји мобилна телефонија и да коначно сви они који желе да оду од Ниша, преко Сврљига, до Старе планине могу да имају слободу да у сваком тренутку могу да позову своје, да пошаљу слике, да виде лепоте нашег краја. Ја увек говорим да је Сврљиг најлепша општина у Србији.

Стара планина јесте нешто најлепше. Директор хотела, господин Караџић, залаже се свим срцем да се ставе у функцију сви капацитети, али сада је потребно да ми мало потпомогнемо да се то покрије мобилном телефонијом, интернетом. А има и заинтересованих фирми, које раде неке сличне ствари; рецимо, једна од њих јесте „Ексе нет“, која се понудила да направи на сваком десетом-петнаестом километру интернет дрво. Тако би у сваком тренутку људи могли то да користе за разне потребе: да се чују са својима, да покажу слике и информације из Сврљига, Књажевца, Сокобање, Ниша, са Старе планине.

За све нас који тамо живимо то је врло битно и велики је проблем. А проблем који је за нас био најбитнији, урађен је, а то је прилазни пут који иде од Сврљига према Старој планини.

Још једно питање у том делу, што се тиче развоја привреде и пољопривреде, за министра без портфеља господина Кркобабића – да ли ће се наставити са тенденцијом развоја задругарства? Сведоци смо да кроз развој задругарства имамо велику шансу за развој пољопривреде и развој југоистока Србије, јер кроз удруживање и задругарство, кроз стимулације које даје држава Србија имамо могућност да развијемо и сточарство, и производњу лековитог биља и остале видове пољопривредне производње. Само удруживањем имамо шансу да вратимо осмех нашим пољопривредним произвођачима који живе на југоистоку Србије.

Још нешто, за мене исто врло битно, пошто ја јесам из Сврљига али је мени Ниш центар, и то је за све нас који живимо на југоистоку Србије веома битно – сутра се испуњава обећање које је господин Вучић рекао, а то је нешто најбоље за све нас који живимо у том крају – отварају се две фирме. Једна од тих фирми је „Цумтобел“, то је фирма која производи лед расвету. То је најјача и најбоља фирма за производњу лед расвете, која ће упослити у почетку преко 300 људи. Друга је филипинска фирма ИМИ, која ради ауто-делове, која ће упослити преко 1.500 људи за наредне две или три године.

То се налази близу наше општине Сврљиг, у делу према Нишкој Бањи. За све нас који живимо тамо, то значи упошљавање, нова радна места. На овај начин, као што је господин Вучић рекао, обећао и сада завршава то обећање, сутра ће бити отварање, Нишлије ће имати могућност да се запосле. Што је најбитније, ту ће се запослити људи који

су високообразовани, људи који ће сутра имати могућност да искажу своје знање које су научили на факултету. Ниш је стварно универзитетски град. Могу да кажем, јесам из Сврљига, али ми је Ниш у срцу, и Нишлије. Као председник Уједињене сељачке странке, захвалио бих се нашем председнику Вучићу, који својим ангажовањем ставља велики акценат на развој југоистока Србије, развој малих општина, развој Ниша као центра југоистока Србије.

Још једном, свим нашим православним верницима желим да честитам данашњи дан, то је слава Крстовдан. То је велики дан за све нас, то је црвено слово. Свим пољопривредним произвођачима желим здравља, среће, успеха и да им ова година буде родна и благородна, како на њиви тако и у кући.

ПРЕДСЕДНИК: Јован Јовановић има реч.

ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ: Хвала.

Моја питања су мотивисана изложбом „Уметност која чека правду“, која ће за нешто више од сат времена бити отворена у Скупштини. Наиме, на овој изложби биће приказане реплике уметничких слика које су украдене 5. октобра током упада народа у ову зграду, Уз напомену да свако кривично дело заслужује осуду, очигледан циљ ове изложбе је да покаже да је 5. октобар био злочиначки подухват и да се посебно рехабилитује власт која је деведесетих година довела земљу до пропасти, а чије рачуне и дан-данас плаћамо. Баш тај 5. октобар је био вапај грађана Србије за правдом, вапај који је нажалост био кратког даха и домета, те се због изневерених очекивања данас, већ дубоко у 21. веку, и даље налазимо у зачараном кругу сиромаштва, лажи и безнађа. Стога, наши грађани и даље чекају правду, а због одсуства правде ми као друштво се деградирамо и постепено растачемо.

Када смо већ код уметности, постављам питање министру Вукосављевићу – да ли ће, рецимо, правду дочекати они којима су грубо нарушена ауторска права на конкурс Министарства културе?

Још једно питање за министра културе – да ли ће правду дочекати аутори управо забрањеног филма „Мезимица“? Продуцент Светозар Цветковић изјавио је да не може да се настави снимање филма у нормалним условима иако су средства одобрена још прошле године, што је очигледан пример цензуре.

Питање за министарку Михајловић и градоначелника Београда, који је вођење града препустио другима – да ли ће правду дочекати станари Топличиног венца, на којем су градске власти пре два дана, без одговарајућих дозвола, уз пратећу шараду, започеле још једну накарадну „бетонизацију“ и даље ружење Београда попут оног „Београда на води“ или на Славији? Само два сата након изјаве заменика градоначелника

Горана Весића да грађевинска дозвола за овај подухват постоји стигло је саопштење Секретаријата за урбанизам да Секретаријат за саобраћај, као инвеститор, одустаје од захтева да на Топличиним венцу изводи радове на реконструкцији, а у међувремену је већ посечено дрвеће и отпочето је ископавање.

Питање такође за министарку Михајловић – да ли ће правду дочекати неправедно оптужени инжењери ЦИП-а за рушење потпорног зида у Грделичкој клисури? Односно, да ли ће правду дочекати грађани Србије тако што ће неко коначно преузети одговорност за овај грађевински промашај, као и многе друге пропусте?

Питање за министра животне средине – да ли ће правду дочекати грађани који се боре да заштите водне ресурсе, као на пример на Старој планини или Савском насипу?

Питање за министарку Кубуровић и министра Стефановића – да ли ће правду дочекати власници нелегално срушених објеката у Савамали?

Питање за министра Ђорђевића и министарку Славицу Ђукић Дејановић – да ли ће правду дочекати породиље и будуће мајке које су Законом о финансијској подршци породицама са децом дискриминисане умањењем накнаде за одсуство са посла? Ово питање постављам као отац два мала детета, једног од две године, другог од четири и по месеца, пошто сам се суочио са срамотним административним процедурама кроз које пролазе породиље.

Питање за министра образовања – да ли ће правду да дочекају они који траже да се поштује академска честитост, односно одузму лажне дипломе и докторати?

Питање за министра Ђорђевића и председницу Владе Ану Брнабић – да ли ће правду дочекати наши најстарији суграђани који су поштено зарадили своје пензије, односно да ли ће им бити враћено оно што им је противуставно отето, како би колико-толико достојно проживели своју старост, а не да им се лажно представља да ће после повраћаја износа пензија на ниво пре смањења оне бити веће него икада?

Питање за председницу Владе и министра финансија Синишу Малог – да ли ће правду дочекати они којима је незаконито отета имовина?

Коначно, али не и последње, питање за председника Републике – да ли ће правду дочекати породица Оливера Ивановића, односно да ли ће коначно бити разрешено његово убиство, као што је то обећано?

За крај, питање премијерки – шта Влада намерава да учини како би отклонила многобројне препреке ка остварењу прокламованог стратешког циља, чланства у ЕУ? Наиме, извештај Европског парламента у Србији у завршној је фази израде и посланици Одбора за спољне послове договорили су 27 амандмана на Нацрт текста резолуције који је претходно

поднео извештач Дејвид Макалистер. Из тих амандмана јасно је да се доводе у питање темељи наше државе, указује се на нефер изборне услове и нетранспарентност финансирања политичких партија, изборних кампања, дискриминацију опозиционих политичара, политизацију судства, угроженост слободе изражавања и независних медија, недовољну заштиту права радника, нарочито жена и младих итд. У поређењу с тим, заиста бледо делују амандмани који похвално говоре о Србији, а који се пре свега односе на техничке области приступања Европској унији, као и конструктиван однос наше земље према мировним мисијама и међународној полицијској и правосудној сарадњи. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Пре него што дам следећем говорнику реч, захваљујем се посланику што је споменуо изложбу која ће бити отворена овде, у холу Дома Народне скупштине Републике Србије, у 12 часова, која се зове „Уметност која чека правду“. Позивам све посланике да дођу на отварање или касније, у складу са својим обавезама, обавезно погледају ову вредну изложбу која говори о несталим сликама у догађајима 5. октобра. И даље не видим у томе никакву политичку поруку, него жељу да сви заједно уложимо труд да пронађемо ово нестало благо, које не припада ни прошлом ни овом режиму, ни неком будућем, него припада грађанима Србије.

Према томе, хвала вам што сте то на свој начин оценили и споменули у свом говору и што видите то само кроз политичке наочаре, а не као нешто што се дешава у читавом свету где сви данас потражују да им се врати њихово културно наслеђе.

Хвала што сте ме подсетили да позовем све посланике на ову заиста значајну изложбу.

(Милорад Мирчић: Одговори на ово питање за министра културе.)

Да је мени постављено питање, ја бих свакако озбиљно одговорила, али није мени постављено питање.

Реч има Олена Папуга.

Изволите.

ОЛЕНА ПАПУГА: Хвала, председнице.

Своје прво питање постављам министру здравља Златибору Лончару. Годишње у Србији оболи од рака око 350 деце млађе од 19 година, а око педесеторо њих умре. Њихово лечење, наравно, прате њихови родитељи, бдију над њима данима, али главни проблем је у томе што они добијају мале надокнаде за боловање и боловање је ограничено. Значи, ако оду на боловање због болести свог детета, не добијају 100% боловање, него 65% износа од плате, а оно може да траје само четири месеца, понекад и краће.

Са прелазним решењем које је уврштено у измене Закона о здравственом осигурању, да се боловање продужава на шест месеци и да је надокнада 100%, родитељи оболеле деце на неки начин су се и усагласили, али до тог решења још увек није дошло. Национално удружење родитеља деце оболеле од рака предложило је измене Закона о здравственом осигурању још пре пет година. Значи, пет година се чека да би се нешто ту ускладило и да би тај закон дошао на дневни ред.

Питам министра здравља Златибора Лончара – када ће предузети конкретне мере да олакша родитељима борбу са раком и болешћу њихове деце, када ће тај закон доћи на дневни ред? И како ће изгледати тај Закон о здравственом осигурању, односно да ли ће родитељи добити 100% надокнаде за шест месеци боловања?

Друго питање постављам председници Народне скупштине Маји Гојковић. У јуну је Скупштина Србије усвојила амандман на Предлог закона о изменама Закона о заштити права и слобода националних мањина и Предлог закона о службеној употреби језика и писама, који предвиђа да ће сваки посланик у Скупштини моћи да говори на свом матерњем језику. До дана данашњег немамо обезбеђене услове да говоримо на својим језицима, а мислим да би то било добро за нашу Народну скупштину јер мултијезичност у Србији треба да се показује Европској унији, којој тежимо. Тиме би се то богатство, које већ постоји у Скупштини АП Војводине, пренело и на Народну скупштину Републике Србије. Питам вас, председнице – када ће се обезбедити услови да припадници националних мањина говоре на својим матерњим језицима?

Треће питање постављам Министарству просвете, Младену Шарчевићу, а односи се на превођење докумената за школе у којима се изводи настава на језицима националних мањина. Наводно, „Просветни преглед“ шаље националним саветима у ПДФ формату сведочанства, ђачке књижице, матичне књиге, дневнике да се превode са српског језика на језике националних мањина у школама где се изводи настава на језицима националних мањина. Годинама, 2015, 2016, 2017. и ове године, нико није преводиоцима платио тај посао. „Просветни преглед“ из године у годину говори да он није дужан да плати те превode већ само да штампа та документа, а Министарство просвете уопште не упућује никаква средства националним саветима за превођење тих докумената.

Питам министра Младена Шарчевића – да ли ће усмерити средства за превођење тих докумената националним саветима или школама, или наћи неки начин како би могао да надокнади тим преводиоцима рад, који нимало није лак? Кажем, у ПДФ-у долазе сва та документа, и то не може било ко да уради, то морају да ураде људи који знају добро језик средине, језик националне мањине у школи у којој се изводи настава.

Председници одбора за образовање у националним саветима су више пута разговарали са државним секретарима у Министарству просвете и ти државни секретари су из године у годину говорили да у буџету нема средстава за превођење докумената на језике националних мањина. Питам министра Шарчевића – да ли ће и како решити ту ситуацију и за те године исплатити преводиоцима преводе докумената? Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Следећа посланица је Марија Јањушевић.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем, председавајућа.

Моје прво питање јесте за министра здравља господина Лончара и за градоначелника Београда – када ће деца у Рушњу добити могућност да се лече, када ће добити свог педијатра? На Дому здравља у Рушњу директорка Биљана Јеремић истакла је обавештење у којем обавештава родитеље да њихова деца у том дому здравља могу да се лече уторком и четвртком, а ако се случајно разболе понедељком, средом и петком могу да здравствену помоћ затраже у Жаркову. Услед тога се јављају велике гужве и деца просто буду враћена и није им указана основна здравствена нега зато што преглед није заказан, или зато што их просто има много и лекари, они који врше своју дужност, нису у могућности да прегледају сву децу.

Због тога ће вечерас испред Дома здравља у Рушњу у 18 сати бити протест. Позивам све грађане Београда да се придруже, као и све народне посланике, било из опозиције или власти, јер, нажалост, овај режим разуме само тај језик, језик протеста. Када грађани у томе покажу јединство, онда на неки начин дођемо и до решења.

Заиста ми је важно да градоначелник Београда господин Радојичић јавно каже да ли заиста верује да је довољно да деци у септембру понуди новогодишњу расвету, а не књиге, школску опрему и елементарну здравствену заштиту.

Такође ме занима шта ће министар здравља рећи на ово што немамо педијатре. Да ли је то у вези с оним што нам лекари специјалисти одлазе преко границе? Лично ми је одговорио да нико у Србији не води евиденцију колико наших специјализованих лекара одлази да ради у иностранство.

Друго питање постављам министру за рад, запошљавање, борачка и социјална питања господину Ђорђевићу, као и министарки Славици Ђукић Дејановић, одговорној за демографију и популациону политику – када ћете тачно (термин?) предложити измене Закона о финансијској подршци породицама? И које ћете краткорочне мере увести да помогнете породиљама и трудницама, које су колико јуче марширале на улицама,

такође због незадовољства? Мајке које зарађују више оштећене су зато што је максимална зарада коју током породилског одсуства могу добијати три просечне плате, без обзира на то какву оне зараду остварују током рада. Оне које не раде заиста могу да добију финансијску помоћ, али она је некад мања и од хиљаду динара. То је поражавајуће и то је варка. Варка коју смо, нажалост, ми овде изгласали. Жао ми је што Двери, које су биле против оваквог решења закона, нису могле да утичу, али ћу вас подсетити колико сте срчано бранили тај закон тада. Исто ће вам се десити и са законом о пензијама – за пар недеља имаћете на улици и пензионере.

Кад смо код министра културе, овде у Србији прави министар културе је Жељко Митровић. Па кад сте већ хистерично данима говорили о Жељку, да поменемо да и Српска напредна странка свог Жељка за трку има. Он је овде прави министар културе, односно некултуре, а „Пинк“ је срце и огледало Србије, која је постала један обични ријалити Александра Вучића.

Моје питање министру културе је – зашто му је требало годину дана да реагује на захтев Двери да се емитовање ријалитија укине, да ли је „намирисао“ да ће бити смењен, да ће на његово место доћи неко ко ће последније да спроводи политику Жељка Митровића? Да ли је министар културе, кад је већ кренуо у вербални обрачун са свима који су били дужни да бране Жељка Митровића, а то су премијерка, министар одбране, министар унутрашњих послова, предузео све потребне мере да казни РЕМ, да казни „Пинк“, да казни медије који промовишу садржај ријалитија?

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народна посланица Татјана Мацура.

ТАТЈАНА МАЦУРА: Захваљујем вам, председавајућа.

Постављам прво питање министру за рад испред иницијативе која се зове „Маме су закон“, чији сам и ја покретач. Ми смо недавно у скупштинску процедуру предали предлог закона којим желимо да се изврше измене у оквиру Закона о финансијској подршци породици са децом. Неке од кључних измена које смо тражили у овом закону јесу да се број месеци, просек месеци који улазе у обрачун накнаде за време породилског одсуства или одсуства ради неге детета смањи са 18 на 12 месеци.

Прво питање у оквиру питања за Министарство за рад јесте – да ли министар за рад може да нам упуту прецизну економску анализу којом је Министарство, када је припремало Закон о финансијској подршци породици са децом, израчунало да је ово оптималан број месеци који мора да уђе у обрачун?

Да ли Министарство за рад зна за дискриминацију коју трпе жене када траже посао у Србији? Нема те жене (или је макар ја нисам срела)

која на првом разговору за посао, у најрепродуктивнијем периоду свога живота, није била упитана – када планирате породицу, да ли сте удати, колико деце имате сада, да ли планирате проширење породице и слично. Ова група питања није резервисана, нажалост, само за приватни сектор, о коме се најчешће у погрдном смислу говори; ова питања су најчешће резервисана за јавни сектор.

На отвореним расправама које смо организовали када смо заједно са женама писали предлог измене и допуне овог закона добили смо информацију, и даћу вам један пример: једна жена из Ниша волонтерски је радила у јавном предузећу од 2011. године. Тек неколико месеци пре него што ће остати у другом стању, добила је посао. Дакле, она ће овим законом бити и те како ускраћена и оштећена, примаће тек неколико хиљада динара након што се породи.

Није тачна порука која долази из Министарства за рад, да жене нису хтеле да раде, да су лење и да треба да добијају онолико колико су заслужиле, већ је порука таква да посла нема довољно и да оне јесу вољне да раде али немају где.

Друго питање које постављамо Министарству за рад је – како су одлучили, односно зашто нису одредили минимални износ који свака трудница и породиља може да прими у Србији? Јасно су одредили колико максимално трудница може да прими. Нажалост, јуче смо у јавности били испуњени информацијама, односно реакцијама Министарства да ће се управо женама које максималне износе примају... А њих, морам да напоменем, има тек неколико стотина, нема их у оном броју колико има жена које су оштећене овим законом по другом основу, односно примају много мање износе него што су примале док су радиле или нису радиле. Дакле, како су дошли до закључка да може да се одреди максималан износ који једна трудница и породиља може да прими у Србији, а нису успели да нађу праву меру колико је минимални износ који труднице и породиље у Србији могу да приме?

Наш предлог закона, који смо, кажем још једном, написали заједно са трудницама и породиљама у четири града у Србији (Новом Саду, Београду, Крагујевцу и Нишу), каже да не сме да буде ниједна трудница, ниједна будућа мајка у Србији која ће да прими износ месечне надокнаде мањи од републичког минималца.

Једна од мера за које тражимо да се измене у овом закону, а исто тако тражимо и анализу Министарства, јесте да нам каже који је то број предузетница које својим пословањем и тиме што желе да се остваре и као мајке а не само као предузетнице штете буџет Републике Србије, па су доведене у мат позицију да бирају између тога да ли ће да ставе своје

фирме у статус мировања и тиме практично стопирају радни стаж који су до тада имале, или ће да раде а да се одрекну одређених надокнада.

Такође, јуче је било јако злонамерних порука у Скупштини Србије и у врло лошем контексту се комуницирало о протесту који је био 25. септембра, који су организовале мајке и породиље. На овај слици можете да видите у првом реду мајке у поодмаклој трудноћи, пред самим порођајем; то су жене које су у осмом и деветом месецу, да не показујем и друге слике. Дакле, преко хиљаду жена је изашло.... Преко хиљаду људи, односно грађана, потпуно независних у односу на било какве страначке активности, изашло је 25. септембра са једном једином поруком – тражимо измену Закона о финансијској подршци породици са децом.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, време. Захваљујем.

Реч има народни посланик Неђо Јовановић.

Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председнице.

Постављам два питања. Прво питање постављам Министарству унутрашњих послова, Вишем тужилаштву и Тужилаштву за организовани криминал – да ли је због дешавања 5. октобра, која су се догађала управо у овом дому у виду уништавања државне имовине, покренут кривични поступак против било кога ко је предузео противправне радње у којима се стичу обележја кривичних дела која се односе на подривање државног уређења, кривичних дела фалсификовања или било ког другог кривичног дела? Ако јесте, против кога је покренут кривични поступак? А ако није, зашто није?

Ово питање се везује за чињеницу да је управо 5. октобра дато обећање грађанима Србије да се устројава правна држава, па је логично поставити питање да ли је та правна држава након устројства реаговала управо против оних који су 5. октобра уништавали државну имовину.

У том смислу, треба истаћи велику захвалност свима који су организовали данашњу манифестацију, изложбу у холу Скупштине, и то слике без речи, која управо указује на то шта се дешавало, како би грађани могли да на реалан начин оцене и процене догађања из тог периода.

Друго питање постављам директору ЈП „Електропривреда Србије“. Ради се о индустријској зони на територији Златиборског округа, то је индустријска зона Бранешко поље, у којој се фактички налази и послује петнаест великих производних капацитета, односно привредних друштава и предузећа, међу којима се налази једно предузеће које је својим производним програмом оријентисано искључиво на извоз. Ради се о привредном друштву „Диви“, које се у оквиру своје делатности бави производњом пластике. Ово предузеће, заједно с осталим предузећима, има огроман проблем због нестабилног снабдевања електричном

енергијом имајући у виду да се дешава да месечно чак двадесет пута долази до нестанка електричне енергије, што изазива озбиљне штетне последице по сва ова предузећа, по све ове привредне капацитете и на тај начин ствара проблеме за оне који су крајњи корисници тих предузећа у смислу купаца њихових производа. Нарочито имајући у виду чињеницу да се ради о производњи која је наменски оријентисана ка извозу.

Подсећања ради, ово предузеће које сам поменуо је стални, редовни платиша према „Електропривреди“ и плаћа утрошак електричне енергије сваког месеца у износу од 140.000 евра. Ако је 140.000 евра као месечни износ потрошње за велике производне капацитете и сложене технолошке процесе нешто што подразумева редовност у исплати, онда је логично да се ЈП ЕПС посвети таквим капацитетима и омогући редовно, стабилно и неометано снабдевање електричном енергијом како би производни погони функционисали на најоптималнији начин.

Конкретно, у овом случају се дешава ситуација да цео индустријски крај, заједно са општинама на чијој територији се налази наведена индустријска зона, имају последично такође проблеме са снабдевањем електричном енергијом, а то се везује и за територију Ужица, и за територију Чајетине, Златибора итд. Према томе, овако сложен проблем може да се реши једино акцијом ЕПС-а, која подразумева успостављање капацитета, односно довођење технолошког процеса или, боље рећи, апаратуре, трафо-станица и свега осталог, што подразумева могућност да се електрична енергија троши на начин како је то најнормалније, најоптималније и да то снабдевање буде континуирано и стабилно. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Пре сто година, од 14. до 18. септембра 1918. године, уз помоћ и подршку савезничких снага, српска војска је пробила Солунски фронт, који су држале немачке и бугарске снаге. Првом и Другом армијом су командовали генерали Петар Бојовић и Степа Степановић. Ово је један од најславнијих догађаја у историји Србије. Солунским борцима дугујемо слободу сви ми.

Држава Србија није обележила овај догађај. Да ли се Србија, и зарад чијих интереса, стиди наших предака? Питање за Владу Републике Србије – зашто није обележила сто година од пробоја Солунског фронта? То што ћемо обележити неке друге догађаје у вези са Првим светским ратом није оправдање за то да смо пропустили овај изузетно важан догађај. Да поновим, тим људима, нашим прецима, дугујемо слободу.

Посланичка група Доста је било предложила је председници Скупштине да организује посебну седницу како бисмо одали почаст

солунским борцима. Председница Скупштине није одговорила на наш захтев. Питање је зашто. Молим председницу Скупштине да поштује члан 287. став 4, да не даје усмене одговоре, него да одговор да искључиво писмено.

Питање за министра спољних послова Ивицу Дачића. Прошло је више од шест година од потписивања Бриселског споразума који сте ви и Александар Вучић потписали са представницима Приштине. Србија је испунила све тачке Споразума и практично повукла државу Србију са Косова и Метохије. Приштина није испунила ниједну. Питање је – о чему даље разговарамо са неким ко не испуњава оно што је договорено?

Посланичка група Доста је било упутила је предлог да Србија замрзне даље разговоре са Приштином док Приштина не испуни ЗСО, на шта се обавезала пре шест година. Зашто не подржите овај предлог, који је у интересу Србије? То је разумљив и разуман предлог, на који нико не може да стави замерку. Предложили смо и да, уколико Приштина не оформи ЗСО у року од три месеца, Влада прогласи Бриселски споразум ништавим због неиспуњења Приштине. Србија мора да вуче смирене, мудре и разумне потезе и штити своје интересе. Зашто то не чините?

Затим, ЕУ није Европа, то је пројекат који је отишао у погрешном правцу и постао полигон за немачку доминацију. Евро и еврогрупа су постале инструмент дужничког ропства у коме се држе Грчка, Шпанија, Италија. Немачка ЕУ је ушла у директан сукоб са Америком. Америка нас подсећа у последња два месеца да смо били савезници у два светска рата. ЕУ пројекат овај сукоб долара и евра неће преживети.

Србија је преспавала пад Берлинског зида и затекла се на погрешној страни и платили смо огромну цену за то. Немамо луксуз да преспавамо и ову тектонску геополитичку промену. Зашто смо опет на погрешној страни? Зашто се Србија држи немачке политике и доминације? Ко је кнез Павле у данашњој Србији и ко гура Србију у канце Немачке? Немачка је колонизовала и управљала Балканом у последњих десет година. У интересу Немачке је Балкан јефтине радне снаге, послушне аутократе на власти. Немачкој не сметају ни медијски мрак, ни изборне крађе, ни корупција, немачки интерес у Србији је војвођанска земља, ЕПС, Телеком, јефтина радна снага. Грађани не знају да немачке компаније држе преко пола тржишта уџбеника за основне и средње школе у Србији. План Немачке је да Србија потпише правнообавезујући споразум са Приштином и омогући Приштини столицу у УН. Због чега Србија слуша диктат Берлина и прати немачку политику?

Питање за председника Србије. Најавио је почетком септембра на Косову и Метохији да ће одржати историјски говор, који је, како је рекао, спремао месецима и саопштити шта је његова идеја за решење питања

Косова. После пренемагања, отишао је у Косовску Митровицу и није рекао ништа. Шта се десило? Зашто се тресла гора, а родио се миш? Која је политика коју он предлаже за Косово и Метохију а држи грађане у незнању?

Затим питање – зашто је Канцеларија председника Србије обавестила јавност да је председник Србије поднео извештај сину Сороша о стању преговора између Београда и Приштине? Ми посланици не знамо ништа о преговорима, Влада не зна ништа о преговорима, грађани не знају ништа о преговорима. Зашто Сорош зна? Сорош је инструмент немачке политике. Због чега Србија слуша, подноси извештаје, испуњава немачку политику у Србији, а не подноси извештај сопственим грађанима? Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Питање упућујем председници Владе и министру за рад, запошљавање, борачка и социјална питања.

Радници нам данас гину на раду. Питање је – да ли је тачно да је од почетка године до данас у Србији на раду погинуо 31 радник? То су у овом тренутку мени доступни подаци, али бих желео да то чујем директно од председнице Владе и од министра за рад, запошљавање, борачка и социјална питања.

Мислим да је важно да не говоримо, наравно, о бројевима, јер овде се не ради о бројевима него о именима и презименима људи који су изгубили живот на раду, иза којих стоје породице, које имају децу. У том смислу, захтевам извештаје, пре свега министра за рад, социјална и борачка питања, о сваком појединачном несрећном случају.

Шта су разлози за сваког од њих и да ли су примењиване све мере заштите на раду на начин како је то прописано законом? Шта су инспекцијске службе урадиле да дају извештај у том смислу? Мислим да свако од нас посланика заслужује ту врсту извештаја, не због тога што ћемо само добити те информације, него због тога што ћемо заштитити и превенирати евентуалне несрећне случајеве у наредном периоду. Мислим да је важно давати те извештаје због тога што сваки тај човек оставља иза себе породицу и наша је одговорност и према њиховој породици али и према њиховим животима.

Друго питање постављам министарки грађевинарства и инфраструктуре госпођи Михајловић. Знамо, пуно се писало о одрону брда у Грделичкој клисури, угрожавању великог инфраструктурног пројекта важног за читаву Србију и моје питање у том смислу упућено јесте – шта је она предузела да сазнамо ко је наредио да се једанаест пута препројектује постојећи пројекат? Очигледно је да ту постоје огромни проблеми и мислим да ту одговорност и ту врсту одговорности морамо да

знамо у Србији. Покушава се да се читава одговорност свали на грађевинске инжењере, са притиском да се одузимају лиценце, али смо видели да су ти људи направили један пројекат, који је касније једанаест пута промењен! То представља велики проблем.

Сигуран сам да је неопходно позабавити се тиме врло детаљно, јер је још пет косина на том делу ауто-пута, а свако ко је пролазио тим ауто-путем могао је својим очима да види да су саниране истом методологијом и очигледно је да имамо права да се питамо колико је безбедно санирана свака од тих косина. Видели смо проблем на овом брду; очигледно је да се кренуло на брзину са решавањем тог дела, најавом бомбардовања брда, склањањем читавог брда, али је потребно у том смислу ангажовати струку. Ја препоручујем да се министарка и њени сарадници обрате Грађевинском факултету у Нишу, јер је велики број професора изградио своју каријеру управо на испитивању тог подручја и геолошка испитивања су свакако присутна у тој важној институцији за нашу државу.

Мислим да је битно, да бисмо превенирали евентуално сличне проблеме и на осталим косинама, да добијемо потпуни извештај о стању. Позивам Министарство и инспекцијске послове да испитају стање и осталих градилишта на овом коридору јер на тај начин можемо да избегнемо озбиљне трагедије на том делу Коридора 10.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Александар Марковић.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, председавајућа.

Даме и господо народни посланици, имам неколико посланичких питања и сва су упућена Министарству унутрашњих послова.

Наиме, да ли ће бити процесуирани они који на интернету, на друштвеним мрежама отворено позивају на насиље, на прогоне најгоре врсте, па чак и на силовање? У питању је монструозна објава на друштвеним мрежама једног од лидера тзв. Савеза за Србију, у народу познатог као „купус коалиција“, извесног Жељка Веселиновића, у којој на најстрашнији начин вређа премијера Србије Ану Брнабић, са отвореним позивом на линч, па чак и на силовање.

То овако изгледа када он објави да је у питању подмукла незналица, када се обрати речима: „Е па, драга фикус-премијерко, желим ти да те једном тај исти Митровић затвори у Задрузи, у четири зида, без кључа, са једним обдареним Афроамериканцем, тек пуштеним из затвора, и да тај шоу народ гледа једно пар месеци, па да видим да ли би после тога бранила најгори овоземаљски шљам“.

Дакле, мене је срамота, имам огроман осећај непријатности на само читање оваквог статуса на друштвеној мрежи. Ми смо на најразличитије увреде од стране припадника бившег режима навикли, они то раде свакодневно. Једино што они раде јесте изношење лажи, измишљотина и

најгорих увреда на рачун председника Србије Александра Вучића, Владе Србије, СНС-а, али ово је по монструозности досад незабележен случај у новијој политичкој историји.

На страну то што до овог тренутка, до данашњег дана, највећи део коалиционих партнера тог Жељка Веселиновића из те „купус коалиције“ није осудио овакав монструозни твит или статус на Фејсбуку, како се то већ зове. Дакле, није осудио. Једно је оградити се, а једно је осудити. Имали су прилике свих ових дана да осуде овакав гнусни чин. Нису то учинили ни медијским путем, нису то учинили ни овде у Народној скупштини Републике Србије, нису то учинили ни јуче на седници Скупштине Града Београда где је тај Жељко Веселиновић одборник. На страну што му не пада на памет да поднесе оставку због таквог злодела.

О томе сведочи и друга његова објава, захваљивање на друштвеним мрежама, јер се тај Жељко Веселиновић захваљује својим коалиционим партнерима на пруженој подршци. Неки су чак ишли корак даље па показали разумевање за онакву његову изјаву. У тој другој објави, тај Веселиновић каже: „Хвала свим члановима Савеза за Србију на недвосмисленој подршци. Неће нас уплашити, поцепати, него нам само дају још више снаге у борби против овог фашистичког режима“ итд. Дакле, он се захваљује колегама из Савеза за Србију, и Демократској странци, и овим јуришницима Ђиласовим из лажне патриотске организације Двери, и свима осталима, он се захваљује на подршци.

Даље, да ли ће бити процесуирани и одређени политичари који су на друштвеним мрежама позивали на насилно рушење власти у земљи, на разна крвопролића, пуч, државни удар, насилно преузимање власти, односно све оно што су Бошко Обрадовић, Ђиласов јуришник, затим извесни Владимир Гајић, високи функционер Јеремићеве странке, и остали Ђиласови пулени писали на друштвеним мрежама летос са мора?

Овде имамо Бошка Обрадовића, који позива часне официре Војске Србије и Министарства унутрашњих послова да ухапсе председника Србије због кршења Устава, гажења председничке заклетве и позива на кривични поступак. Онда имамо адвоката Владимира Гајића, високог функционера Јеремићеве странке, који је поручио да су насилне демонстрације, уз подршку Запада, једини начин да се сруше председник Александар Вучић и његов СНС. „Вучића на изборима не можемо да победимо, морамо бити спремни на насилно преузимање власти, морамо обезбедити подршку великих сила за то и припремати се за тај тренутак“, то поручује високи функционер Јеремићеве странке.

Дакле, сада је већ свима јасно да је у питању један скуп људи који су свесни да немају шта да траже на политичкој сцени Србије и зато

призивају и прижељкују разноразне сценарије, крвопролића, државне ударе. На срећу, тако нешто им неће проћи у Србији. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Прелазимо на 1. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПЕНЗИЈСКОМ И ИНВАЛИДСКОМ ОСИГУРАЊУ (наставак претреса у појединостима).

На члан 1. амандман је поднела народна посланица Наташа Ст. Јовановић.

Да ли жели реч?

Изволите.

НАТАША СТ. ЈОВАНОВИЋ: Поштована председавајућа, поштовани министри са сарадницима, поштоване колеге народни посланици, на почетку бих желела да кажем да се придружујем својим колегама и колегиницама из Српске напредне странке који су осудили свако насиље, агресију и сваки позив на насиље од оних који себе називају демократама и интелектуалном елитом, а притом нико није нашао за сходно да се извини или огради од монструозних претњи појединаца из њихових редова.

Током јучерашњег дана било је пуно исказа мржње, лажи, оптуживања од стране опозиције, јер из велике немоћи и љубоморе видимо зашто је настала изрека „успех се не прашта“. Сада у земљи Србији постоји добра социјално-економска конекција између државе и пензионера, као и између радника и послодаваца, и она је континуирана, а то је заједничка тежња да материјални положај у Србији буде бољи. Политичко додворавање зарад неког мира или политичких поена остало је у прошлости. Да се Србија задужује, не бисмо стварали неки имиџ добре владе. Ми то не желимо, желимо да постигнемо добре услове добрим радом и да људи схвате – онолико колико раде, толико ће бити боље свима, и радницима и пензионерима и држави.

Нама пензионери верују, а то је близу два милиона пензионера. То су људи са великим животним искуством, који су добрим делом допринели да Србију извучемо из колапса и банкрота у који нас је претходна власт увалила. Једва се ишчупасмо из живог блата у који је наша земља све више и више тонула. Али захваљујући мудрости, знању, поштењу и огромном напорном раду нашег председника Србије и нашег председника СНС-а, са тимом људи које је он поставио и проценио да се могу достојно борити с огромним проблемима и изазовима и на крају победити, наша земља бележи највећи привредни раст у региону.

У 2017. години Србија је привукла 118 страних директних инвестиција, што је 157% више него у 2016. години. Сада, у последњој

посети Кини донети су и потписани уговори од десет милијарди евра инвестиција у скоројој будућности.

Суфицит је 8,8 милијарди динара, што значи да је стрпљење грађана, а понајвише пензионера, уз веома вредан и посвећен рад нашег председника и целе Владе, дало резултате, уз константан економски раст. То је оно што је битно. Хвала на пажњи.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Марко Парезановић.

Да ли неко жели реч?

Изволите.

МАРКО ПАРЕЗАНОВИЋ: Захваљујем, председнице.

Поштовани министри са сарадницима, поштоване колеге, стабилност јавних финансија је важна за сваку државу, за њену будућност, за њену перспективу, за њен развој. Када се политичари обраћају грађанима на тему пензија, плата, неких социјалних категорија или нечег четвртог, јако је важно да увек на уму имају колико је битно да држава има стабилне јавне финансије. Ако то није случај у њиховим обраћањима јавности, у деловању, онда су такви политичари увек апсолутни популисти и демагози. Нажалост, у нашој историји таквих је било много. Практично, Влада Александра Вучића из 2014. године прва је влада која је имала храбрости да грађанима укаже на реално стање и повуче неке непопуларне мере у циљу оздрављења јавних финансија.

Зато је јако важно да се неке чињенице понове још једном.

Када су у питању пензије, за 60% пензионера смањења пензија никада није ни било, а било је неколико повећања у претходне четири године. Са најновијим повећањем пензија око 90% пензионера имаће значајно веће пензије него 2014. године, а у исто време држава Србија има много стабилније и здравије јавне финансије. Када то кажем, мислим и на већи раст БДП-а, и на пад јавног дуга, и на стабилност националне валуте, и на ниску стопу инфлације, и на смањену незапосленост и на драстично мањи буџетски дефицит. Сви ови параметри нам иду у прилог у последње четири године. То не говорим ја, то говоре релевантне међународне институције, као што су Међународни монетарни фонд, Светска банка; каже то понекад и Фискални савет, који је углавном критички настројен, али у последње време некад нешто и похвале, а у прошлости никад ништа нису хвалили, нити су имали шта да хвале.

Постоје и они који никад ништа не хвале, који само критикују. Ту мислим, пре свега, на ову најновију тајкунско-љотићевску коалицију Драгана Ђиласа, Вука Јеремића, мог чачанског колеге народног посланика. Мене то превише не брине када погледам како они једни о

другима говоре све најгоре. Сетимо се да је Драган Ђилас избацио Вука Јеремића из странке, да је Борко Стефановић рекао да би радије пијук у главу него да буде у коалицији са Вуком Јеремићем. Када они тако говоре једни о другима, шта ми да очекујемо да ће да говоре о Влади и њеним резултатима?

Када позивају на силовање премијерке, како онда да очекујемо да буду срећни и да им буде драго што је у прва два квартала 2018. године раст нашег БДП-а 4,9%, да можемо поново да повећамо плате и пензије, али на реалним основама, да не морамо да дижемо кредите са каматама од седам и осам посто да бисмо повећали пензије и закрпили рупу у буџету, као што су то они радили у своје време? Када подигнемо неки кредит, то буду камате од један, два или три посто и подижемо их да бисмо градили клиничке центре, да бисмо градили ауто-путеве, све оно што они нису урадили. А поготово нису урадили у граду из кога ја долазим, у граду Чачку, који није добио један километар ауто-пута за дванаест година, ниједну нову фабрику, а све фабрике које су радиле затворене су плљачкашким приватизацијама. Чачак је уџбенички пример јавашлука и неспособности бивше власти оличене у садашњем Савезу за Србију.

Наравно, у дану за гласање подржаћу овај закон, а о свим овим параметрима стабилности јавних финансија које сам поменуо малопре говорићу детаљно у неком од наредних амандмана. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Владо Бабић.

Изволите.

ВЛАДО БАБИЋ: Захваљујем.

Уважена председавајућа, поштована господо министри са сарадницима, уважене колегинице и колеге народни посланици, на основу члана 161. став 1. Пословника Народне скупштине Републике Србије, на Предлог закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, који је поднела Влада, подносим амандман на члан 1. Предлога закона којим се врши измена у члану 12. Закона, при чему се додаје нови став 2. који гласи: „Овим законом подстиче се свеукупни развој Републике Србије, с посебним освртом на развој медицинских центара“.

Наиме, разлози за доношење овог закона произилазе пре свега из потребе да се систем инвалидског и пензионог осигурања и даље уређује, и то у складу са започетом реформом овог система 2002. године. Иначе, саме реформе су се спроводиле у пет фаза: 2002, 2003, 2005, 2010. и 2014. године. Основни циљ ових реформи јесте стварање услова за дугорочну економску одрживост пензионог система којом се обезбеђује правна сигурност и одговарајући социјални положај садашњих и будућих

генерација пензионера. Пензиони систем није био прилагођен променама у смислу демографског кретања становништва, а био је и преиздашан у односу на економске могућности друштва у односу на блаже критеријуме инвалидске комисије око потписивања решења за инвалидске пензије, као и висине истих. Поред тога, и неповољан број осигураника и пензионера од 1:1,15, уз стално погоршавање тог односа, довео је до дефицита у пословању Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, тако да је скоро 40% обавеза за исплату нето пензија дотирано из буџета Републике.

Влада Републике Србије је обећала да ће укинути Закон о смањивању пензија када се финансијски стабилизује Републички фонд. Чини ми се да је он сада стабилан захваљујући сталном дотирању сумом, која је испод нивоа који тражи ММФ. Влада је веома задовољна насталом ситуацијом у смислу што је за настало увећање било довољно новца у буџету, тако да није био потребан његов ребаланс.

Из наведеног разлога, предузете су мере реформе, прилагођавања пензијског и инвалидског система наведеним околностима. Подигнута је старосна граница за одлазак у старосну пензију за оба пола, мушкарцима до 65, а женама до 62, са постепеним подизањем старосне границе која се изједначава са мушком, и то шест месеци годишње. Услови за остваривање права на инвалидску пензију су се поопштрили, а уведена је превремена старосна пензија са трајним умањењем висине пензије. Уједно су поопштрени услови за остварење права на породичну пензију. Политика раста пензија се усклађује са економским могућностима буџета. Поред предузетих мера за смањење дефицита и дотације из буџета, кључни фактор за дугорочну стабилизацију система ПИО лежи првенствено у што ефикаснијем развоју наше земље, са новим инвестицијама и повећаним запошљавањем, чиме би се поправио однос броја запослених и пензионера.

Треба истаћи да су пензионери веома важни за Владу Републике Србије, која се труди да им обезбеди најбоље услове за живот. У овом закону постоје позитивне измене које иду у корист пензионера. Обећање Владе, прво увећање пензија у висини од 8,8% до 13,2%, треба да буде већ у новембру, када се исплаћује октобарска пензија.

Наши најстарији суграђани су заиста заслужни за успешне реформе које је спровела Влада и захваљујући њима сада имамо стабилне јавне финансије, на чему смо им неизмерно захвални. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Пошто су се стекли услови, предлажем да констатујемо потврђивање мандата народној посланици у Народној скупштини за упражњено посланичко место како бисмо омогућили њену учешће у раду Народне скупштине.

Уручена вам је Одлука Републичке изборне комисије о додели мандата народног посланика ради попуне упражњеног посланичког места у Народној скупштини. Извештајем Одбора за административно-буџетска и мандатно-имунитетска питања Народне скупштине утврђено је да су се стекли услови за потврђивање мандата народном посланику, са предлогом да Народна скупштина, сходно члану 27. став 5. Закона о избору народних посланика, констатује потврђивање мандата народном посланику Александри Јевтић, изабраној са изборне листе Александар Вучић – Србија побеђује.

На основу Одлуке РИК-а и Извештаја и предлога надлежног одбора, а сходно члану 27. став 5. Закона о избору народних посланика, констатујем потврђивање мандата народном посланику Александри Јевтић.

Молим да се спремите за полагање заклетве.

Поштована народна посланице, молим вас да, сагласно члану 17. Закона о Народној скупштини, приступите полагању заклетве.

(Председавајућа чита текст заклетве, а народни посланик понавља.)

„ЗАКЛИЊЕМ СЕ ДА ЋУ ДУЖНОСТ НАРОДНОГ ПОСЛАНИКА ОБАВЉАТИ ПРЕДАНО, ПОШТЕНО, САВЕСНО И ВЕРНО УСТАВУ, БРАНИТИ ЉУДСКА И МАЊИНСКА ПРАВА И ГРАЂАНСКЕ СЛОБОДЕ И ПО НАЈБОЉЕМ ЗНАЊУ И УМЕЋУ СЛУЖИТИ ГРАЂАНИМА СРБИЈЕ, ИСТИНИ И ПРАВДИ.“

Молим народног посланика да приступи потписивању текста заклетве.

Дозволите ми да вам у своје име и у име посланика Народне скупштине честитам на избору и пожелим срећан рад. Хвала вам пуно.

Настављамо са радом.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Драгана Костић. Реч има народна посланица Драгана Костић.

ДРАГАНА КОСТИЋ: Захваљујем, председавајућа.

Уважени министри, народни посланици, грађани Србије, свих ових дана слушали смо разне приче од „жуте елите“, односно „жутог предузећа“ како смо ми отимали пензионерима и како ми не знамо да водимо ову државу, а избори су само показали да то није тачно.

А колико су они водили бригу о пензионерима, подсетићу их само на 2012. годину; не да нису водили бригу о пензионерима, нису чак ни дозвољавали запосленима да остваре право на пензију. Године 2011. и 2012. у Јавном предузећу „Ресавица“, где раде рудари петсто метара испод земље, нису уплаћивани доприноси за ПИО. На тај начин запослени у том руднику нису имали услова да остваре своја права без обзира на то што су имали преко 63 године и што су радили преко 40 година.

Милијарду и по динара остали су дужни Фонду ПИО. Преко 60.000 пензионера – просечно, по 25.000 је примало у то време пензију – остало је ускраћено. А данас они знају нама овде да причају како ми не знамо да водимо државу и да ускраћујемо пензионерима надокнаду. Зато би боље било да ћуте и да се врате тамо одакле су дошли, јер им више никада овај народ неће дати прилику да владају овом земљом.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала, колегинице.

На члан 1. амандман је поднела народна посланица Борка Грубор.

Да ли неко жели реч?

Изволите.

БОРКА ГРУБОР: Поштовани председавајући, поштовани министри са сарадницима, даме и господо народни посланици, пре почетка образлагања мог првог амандмана желим да као жена, мајка, лекар, гинеколог, која сам цео досадашњи радни век посветила очувању здравља жена, најоштрије осудим увредљиво писање Жељка Веселиновића упућено нашој председници Владе госпођи Ани Брнабић, у жељи да се такви коментари никада и никоме више не догоде, ако смо имало цивилизовани људи, у које се претходно наведени свакако не може убројити. Мене је срамота његове срамоте, а њега очигледно није. Ако је то лидер Савеза за Србију, онда не дао Бог да такви икада дођу на власт, што се свакако не може догодити никада.

У члану 1. Предлога закона о изменама и допунама Закона о ПИО којим се врше измене у члану 12. Закона додаје се нови став 2, који гласи: „Овим законом подстиче се свеукупни развој Републике Србије, с посебним освртом на развој здравства“.

Укидањем Закона о привременом уређивању начина исплате пензија висина пензија у исплати се враћа на ниво без умањења, што је резултат позитивних економских кретања. Тиме се омогућује да пензионери, који су поднели највећи терет фискалне консолидације, осете корист од унапређења стања у економији државе.

У време владавине претходног режима били смо на рубу финансијске пропасти, држава је доведена пред банкрот. Пљачкашким приватизацијама јавних предузећа пунили су своје џепове, а уз све то задуживали државу узимајући неповољне кредите са високим каматним стопама.

У време доласка господина Александра Вучића за председника Владе затечено стање у буџету Републике Србије било је катастрофално. Захваљујући марљивом, даноноћном, одговорном раду нашег председника, великој пожртвованости и жељи да земљу ишчупа из пропасти довођењем великог броја страних инвеститора, отварањем великог броја фабрика и много нових радних места (за разлику од

претходних, који су оставили 400.000 људи без посла), пензциони фонд и буџет наше државе је почео да се пуни. Зато у последње три године имамо суфицит у буџету, а не дефицит какав су нам оставили претходници.

Ја сам била шокирана информацијом из експозеа садашње председнице Владе да ми на годишњем нивоу само за отплату камата за неповољне, раније узете кредите морамо да враћамо новце у вредности 150 километара ауто-пута. Наша би земља цветала да није било лопова који су водили ову државу до 2012. године.

Али данас, захваљујући успешном раду нашег председника и наше владе, ми имамо највеће улагање у привреду а и у здравство. У претходних четрдесетак година није рађено скоро ништа од већих инвестиција у здравству, а сада се отварају велики клинички центри, као што је Ниш већ завршен, па ће редом бити реконструисани и сви остали: у Београду, Новом Саду, Крагујевцу. Осим реновиране Дечје болнице у Тиршовој, биће изграђена и Тиршова 2, најсавременије опремљена болница за лечење наших најмлађих.

Ја се захваљујем председнику, господину Александру Вучићу, који је најавио и повећање плата здравственим радницима. Мислим да је то апсолутно оправдано за посао који обављају. Тиме ће се више новца сливати у Пензциони фонд па ће и наши најстарији суграђани, пензионери, имати повећане пензије, па и сваке наредне године, у складу са економским кретањима и расположивим финансијским средствима у државном буџету. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Грубор.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Ивана Николић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Ивана Николић.

Изволите.

ИВАНА НИКОЛИЋ: Хвала, председавајући.

Уважени министри са сарадницима, даме и господо народни посланици, предлог закона о коме данас говоримо свакако је резултат посвећеног, одговорног и марљивог рада руководства, на челу са председником Александром Вучићем, који је пре свега имао храбрости и воље да се суочи са нагомиланим проблемима. У време када је спроводио тешке мере тако радећи, добијао је, и дан-данас добија, неупоредиво већу подршку од грађана Србије и поверење у односу на оне који нуде и раде... Односно, шта сад раде представници разноразних политичких опција. По питању економског раста, смањења јавног дуга и, генерално, стања у буџету, Србија је лидер у региону. С поносом и, што је још важније, са јасно дефинисаним показатељима, чињеницама које признају и светске надлежне институције, данас излази пред грађане Србије.

Чињеница је, такође, да је незапосленост данас далеко мања у односу на пре шест година. То узрокује једну здраву атмосферу, јер како је многоструко већи број запослених у односу на раније, данас говоримо о исплати пензија по основу доприноса и пореза. Таква политика, на здравим основама, довела је до ситуације да сада говоримо о правом, дугорочном, реалном начину измирења законских обавеза и сада постоји сигуран модел за исплату пензија.

Када имамо такав стабилан буџет, када имамо суфицит, када имамо све већи број отворених фабрика, све већи број запослених лица у нашој земљи, када се бележи економски раст, када се бележи реализација инфраструктурних пројеката, такав амбијент доприноси привлачењу нових инвестиција. Свако ће пожелети да инвестира у земљу са параметрима које има Србија и чије је руководство спроводећи програм Српске напредне странке допринело да она данас ужива углед једне независне, суверене, слободне и поштоване земље.

Таква Србија је пожељна дестинација и за реализацију инфраструктурних пројеката и за живот, а не онаква какву би желели да виде они који промовишу насиље, нападе на војску, на полицију, на жене итд. То не желе грађани Србије, они су показали да желе да остану на овом путу који их води у сигурну будућност. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице.

Поштовани народни посланици сагласно члану 27. и члану 87. ст. 2. и 3. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да ће Народна скупштина данас радити и после 18 часова због потребе да Народна скупштина што пре донесе акте из дневног реда ове седнице.

Следећи говорник.

На члан 1. амандман, са исправком, поднео је народни посланик Ђорђе Комленски.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Ђорђе Комленски.

Изволите.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Захваљујем, председавајући.

Даме и господо, другарице и другови, уважени министри са сарадницима, поднео сам амандман на члан 1. Предлога закона о изменама и допунама Закона о ПИО са намером да покушам да допринесем намери предлагача овог закона, а то је да се на јасан и прецизан начин изменом одредбе члана 12. она усагласи с одредбама Закона о привредним друштвима.

Наиме, оно што предлажем јесте да се – поред тога што је Предлогом закона нама овде стављено на разматрање, а то је да се из става 2. члана 12. бришу речи „као и обављање пословодствених овлашћења и

послова управљања у складу са законом којим се уређује положај привредних друштава“ – бришу и речи „и заступање“. Сматрам да је оваква корекција нужна да би ово било у потпуности усклађено са Законом о привредним друштвима. Овим је јасна интенција предлагача закона да се осим овог усаглашавања ово експлицитно односи само на осниваче или чланове друштава који обављају овакве послове у корист друштва.

Значи, коментари које смо ми слушали јуче или су злонамерни или уважене колеге нису ни прочитале Предлог закона јер су говориле о томе да ће ово отворити манипулативни простор да се газда као послодавац и радници договоре да се фиктивно пише мања плата итд. Не, ово нема никакве везе са запосленима у овим привредним друштвима, ово се искључиво односи на осниваче или, како ми то жаргонски волимо да кажемо, на власнике.

Овим ће се исправити једна неправда. То значи да ће они који нису могли да буду у радном односу а могли су да добију иностране пензије, управо због одредаба из Закона о привредним друштвима и ове колизије која се отклања овим законом (а мислим да се овим амандманом отклања у потпуности), моћи да остваре права која могу да повуку из страних држава када је пензија у питању. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Комленски.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Милена Турк.

Изволите, колегинице Турк.

МИЛЕНА ТУРК: Хвала, председавајући.

Уважени министри, даме и господо народни посланици, поднела сам амандман на први члан Закона о пензијском и инвалидском осигурању како би се додатно дефинисао овај члан. Посебан акценат стављам на одрживост финансијског система и један стабилан начин и модел финансирања пензија.

Када говоримо о реформским процесима који су спроведени у Србији, сигурно је да је и овај данашњи предлог о коме данас расправљамо део тог процеса јер се ради о успостављању ефикасне, модерне и уређене државе. Овим предлогом се унапређује материјални положај свих корисника пензија и предвиђа могућност за повећање примања корисника са најнижим примањима али, генерално, и свих категорија пензија.

Овим предлогом је предвиђен праведнији начин обрачунавања превремене пензије али, исто тако, и простор за једнократне исплате новчаних износа уз сам износ пензије.

Предвиђено је да се кроз ове моделе унапреди материјални положај корисника пензија. То смо омогућили кроз реформе које су спроведене, кроз уштеде које су остварене, па сада имамо реалан основ, реалан простор и реалне могућности, оправдано, да овако планирамо и спроводимо оно

што је предвиђено данашњим законом. Акценат је, наравно, на позитивним економским кретањима и одрживости система и већим могућностима које су у складу са постигнутим резултатима.

Међутим, када говоримо о реформама, ово није једини простор у којем се реформе спроводе. Може се говорити и о реформама у сфери привреде, јер ће кроз овај закон и послодавцима бити смањени административни намети. Чак се предвиђа смањење 16 образаца који су послодавцима били стављени на терет. Дакле, кроз једно растерећење система, кроз уштеде које се остварују, сигурно ће бити постигнути позитивни ефекти у сфери привреде. Умрежавање система и ефикаснији рад ПИО фонда је оно чему се тежи, и то је још један сегмент стратегије Владе када говоримо о унапређењу државне управе.

Коначно, пензионери, који су поднели највећи терет кроз уштеде, кроз реформе, кроз цео овај процес, коначно ће моћи да осете корист јер је систем опорављен, финансије стабилне и консолидоване. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Турк.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Жарко Мићин.

Изволите, колега Мићин.

ЖАРКО МИЋИН: Захваљујем се, председавајући.

Поштовани председавајући, даме и господа народни посланици, поднео сам амандман на закон о изменама и допунама Закона о ПИО. Ово је закон који ће обрадовати све наше пензионере којима смо због неодговорне политике „жутог предузећа“ морали привремено да смањимо пензије.

Мислим да је важно да подсетимо наше пензионере зашто смо 2014. године морали да им привремено смањимо пензије. Па, зато што су господа из „жутог предузећа“ 2008. године, зарад добијања избора, усред економске кризе повећали пензије за 10%, а са редовним повећањем то је било чак за 15%. Овим су направили огромну рупу у буџету и довели државу до банкрота 2012. године.

Да бих вам показао како су се аматерски односили према будућности ове државе, прочитаћу вам шта је рекао 2008. тадашњи премијер Мирко Цветковић. Каже Мирко: „Има пара за повећање пензија. У току је рад на ребалансу буџета и прве процене показују да ребалансом неће бити пробијен буџет за 2008. годину.“ А онда, само месец дана после тога, имамо вест – Министарство финансија је прошле недеље објавило да је буџет на крају августа, према новој међународно упоредивој методологији која се примењује од јула ове године, био у дефициту од чак 17,4 милијарде динара. Тако се према старој методологији планирани овогодишњи буџетски дефицит повећава на 44,9 милијарде динара. Дакле,

Мирко Цветковић, иако је знао да ово води у банкрот државе, ипак је сматрао да има пара за повећање пензија.

А како је то изгледало, како је изгледао тај одлазак у банкрот до 2012. године? Па ево: 2008. године „жуто предузеће“ је планирало дефицит буџета од минус 45 милијарди, а остварени дефицит је био минус 72 милијарде; затим, 2009. године су планирали минус 49 милијарди, а остварили су минус 127 милијарди; 2010. године планирали су минус 82 милијарде, а остварили минус 141 милијарду. И онда, 2011. године опет се јавља Мирко Цветковић и каже – неће нам се десити Грчка. А оно што се десило јесте да су планирали 93 милијарде, а остварили дефицит од минус 163 милијарде. На крају, 2012. године планирали су дефицит од 124 милијарде, а завршили смо са дефицитом од минус 245 милијарди динара.

Наравно, јавни дуг је увек добар показатељ како водите државу. Јавни дуг се од осам милијарди евра, колико је био 2008. године, повећао на чак 17 милијарди евра 2012. године. Е, тако су они водили државу, господо.

И, да, десила би нам се Грчка да није било Српске напредне странке. Захваљујући Српској напредној странци никад нам се неће десити Грчка и пензионери ће имати пензије веће него икада. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Мићин.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Весна Марковић.

Изволите, колегинице Марковић.

Ви сте се јавили по амандману?

Извињавам се, колегинице Марковић, доктор Јокић се јавио по амандману, па ако дозвољавате...

Изволите.

МИХАИЛО ЈОКИЋ: Само да допуним свог колегу, да би излагање било у потпуности.

Тадашња власт је 2008. године повећала пензије четири пута. Све што је колега рекао, то је тачно, али треба рећи и следеће – да су они „јурили“ 60% просечне плате и да су ту плату погрешно израчунали јер нису узимали у обзир плату код предузетника. И тада су пензије, у тој 2008. години, повећали за 70 милијарди. Тада су они у бруто домаћи производ ушли са 13,4%. Значи, једноставно, тотално незнање или тотална недобронамерност према држави. То су такве грешке и такво уваљивање државе у непогодности, да је то незапамћено у историји. Не могу да схватим да су такви дилетанти могли да воде државу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Јокићу.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Весна Марковић.

Изволите.

ВЕСНА МАРКОВИЋ: Хвала.

Сигурна сам потпуно да никоме од нас који смо гласали за умањење пензија то није била пријатна одлука. Поред тога, свако од нас у својој породици има пензионере и све то се, наравно, директно одражавало и на наш буџет.

Ми смо морали да санирамо последице потпуно неутемељене одлуке о повећању пензија, и то пред изборе 2012. године, која је била донета искључиво у предизборне сврхе. У том тренутку јавни дуг Србије је био 78% БДП-а. Држава је била пред банкротом. Да нисмо 2014. донели закон о умањењу пензија, питање је, у ствари, колико би данас износиле пензије и да ли бисмо уопште могли да их исплатимо.

О томе да је ова одлука била исправна, иако тешка, као што сам већ рекла, говоре и подаци да је БДП у првих шест месеци ове године 4,5%, а да је просечна плата 470 евра, а до пре само неколико година била је 336. Јавни дуг Србије спустићемо до краја ове године на испод 50%, што сматрам заиста великим успехом.

Овим повећањем повишицу од 13,3% добиће скоро милион грађана који примају пензије мање од 25.000 динара. Најниже пензије нису ни смањиване, али су обухваћене овим повећањем. Заиста ми је жао што су овакав терет морали да поднесу пензионери, али ми је драго што су се напokon створили услови за повећавање пензија и, као што сам рекла, посебно оних најнижих, које нису ни биле смањиване. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Соња Влаховић. Изволите.

СОЊА ВЛАХОВИЋ: Захваљујем.

Уважени министри са гостима, колеге и колегинице, грађани и грађанке, ово је мој први амандман на Предлог закона, на први члан, а везан је за привредни раст.

У првих шест месеци ове године остварен је привредни раст од 4,5%. Планиран је био дефицит од 22 милијарде, а остварен је суфицит од 31 милијарду. Тиме је омогућено повећање пензија и пре обећања. Политика председника Вучића и Српске напредне странке даје добре, изузетне резултате; наставићемо даље да јачамо привреду и да се тиме остварују услови за даља повећања плата и пензија.

Успостављен је сигуран модел финансирања пензија. Поред најављеног повећања пензија од следећег месеца у висини од 8,8% до 13,2%, у наредној години се може очекивати повећање чак и до 5%. Свака пензија у односу на пре четири године, када су пензије биле смањене због катастрофалне политике која нас је довела до банкрота, биће већа.

Од 1. јануара 2019. године Србија ће бити међу десет земаља са најнижим дугом, износиће 48% БДП-а.

Поносна сам, а и ви, пензионери, треба да будете поносни, јер сте ви највише помогли. И треба да будете поносни на себе и на своју земљу која је то успела да направи.

Пензионери знају коме треба да верују. И сами ће видети и схватити да ће сва обећања бити испуњена.

Очекивала сам већ пар дана од колегиница из опозиције осуде срамне објаве Жељка Веселиновића, бар од оних колегиница које су чланице Женске парламентарне мреже. Али, нажалост, ништа, тајац са ове друге стране.

Насиље, напади на жене, заједнички је чинилац свих чланова опозиције. Једина политика коју нуде јесте мржња према Александру Вучићу, спровођење и позивање на насиље. Али ми имамо одговор за све, за сва та позивања на насиље и на сву ту мржњу, а наш је одговор – економски успеси, рад, смањење јавног дуга, смањење незапослености, више инвестиција, веће плате и пензије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Станислава Јаношевић.

Изволите, колегинице Јаношевић.

СТАНИСЛАВА ЈАНОШЕВИЋ: Хвала, председавајући.

Знате, када смо почели са применом реформи како би се стабилизовао финансијски систем и економија у Србији, једна од мера јесте била смањење пензија. Неки су били оптимисти, неки песимисти поводом тога какви ће позитивни ефекти бити тих реформи. Међутим, верујте ми, ниједног момента нисам сумњала да ли се налазимо на правом путу. И морам да се захвалим пензионерима што су истрајали. Ту су, између осталог, и моји родитељи, пријатељи, кумови, рођаци, али ми данас радимо на томе да се пензије повећају.

Сведоци смо тога шта су резултати тих реформи, а то јесте финансијска стабилност, која је омогућила да отварамо врата многим инвеститорима, а не само да затварамо предузећа. Зато што смо били доследни, истрајни, зато што смо веровали и, пре свега, зато што нас води најбољи међу нама, имамо могућност да отварамо врата предузећима из Кореје, Италије, Немачке, Шведске, Кине и многих других.

Долазим из града у ком послују компаније из тих земаља. Верујте ми, Зрењанин је био у запећку, био је заборављен и доста ми је било више да слушам о томе како је то град у сенци, како је мрачан, мртав. То засигурно више неће бити. Пре неколико дана, тачније пре месец дана, председник Републике Србије посетио је Зрењанин када је потписан

Меморандум о разумевању између Владе Републике Србије и кинеске компаније „Шандонг Линглонг тајер“. Тај меморандум је потписао министар Горан Кнежевић са председником те компаније.

Сведоци смо да је пре неколико дана председник посетио Народну Републику Кину. Председник Александар Вучић је са председником Си Ђинпингом потписао уговор о финансирању и улагању у Зрењанин, улагању у Србију. Та инвестиција је у вредности од 950.000.000 долара. Неки ће се насмејати или ће им сметати када кажем да су то историјске промене. И јесу, зато што је то нова слика Зрењанина; то је живот за Зрењанин, Банат, Бачку, за Србију.

Верујте ми, поносна сам, изузетно сам поносна зато што имамо прилику да отварамо радна места за моје Зрењанинце и за све суграђане у општини Зрењанин. Верујте ми, крајња захвалност јесте пензионерима, који су нам помогли да истрајемо и знаћемо да им вратимо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Верољуб Арсић.

Изволите, колега Арсићу.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Даме и господо народни посланици, кроз читаво ово заседање, док доносимо закон којим престаје умањивање пензија нашим пензионерима, стално се провлаче одређена питања и покушава да се одговорност за досадашња умањења искључиво припише Александру Вучићу и Српској напредној странци.

Ево, један мој уважени колега јуче... Нећу га нападати због тога што има два пута већу плату на државним јаслама него један обичан народни посланик, треба да има, важи за доброг економисту, али оно што недостаје овде у Скупштини јесте искреност.

У народу, односно у природи постоји једна птица која често, не често него увек, своје јаје стави у гнездо код других птица. У народу је позната као кукавица. Тако мој уважени колега – а народ и грађани нека закључе како треба називати представнике бившег режима који овако раде – каже да је 2012. године, када су они изгубили власт, висина јавног дуга била око петнаест милијарди евра, што је износило око 45% јавног дуга. Мој уважени колега неће да каже да је то износ који обухвата искључиво она задужења на која је дала сагласност Народна скупштина. А да ли су јавни дуг све оне обавезе које држава има и које треба да плати, а нема изворе прихода из којих ће то да плати? То је јавни дуг, консолидовани јавни дуг, или зовите га како год хоћете.

Мој уважени колега је заборавио да каже да смо, рецимо, од 2012. године до краја исте године морали да покривамо дугове „Агробанке“, дугове Развојне банке Војводине, дугове „Галенике“, а да то отприлике

износи две милијарде евра, што је ситница, неких 7% БДП-а. Како се оних 45% одједном претворило у 52%?

Онда смо имали да покривамо обавезе предузећа у реструктурирању. Ту је јако тешко направити тачну рачуницу, али реч је сигурно о близу пола милијарде евра. Онда смо морали да покривамо обавезе локалних самоуправа које дугују „Србијасу“ на основу испорученог гаса, а опет све то на основу рада топлана локалних самоуправа које су испоручивале топлотну енергију грађанима, наплаћивале ту исту топлотну енергију од грађана, али уместо да плате „Србијасу“ делили су плате, субвенције, куповали службене аутомобиле итд. Око четиристо милиона евра су биле недостајуће субвенције у пољопривреди. И то је знао мој уважени колега. Такође, знао је, као добар економиста, да немамо више привреду која ће да финансира државу и која би требало кроз своје активности, порезе и доприносе да отплати све ове дугове.

Сада, нећу да увећавам тај дуг за све ово што сам побројао, само ћу једно питање да поставим: на петнаест милијарди евра, колики је износ камате која је 7%? Милијарду евра. Тачно милијарду евра. На дугове од 2012. до 2014. године, само ове које признаје бивши режим, две милијарде евра су камате на кредите које су они подигли. Ако немате привреду, коју су разорили, а разорили су је распродајом друштвене имовине, разорили су је падом курса динара, разорили су је високом инфлацијом, разорили су је неповерењем инвеститора у правну и економску сигурност својих инвестиција, шта преостаје држави? Да подиже нови кредит, којим ће да отплаћује не главнице него камате.

До закона којим смо умањили пензије, преко две милијарде евра је отишло искључиво на камате кредита који су подигнути пре 2012. године, ни динар главнице није умањен, из разлога што нисмо имали привреду која ће да финансира отплаћивање кредита. Када тако нешто урадите, дошли сте у ситуацију да имате геометријску прогресију нарастања дуга. Они који се баве мало економијом, мало математиком знају шта то значи – да ћете сваким новим задужењем да враћате не главнице, него искључиво да плаћате каматни износ на дугове. Тако смо дошли до 24-25 милијарди евра. Немојте да се више посипамо пепелом како то не знамо. Зна мој колега, уважени економиста, јако добро.

Немојте више да се хвалите како сте смањили дуг 2000. године и какву сте државу затекли. Дуг од петнаест милијарди евра је смањен тако што се Савезна Република Југославија одрекла континуитета над СФРЈ, и од петнаест милијарди евра нешто мало мање од пет је припало тадашњој Савезној Републици Југославији а остатак је распоређен осталим бившим чланицама СФРЈ. Да је неко умањио, да је неко зарадио – није.

Прерасподелио је дугове онако како је сматрао да треба да буде. Немам ништа против, али нема привредног деловања, него административног. Јесте један део отплаћен, отписан од стране Париског клуба и Лондонског клуба, али који, зашто не кажу? Отплаћене су камате које су нам биле зарачунаване док су биле санкције. Ништа више.

Ево, ове године треба да вратимо 400.000.000 евра или долара, не знам тачно, Лондонском и Париском клубу за задужења из доба Титове Југославије. И дан-данас то отплаћујемо. Што не кажу како су вратили стару девизну штедњу? Дељењем обвезница. Ко данас плаћа те обвезнице које су подељене? Ова влада, из буџета Републике Србије. Како сте то вратили стару девизну штедњу, само ви? Нашли сте модел.

Како су остали дугови отплаћивани? Распродајом друштвене имовине. Имам осећај, не распродајом, него малтене поклањањем, па нема везе што нешто кошта тридесет, четрдесет, педесет милијарди евра, продаћемо ми то за милијарду-две да измиримо неке обавезе. Ништа није зарађено од 2000. до 2012. године. Живело се искључиво од кредита или од распродаје имовине.

Који је био следећи корак актуелног режима? Продаја „Телекома“. Продаја „Телекома“ да би могли да се купе гласови на изборима, долазили су избори 2012. године. Да се Српска напредна странка није тада оштро успротивила томе и створила несигурност код оних који су хтели да купе „Телеком“, продали би га за 600-700 милиона евра, само да поделе пензије пред изборе. Да су победили на тим изборима, знате шта би следеће продавали? „Електропривреду Србије“. А шта би после продали, не знам. Грађане? Земљу су већ продали. Кога?

Онда нас нападају да ми имамо инвеститоре који, малтене, робовски плаћају наше раднике. Највећа плата у Србији до 2017. године била је 2007. године просечно, износила је 410 евра. Данас је просечна плата већа него што је била те 2007. године. Чекајте, јесу ли ти инвеститори онда били добри, а данас су робовласници, како то представљате?

Покушају на крају свог обраћања да кажем да један од разлога зашто Александар Вучић и СНС имају резултате и за то што сада можемо да враћамо и обавезе које нисмо направили и да повећавамо број запослених и да повећавамо пензије, ускоро и плате у јавном сектору, јесте тај што смо грађанима увек говорили истину, истину, каква год она била. И привредницима и инвеститорима који су долазили у Србију говорили смо истину.

Једном је бивши председник Републике Борис Тадић, само једном у својој каријери, ваљда зато што је желео да постане председник Републике Србије, рекао истину – како су у Народној скупштини Републике Србије

посланици Демократске странке гласали из Бодрума, из Солуна и зато се извинио грађанима Србије и победио на председничким изборима.

Почните једном да говорите истину, свиђала се она вама или не. Што пре почнете, можда ће народ једног дана да вам поверује. А док причате шарене лаже о томе како сте водили Србију и какву сте нам разорену државу оставили, немате шансе да победите ни на каквим изборима, ни за председника кућног савета, зато што грађани знају како је било 2010, 2011. и 2012. године и знају како је сада. Наравно да на сваким следећим изборима, докле год се ви тако понашате, неће да гласају за вас него ће да верују онима који им говоре истину, гласаће за Александра Вучића.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Арсићу.

Реч има народни посланик Гордана Чомић, по амандману.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем.

Постоји много разлога да се пажљиво слушају аргументације за амандман и да се изрази склоност да се гласа за неке амандмане, али ово је прави тренутак да поредимо ко говори истину.

Дакле, на чему се базирају аргументације о свему успешном што је Српска напредна странка урадила за последњих седам година? Базирају се на нечему што би гласило овако: 2008. године „сирота“ чланица коалиције, Партија уједињених пензионера Србије, молила је – немојте повећавати пензије, никако, смањите; такође, и чланица коалиције Социјалистичка партија Србије је рекла – немојте смањивати пензије; и Социјалдемократска партија Србије Расима Љајића је рекла – немојте никако смањивати пензије. Али „жути“ некако повећаше пензије. То је оно на чему базирате интерпретације.

Када говорите о дуговима „Србијагаса“, базирате интерпретацију на томе да је било различитог директора ономад и сад. Немам ништа против, то је ваша верзија, интерпретација истине, и начин да објасните да ви никада низашта нисте ни криви ни одговорни, а ни чланице коалиције Владе 2008–2012. године, већ само „жути“. Ја бих волела да је та ваша интерпретација истинита јер би то много говорило о умећу „жутих“, али није, због тога што вам је базични почетак, све интерпретације седам година, о томе да су „жути“ криви за све, од Хамурабија до данас, то вам је танко и климаво.

Због тога и имамо проблем да стварно разговарамо о томе како се у Народној скупштини подноси амандман на закон којим се укида привремени обрачун и смањење пензија, и то с посебним освртом на медицинске установе или на заштиту биља или на судску праксу. То је нешто што би могло да буде тема.

Да ли је легално да искористимо, као представници владајуће коалиције, све време које нам је на располагању да бисмо обавестили све људе о својим успесима? Вероватно је легално, сигурно јесте. Није легитимно. Као што није легитимно базирати седам година пропаганде на томе да су и ПУПС, и СПС и СДПС Расима Љајића били против повећања пензија, страшно су били против и борили су се да се никако не повећају, него да се смање. Али, ето, некако су „жути“ успели да повећају пензије. Ту слабу тачку не можете да исправите, а ње се држите страшно. Зашто? Вероватно вам треба за оно што ви сматрате истином.

То истина нити је било, нити јесте, нити ће икада бити. Али ваше је право на избор да нешто интерпретирате као чињенице без обзира на све грехе Демократске странке, на све погрешне потезе, на све кадрове Демократске странке, који су страшни „жути олош“ док су у Демократској странци, а чим пређу у СНС – кадрови, то успешно, то ваља, то било градоначелник, било потпредседник, било свашта!

Ваш избор, али ако тражите при таквом избору истину, онда је моја дужности и обавеза да вам ту истину и пружим. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику Верољуб Арсић.

Изволите.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Даме и господо народни посланици, када нечија листа освоји сто и кусур мандата, као што је било 2008. године, на њој је искључиво одговорност како ће да води државу. С ким су правили коалиције, то мене не интересује. Хтели су пошто-пото да сачувају власт. Позвали су СПС и ПУПС да са њима формирају Владу. Ови су рекли – хоћемо, али под условом да испуните наше програмске циљеве. Потпуно легитимно право. То никоме нико не може да забрани, нити ја то замерам њима. Оно што им замерам, ако су видели да не могу да се испуне нечији програмски циљеви, а то је био услов за формирање власти, што нисте изашли на изборе? Не, него сте по сваку цену хтели власт. Зашто? Фотеље су биле важније од државе, привилегије су биле важније од државе, дрп систем је био важнији од државе?

Пребацивање на „Србијагас“, што председници општина нису плаћали испоручен гас а наплаћивали су од грађана рачуне за грејање и делили плате и куповали службене аутомобиле – па да ли је за то крив директор „Србијагаса“ или политичка руководства странака које су их поставиле на та места? Па то је та истина о којој вам причам, са којом једном треба да се суочите, људи.

Значи, 2008. године није била борба за бољу Србију код странке која је највише мандата освојила у Скупштини Србије, то је била Демократска странка, него борба за голу власт и отимачину, ништа више.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Арсићу.

Право на реплику, др Александра Томић, помињање странке.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, господине председавајући.

Можемо да се не сложимо или сложимо око тога на који начин се доносе политичке одлуке, али оно што су чињенице, то је да сте донели, као странка, погрешне одлуке, које су коштале буџет Републике Србије и грађане јако много.

Оно што треба грађане данас да подсетимо, да знају, то је да је тадашњи премијер господин Цветковић – који је иначе предложен као ванстраначки кандидат ДС-а за премијера, а обављао је функцију директора Агенције за приватизацију Републике Србије четири године пре тога – био против таквих мера, али није било политичке воље, очито, да се чују и стручни људи и да се заиста та политичка платформа изнесе до краја. То је оно због чега сте ви, у ствари, изгубили не само изборе него поверење грађана Србије. Зато што сте се као политичка странка носили својим личним интересима, а не државним.

Због тога је велика разлика између Српске напредне странке 2012. године и Демократске странке до 2012. године, зато што су и ове странке о којима сада причате схватиле зашто су господин Вучић као председник СНС-а и Томислав Николић као председник Србије рекли овим политичким опцијама које ви нападате, које се нису промениле у смислу кадрова, да чињенице говоре да морамо да идемо тим путем рационализације и економских реформи.

Ви нисте имали ни политичке снаге ни персонална решења која су могла да изнесу ту политичку платформу, нити сте је предлагали грађанима Србије. У томе је велика разлика и због тога мислим да немате права да на овај начин уопште сагледавате ствари, да неки који се нису променили у свом политичком убеђењу данас једноставно учествују у политичком животу на потпуно други начин. Не, они су схватили оно што је истина, а то је да је Србија на јако тешком економском путу била до 2012. године и дошла у колапс. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику, Гордана Чомић.

Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем.

Кад и ако икада будем имала намеру да некога нападнем, нећете имати никакве сумње. Оно што сам у пар минута покушала да поделим са свима вама и заслужим вашу пажњу јесу интерпретације онога што је истина. А да ли ја на то имам права или не, само је у надлежности председавајућег Скупштине да ми каже – ово не можете да причате, ово

можете. Није добро да народни посланици, колеге, једни другима говоре о томе на шта имају право, на шта немају право.

Због тога сам говорила о две интерпретације којима сведочимо: једној моћној, вашој, како се то све догодило, и овој мојој, која је проверљива и речена с онолико података колико ја имам. Немам никаквих намера да мењам вашу интерпретацију, апсолутно, нити имам, нажалост, наде да ћете променити интерпретацију. Оно што ја видим у тој интерпретацији истине, којој недостаје слика коју сам поделила, јесте да нећемо успети да имамо дијалог о правим темама. То је заједничка штета и то је једини смисао моје интервенције. Никада спорила било чију политичку вољу нисам, нити политичке изборе, то је свачије право и бранићу свачије право и да прави коалиције и да не прави коалиције, и да буде на листи и шта год. Тема је била интерпретација истине о томе зашто су умањене пензије, а сада се овим законом враћају на старо, мењају мало боље или не мењају. Дакле, то је била једина тема. Ја нападати никог никад нећу, немам рашта.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Чомић.

Реч има др Александра Томић.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Значи, релативизација гледишта на то због чега су морале 2014. године да се умање пензије да би се спровеле одређене економске реформе и фискална консолидација, у сарадњи са међународним финансијским институцијама, и чињенице да сте до 2012. године отерали ММФ, успоставили 208 кредитних линија и задужили Србију, до тога да ми морамо то да отплаћујемо данас, сутра и за десет година, јесу једноставно гледишта о којима имамо право да разговарамо, свако од посланика, и на који начин види своје политичко учешће у времену до 2012. године и после тога. Нико овде не говори да неко неком ускраћује право, било како, да износи своја гледишта, али зарад истине потребно је да увек грађанима Србије дајемо и подсећамо их шта се дешавало тих година, до 2012. године, и шта су последице погрешних одлука тих година.

Значи, на нама је био врло тежак задатак да преокренемо целу ситуацију када је у питању економија, привредни амбијент, буџет Србије, у смислу тога да заиста имамо сва могућа давања која треба да подмире све учеснике у друштву који су на буџету Србије, а да самим тим успоставимо систем функционисања наше привреде, да би наша деца имала будућност овде у Србији. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Томић.

Реч има Игор Бечић, по амандману.

ИГОР БЕЧИЋ: Поштовани председавајући, без обзира на то што су припадници опозиције побегли из сале пред аргументацијом мојих колега, ја ћу рећи да су моје колеге говориле о катастрофалној методологији и лошој предизборној намери о повећању пензија 2008. године од стране „жутог предузећа“, али је та катастрофална одлука имала и додатно урушавање државног буџета јер су у недостатку исплате пензија из реалних извора подизани скупи краткорочни кредити. Уз то, имамо и већ потрошене паре од приватизације у јавну потрошњу и пројекте из којих су они исисавали паре за своју партијску и личну касу; имамо за резултат и уништене јавне финансије, урушену Србију и остављене стотине хиљада људи без радних места.

Све је то морао да подиже из темеља председник Вучић, на челу Владе и државе, и храбро спроводи реформе и враћа углед Србије у међународној заједници. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Бечићу.

Повреда Пословника, Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Разумем да Игор Бечић не види шта види и не чује шта чује, али заиста, господине Маринковићу, не знам колико пута треба да вас опомињем – члан 107. Како дозвољавате да Игор Бечић каже – пошто је опозиција изашла из сале? Српска радикална странка је највећа политичка опозициона партија у Парламенту.

Да подсетим Бечића, то је она политичка партија којој је он некада украо мандат. Можда би он то да заборави, али то је незаборавно. Лопов једном, лопов увек.

Дакле, молим вас, и за све важи, водите рачуна, тенденциозно се то ради. А онда се ви нешто, као, свађате с овим савезом. Тенденциозно то радите, да јавности представите да постојите само ви и само они. Не, постоји Српска радикална странка. Ево нас, Богу хвала, у Парламенту, озбиљно разговарамо о предлозима Владе, озбиљно критикујемо (и даље ћемо), озбиљно предлажемо решења.

А вас молим да заиста, као неко ко председава, поведете рачуна. Да је ово први пут, ја бих разумела. Знам, ви ћете сад рећи – не могу ја да претпоставим шта ће посланик да каже. Не очекујем да претпостављате, али оног момента кад је рекао – пошто је опозиција изашла из сале, морали сте клик на дугме и рећи – господине Бечићу, опозициона Српска радикална странка седи у сали. И немојте то више да вам се понавља.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

Сматрам да нисам повредио Пословник иако могу да се сложим с вама и неспорно је да је СРС највећи противник и највећа опозициона странка у Народној скупштини, али свако има право да има неку своју перцепцију и да у свом говору каже, у том смислу, шта мисли.

Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање?
(Не.) Хвала.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Јовица Јевтић.

Да ли неко жели реч?

Реч има Јовица Јевтић.

Изволите.

ЈОВИЦА ЈЕВТИЋ: Поштовани председавајући, уважени министри са сарадницима, поштоване колеге народни посланици, на Предлог закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању предлажем амандман на члан 1, који додатно дефинише и прецизира повезаност предложеног законског решења са равномерним развојем Републике Србије.

Иначе, измене постојећег законског решења које су дефинисане чланом 1. усаглашавају постојећи Закон о пензијском и инвалидском осигурању с одредбама Закона о привредним друштвима. Планираним изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању наставља се процес нормативног уређивања области пензијског и инвалидског осигурања. Основни циљ свих промена је прилагођавање обавезног пензијског и инвалидског осигурања, као најважнијег дела пензијског система, демографским променама, економским околностима, али и стратешком опредељењу државе за успостављање модерне и ефикасне администрације.

Изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању предлаже се праведнији обрачун висине превремене старосне пензије за осигуранике којима се увећава стаж осигурања (тзв. бенефицирани радни стаж). Поред тога, изменама одређених одредаба Закона значајно се смањују обавезе послодаваца у погледу попуњавања и достављања Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање различитих пријава.

Обезбеђује се правна сигурност корисника пензија. Наиме, у циљу смањења броја привремених решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, предлаже се измена у начину обрачуна последње године стажа осигурања.

Укидањем Закона о привременом уређивању начина исплате пензија висина пензија у исплати се враћа на ниво без умањења, што је резултат позитивних економских кретања. Тиме се омогућује да пензионери, који су поднели највећи терет процеса фискалне консолидације, осете корист од унапређења стања у економији државе. Законско регулисање увећања уз пензију, исплате једнократне помоћи, даје основ за даље унапређење социјалног положаја угроженијих

категорија пензионера. Очување адекватног нивоа пензија је један од основних циљева пензионог система.

Један од основних бенефита предложених измена биће равномерни развој Републике Србије у свим друштвеним сферама. Свакако, томе треба стремити као једном идеалу у свим будућим предлозима закона. Самим тим је и овај амандман који додатно дефинише и прецизира повезаност овог предлога закона са равномерним развојем Републике Србије подршка тој идеји. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Јевтићу.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Бојан Торбица.

Да ли неко жели реч? (Не.) Хвала.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Крсто Јањушевић.

Да ли неко жели реч?

Изволите.

КРСТО ЈАЊУШЕВИЋ: Хвала, председавајући.

Поштовани министре, поштоване колеге, предлог овог закона је свакако у функцији економског развоја. Да те 2012. године грађани нису рекли да желе промене и да је којим случајем та политика имала свој континуитет, данас би неко овде у овој скупштини расправљао о томе да ли ће у овој години бити исплаћено седам, а можда чак и осам пензија. Данас се пензије исплаћују редовно, а након усвајања овог предлога закона све пензије ће, у односу на ниво из 2014. године, пре закона о привременом смањењу, бити веће у износу од 8,4 до 13,3%. Дакле, све пензије. Наравно, и највећи део оних које уопште нису биле смањене.

Чињеница да је дотација за пензијски фонд из буџета била око 60% знак је да нешто у том финансијском делу није било у реду, тачније, да је претила катастрофа, банкрот. Данас је дотација 31% из буџета. А шта је допринело том налазу, катастрофалном, од 60%, да је морало да се дотира из буџета у пензијски фонд? Па, допринело је то што је 400.000 људи остало без посла од 2008. до 2012. године; све је распродато, ништа није уложено у привредни раст. А представници овог савеза за опозицију... У овом делу сале где се они окупљају ја видим само једног човека. Тачније, ово је господин из обезбеђења, ја се извињавам, нисам хтео да га увредим, али лепо је и ретко видети поштеног човека у том делу сале, тако да...

Јуче су тема биле породиље, пензионери, социјална давања. Њихов лидер, Драган Ђилас, има следећу референцу у тој области: наиме, када је отишао са места градоначелника, оставио је дуг од 235.000.000 динара трудницама и породиљама, 254.000.000 динара пензионерима, а 123.000.000 динара дуг за једнократну помоћ. Дакле, то су вероватно спонтани дугови, као и онај дуг од 1,2 милијарде евра Града Београда, вероватно исто спонтан дуг. Као што су била спонтана и окупљања која су

спровели ови људи из савеза под називом „Маме су закон“. Ево, навео сам и милионе разлога, који су били много већи разлози за спонтано окупљање, али изгледа да је оним порталима који су их финансирали фалило мало спонтаности.

Наравно, Драган Ђилас је имао објашњење за онај део јавности, тачније гласача који нису подржали ову политику. Направио је он једну изузетну анализу и каже да је СНС освојио 55% у Београду, СПС 6%, дакле 61%, а каже – ових осталих 49% који су гласали очигледно нису били задовољни начином на који је власт радила. Пажљиво сам изговарао цифре, дакле, по њему је 55 плус шест плус 49 једнако 100. Тачна цифра и износ од 110 нам говори о подсвести тог човека, лидера „савеза за спонтану крађу“, и тих 10%. Када се Србија отарасила његових сарадника који су имали надимке „десет посто“, наш БДП расте ка том броју. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Јањушевићу.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Бранко Поповић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има Бранко Поповић.

Изволите.

БРАНКО ПОПОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, допуном овог члана ставом који сам предложио додатно се дефинише предлог овог закона.

Претпоставка развоја наше државе јесте доношење добрих закона и других докумената, чиме се стварају повољни услови за нове инвестиције и отварање нових радних места, као и за реализацију пројеката од виталног значаја за грађане.

Влада Србије ради непрекидно на томе да на реалним и одрживим основама наш здравствени систем учини ефикаснијим и бољим, пружајући квалитетне здравствене услуге грађанима у новим и реномираним здравственим установама, набављајући најсавременију медицинску опрему и апарате, запошљавајући најбоље свршене студенте медицинских факултета, као и улагањем у стручност и усавршавање младих лекара.

Само од почетка ове године запослено је преко 2.000 здравствених радника на неодређено време у здравственим установама широм Србије. Од 2014. године запослено је преко 10.000 здравствених радника и одобрено више од 6.000 специјализација, већином из дефицитарних грана медицине. Крајем ове године млади стручњаци из ових области ће достојно и квалитетно заменити своје старије пензионисане колеге.

Стотинак младих лекара, најбољих студената државних медицинских факултета, пре неколико месеци је добило посао у здравственим установама широм Србије. Са овом праксом ће се наставити и у будућности, на сваких шест месеци ће медицински факултети достављати имена најбољих дипломаца како би их држава укључила у здравствени систем Србије запошљавањем на неодређено време и улагањем у њихово стручно усавршавање. Држава на овај начин задржава и чува најбоље кадрове у свом здравственом систему јер жели да о грађанима бригу воде најбољи доктори. Истовремено, њима се обезбеђују и специјализације и докторске студије, дакле додатно усавршавање и подизање њихових професионалних капацитета.

Реализација свих ових пројеката показатељ је да Влада Републике Србије стреми свеукупном развоју државе и подизању животног стандарда свих њених грађана. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Поповићу.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Жарко Богатиновић.

Изволите, колега Богатиновићу.

ЖАРКО БОГАТИНОВИЋ: Захваљујем, председавајући Маринковићу.

Даме и господо народни посланици, уважени министри са сарадницима, изменама и допунама овог закона подстиче се развој Републике Србије и повећање инвестиција у пољопривреди.

На самом почетку овог излагања захвалио бих се свим пензионерима, који су имали разумевања за своју државу онда када је било најтеже и мерама штедње омогућили бољу будућност нашој земљи. Радује ме да ће коначно пензионери имати веће пензије, између 9% и 13%, у односу на 2014. годину, пре привременог смањења пензија.

Као пример добре праксе навешћу Лесковац, град из којег долазим. Највећи проценат неактивног становништва у Лесковцу чине пензионери са 21,50%, док су на другом месту деца млађа од 15 година са 14,57%. Од укупног броја становника, 54,73% становника бави се пољопривредом. Сходно томе, Град Лесковац полаже велики акценат на развој села и подстицаје у области пољопривреде. Из градске касе на име подстицаја, подвући ћу, у пољопривреди, у периоду од 2013. до 2017. године, исплаћено је преко 127.000.000 динара. Само у децембру прошле године исплаћено су 823 пољопривредна произвођача, у износу близу 18.000.000 динара. У периоду од 2014. до 2017. године пољопривредни произвођачи, укупно 3.320 њих, добили су субвенције. Од 2014. до 2017. године утрошено је једанаест милиона динара из буџета Града Лесковца за набавку противградних ракета, које су подељене стрелцима.

У 2015. години Фонд за развој пољопривреде града Лесковца је расписао конкурс по програму мера Субвенционисане камате за дугорочне пољопривредне кредите. На основу овог конкурса, 101 пољопривредни произвођач је испунио услове и остварио право на повраћај 50,3% од обрачунате камате. У 2018. години планира се исплата финансијских подстицаја у износу од шест милиона динара. По програму мера Модернизација и техничка опремљеност пољопривредних произвођача, удружења и задруга, право на подстицај остварило је 1.515 пољопривредних произвођача, а од овог броја 33 њих добило је музилице, а 73 пољопривредна произвођача остварила су подстицаје за куповину атомизера. Такође, био је расписан конкурс по програму мера за унапређење производње у заштићеном простору (пластеничка производња), а право на подстицај остварило је 360 пољопривредних произвођача за набавку пластеничких фолија.

У претходним годинама Град Лесковац је преко Фонда за развој пољопривреде града Лесковца подржао следеће манифестације: „Дани вишње“ у селу Липовица, „Дани крушке“ у Вучју, „Дани јагоде“ у селу Душаново, „Дани кромпира“ у Печењевцу, „Дани паприке“ у селу Доња Локошница, Сајам традиционалних производа и рукотворина Србије у организацији Дома културе Брестовац, Сајам лесковачког ајвара и зимнице у организацији удружења у 2015, 2016, 2017. и 2018. години.

Такође, Град Лесковац је у 2014, 2015. и 2016. години, уз финансијско учешће Владе Републике Србије и ресорног министарства, остварио неколико веома битних пројеката, а Министарство је учествовало и до 70% од вредности пројеката. Прво, санацију и уређење атарских путева. Овим пројектом је од 144 насељена места обухваћено 90, а вредност пројеката на три године је 62.000.000 динара. Укупно је санирано 167 километара атарских путева. Министарство је помогло Граду у 2014. години са 60%, у 2015. години са 50%, а у 2016. години са 47% од вредности пројеката.

Такође, пројектом комасације земљишта обухваћено је 1.100 хектара у три насељена места. Вредност пројекта је 22.000.000 динара. Пројекат је спроведен у 2014, 2015. и 2016. години. Министарство је такође узело учешће са 70% од укупно уложених средстава. Реализација пројекта остварена је са 81%, а крчење старих засада винове лозе и воћних засада је овим пројектом обухваћено 165 хектара у три насељена места. Вредност пројекта је 29.000.000 динара. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ђорђе Милићевић): Захваљујем, колега Богатиновићу.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Снежана Петровић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Снежана Р. Петровић.

Изволите.

СНЕЖАНА Р. ПЕТРОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министре, поштоване колеге народни посланици, циљ амандмана који сам поднела на члан 1. Предлога закона којим се врше измене у члану 12, додавањем новог става 2, јесте додатно дефинисање члана 1. закона, којим се подстиче и свеукупни развој Републике Србије, с освртом на пореску одговорност.

Постојећи Закон о пензијском и инвалидском осигурању мења се са осам нових чланова, а свакако су најважнији да ће се постизањем финансијске одрживости система пензијског и инвалидског осигурања пензије усклађивати по прописима којима се уређује буџет и у складу са економским могућностима државе.

Позитивна економска кретања омогућавају одређене мере које воде побољшању стандарда пензионера, тј. могућност исплате већег новчаног износа на име повишице, зависно од економских кретања и финансијских могућности буџета Србије. Влада Републике Србије ће у складу са наведеним утврдити услове, висину и динамику исплате, а даје се могућност да се новац Фонда за пензијско и инвалидско осигурање изузетно користи и за исплату новчане помоћи пензионерима.

Позитивна економска кретања и раст бруто друштвеног производа омогућили су укидање Закона о привременом уређивању начина исплате пензија и самим тим допринели значајнијем повећању пензија и побољшању стандарда живота наших најстаријих суграђана. Захваљујући повољним економским приликама, великом приливу страних инвестиција, отварању нових фабрика, а самим тим и нових радних места, стварају се услови за повећање плата и пензија и побољшање услова живота свих грађана и пензионера. Све наведено, када се ради о повољним економским кретањима, има директно утицај на уређење пореског система кроз побољшану наплату пореза и повећање пореске одговорности свих привредних субјеката и свих осталих пореских обвезника.

Због свих добрих страна предложеног закона, у дану за гласање подржаћемо предложени закон. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Петровић.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик др Љубица Мрдаковић Тодоровић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Љубица Мрдаковић Тодоровић.

Изволите.

ЉУБИЦА МРДАКОВИЋ ТОДОРОВИЋ: Хвала, председавајући.

Поднела сам амандман да се у члану 1. Предлога закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању дода став 2. који гласи: „Овим законом подстиче се свеукупни развој Републике Србије, с посебним освртом на развој и унапређење система јавног здравља“.

Сходно томе, хтела бих да подсетим шта је то јавно здравље, да је то скуп знања, вештина и активности усмерених на унапређење здравља, спречавање и сузбијање болести, продужење живота, побољшање квалитета живота путем организованих мера које спроводи друштво.

Наиме, сваки здравствени систем представља један од најсложенијих система у било којој држави. Свака држава има обавезу да води рачуна и брине о здравственом стању свог становништва. Систем здравствене заштите обухвата здравствену инфраструктуру која обезбеђује спектар програма и услуга и пружа здравствену заштиту појединцима, породицама и читавој заједници. Здравствени систем осигурава физички, географски и економски доступну и приступачну интегрисану и квалитетну здравствену заштиту, и то ова влада управо и чини. Ради се на развоју здравствених кадрова, одрживости финансирања, децентрализацији управљања и финансирања здравствене заштите и постављању грађанина у центар здравственог система.

Сврха система здравствене заштите је очување и унапређење здравља људи обезбеђивањем здравствених услуга грађанима, како модерне тако и традиционалне медицине, на ефикасан начин, које су у исто време доступне и прихватљиве грађанима. Ми то управо и радимо. Србија спроводи низ мера у планирању и управљању здравственим системом како би обезбедила рационалан и квалитетан систем пружања здравствене заштите, а све то у циљу да су у оквиру расположивих средстава становништву обезбеди потребна и неопходна здравствена заштита.

Наиме, подсетила бих да у вулнерабилне, односно осетљиве групе грађана спадају и старији од 65 године живота, дакле и наши пензионери. Пензионери очекују да их држава и финансијски оснажи, на шта су усмерене ове измене и допуне Закона о ПИО, али и да им омогући добру, квалитетну и доступну здравствену заштиту.

Поменућу да је у овој години ПИО фонд предвидео средства у износу од 392.942.280 динара за финансирање рехабилитације пензионера. То јест, у питању је бањско лечење у рехабилитационим центрима широм Србије, као што су: Нишка бања, Врњачка бања, Пролом бања, Луковска бања, Меленци, укупно 24 бање. И, само да подсетим, бање су здравствено-рекреативни центри.

Овом приликом желим да се захвалим пензионерима, да изразим захвалност због тога што су поднели највећи терет економских реформи како бисмо дошли у данашњу ситуацију да разговарамо о њиховом финансијском оснаживању на реалним основама.

Такође, желим да најоштрије осудим монструозне и умоболне претње на Твитеру премијерки, госпођи Ани Брнабић. Цела Србија, сваки нормалан човек згражава се над овим претњама, над простаклуком и вулгарностима које су упућене свим женама Србије. Али они који сањају да ће на овакав начин, путем силе, путем претњи, доћи на власт, грдно се варају, то се неће догодити у Србији.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Драган Савкић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Драган Савкић.

Изволите.

ДРАГАН САВКИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министри са сарадницима, поштоване колеге народни посланици поднео сам амандман на члан 1. Предлога закона о изменама и допунама Закона о ПИО.

Пензијски систем је један од најсложенијих система у друштву. На првом месту, он се непосредно или посредно односи на скоро све грађане наше земље. Свака промена која се односи на пензијски систем утиче на садашње кориснике али и на будуће генерације, тако да је велик круг лица за која свака измена и допуна има изузетан значај. С друге стране, пензијски систем је зависан од демографских токова и економског стања у земљи. Године 2014. пензионери су поднели највећи терет мера фискалне консолидације. Одговорном политиком Владе Републике Србије пензионери са најмањим примањима (до 25.000) били су изузети од умањења.

Оваквом политиком заустављен је дефицит, а суфицит се повећавао из године у годину тако да у првој половини 2018. године износи 30,9 милијарди, што је боље него што је планирано, а јавни дуг је смањен са 74,5 у 2015. години на 59,9 ове године. Такође, Србија је остварила највећи раст БДП-а за првих шест месеци у 2018. години, испред нас је само Пољска.

Усвајањем Предлога закона о изменама и допунама Закона о ПИО пензије ће у просеку бити повећане од 8,8 до 13,2%. То је свакако резултат одговорне економске политике и потврђује чињеницу да Влада Републике Србије и председник Александар Вучић доносе економске а не политичке одлуке и руководе се интересима свих грађана Републике Србије.

Повећање пензија које се заснива на овим економским критеријумима и конкретним резултатима осигурава дугорочну одрживост и стабилност. Због тога сматрам да се мора нагласити ефекат који Предлог закона о изменама и допунама Закона остварује на свеукупни развој Републике Србије, а то се постиже амандманом који предлажем. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Савкићу.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Душица Стојковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Александра Малетић.

Да ли неко жели реч?

Реч има Александра Малетић.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА МАЛЕТИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поднела сам амандман у циљу да покушамо да допринесемо укупном позитивном ефекту овог закона. Ми смо последњих дана од бившег режима слушали много прича у вези са повећањем пензија, да наводно неће доћи до повећања пензија. Свакако треба истаћи да грађани Србије знају праву истину и то су показивали из изборног циклуса у изборни циклус. До повећања пензија ће доћи и то минимум од 8,8% до 13%, и пензионери су заправо разумели ову меру коју је 2014. године Влада предузела.

Поставља се углавном питање зашто је Влада морала да предузме ове мере. Године 2014. Влада Републике Србије, на челу са Александром Вучићем, била је приморана да доведе до низа реформи, које су укључивале и економску консолидацију. Бивши режим није успео да консолидује финансије Републике Србије. Наиме, 2002. године дошли су на власт са причом да ће спровести свеобухватне реформе у Републици Србији, увести Србију у ЕУ, довести до благостања, али оно што су они урадили јесте да су напунили искључиво своје личне џепове новцем грађана Републике Србије.

Заиста се питамо како исти ти људи који су се од 2002. године искључиво бавили личним финансијама данас могу овде пред грађане Србије да изађу са причом како су они много забринути и за пензионере, и за мајке, и за све наше грађане који живе овде и који на изборима показују да управо подржавају политику Александра Вучића, а не њихову лажну бригу која их не доводи нигде. Заправо, они данас не смеју ни да изађу са својим именом на било какве изборе, крију се иза различитих савеза, невладиних организација и свега онога, да би на неки начин

покушали да дођу на власт. Међутим, то никако неће моћи. Грађани Србије врло јасно препознају праву политику, одговорну политику СНС-а, Александра Вучића, и то показују из дана у дан. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Малетић.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Блажа Кнежевић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Блажа Кнежевић.

Изволите.

БЛАЖА КНЕЖЕВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министри са сарадницима, разлог за доношење овог закона је потреба даљег уређивања система пензијског и инвалидског осигурања, а основни циљ реформе је стварање услова за дугорочну економску одрживост пензијског система која ће обезбедити сигурност и будућим генерацијама пензионера.

Сви знамо да су 2012. године, након доласка на власт Српске напредне странке, покренуте преко потребне реформе у Србији. Држава нам је била доведена на ивицу потпуног колапса, угашене су фабрике пљачкашким приватизацијама, стотине хиљада људи остале су на улици без посла, а пензије повећаване само на основу коалиционих споразума, и то пред изборе, са нереалним растом.

Кренуло се тада у реформе, без којих данас не би било пензија. У том моменту повлачи се тежак и непопуларан потез смањења пензија, али делотворан и једини могућ, што се показало касније. Пензионери су то разумели и хвала им на томе. Због тога данас имамо редовне и сигурне пензије, веће него икада, и државу која је потпуно фискално консолидована.

Колико су грађани Србије веровали у политику Александра Вучића и Српске напредне странке говоре резултати избора и убедљива подршка грађана и 2014. и 2016. и 2017. године, баш у време када су спровођене тешке реформе.

Мислим да не морам да објашњавам како то данас изгледа, осим овом удружењу препостених из Савеза за Србију, којима, видим, апсолутно ништа није јасно. Распитао сам се мало код неких стручних људи за овакве случајеве и феномене; има их доста у нашој посланичкој групи који кажу да ту нема помоћи. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Кнежевићу.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Далибор Радичевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Далибор Радичевић.

Изволите.

ДАЛИБОР РАДИЧЕВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, у циљу додатног дефинисања Предлога закона о изменама и допунама Закона о ПИО, поднео сам амандман на члан 1. Овим чланом врши се измена члана 12. и на овај начин врши се усаглашавање с одредбама Закона о привредним друштвима. Амандманом сам покушао да укажем на важност индустријализације као главног фактора који утиче на свеукупни развој Републике Србије.

Да би Пензиони фонд био стабилан и да се не би доводила у питање редовна исплата пензија нашим најстаријим суграђанима, који су то и зарадили, неопходно је да имамо редован прилив средстава од стране привредних субјеката који раде на територији наше земље. Сви знамо да је у прошлости овај фонд био потпуно урушен. Томе је у великој мери кумовала „успешна“ приватизација, којом су затворене све производне фирме, које су стварањем нових вредности пуниле буџет.

Пензионери су поднели терет неопходних реформи и данас смо у прилици да усвајањем предложених измена и допуна Закона вратимо привремено умањене пензије. И не само да буду враћене на ниво из 2014. године, повећањем од 5% на октобарском чеку пензионери ће имати реално увећање од 8% до 13%, и то у односу на период када су пензије умањене.

Колико су грађани Србије разумели неопходност спровођења непопуларних мера као што је умањење пензија, могли смо да видимо и на изборима који су уследили 2016. године, где је Српска напредна странка освојила још већи проценат гласова. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Радован Јанчић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Радован Јанчић.

РАДОВАН ЈАНЧИЋ: Захваљујем, господине председавајући.

Поштовани народни посланици, поштовани господине министре, Закон о привременом уређивању начина исплате пензија престаје да важи закључно са 30. 09. 2018 године. То значи да ће се октобарске пензије исплатити без умањења, што је добра вест за све наше грађане, а пре свега за више од 1.700.000 пензионера.

Закон је донет пре четири године као једна од бројних мера фискалне консолидације, као услов да би пензија уопште и било. Србија је тада била пред самим банкротом и готово да је већ запала у дужничко ропство, а број осигураника био је незнатно већи од броја корисника права инвалидско-пензијског осигурања. Чак 59% пензија исплаћивано је из буџета Републике Србије, што је тада било 13,2 % БДП-а.

Данас када говоримо о предложеном закону, о изменама и допунама Закона о ПИО, Србија је захваљујући Александар Вучићу и политици СНС-а земља динамичног раста и развоја, уређена и много јача земља од оне коју нам је претходни режим оставио 2012. године. Одговорном политиком фискалне консолидације успела је да трећу годину заредом створи суфицит у буџету, завела је тржишни ред и дисциплину, смањила незапосленост са 26% на 11,9% и остварила раст БДП-а данас од 4,9%. Самим тим, поправила је однос осигураника и корисника и смањила дотације из буџета са 59% на 31%, што је у складу са пројектованим фискалним правилом од 11% БДП-а.

Захваљујући постигнутим резултатима и вери пензионера, јер су својом снагом и разумевањем извукли Србију из тешке кризе и ситуације у буџету, у прилици смо да у дану за гласање усвојимо овај предлог закона и тиме обезбедимо бољи положај за све пензионере.

Српска напредна странка је од 2014. године до данас убедљиво побеђивала на свим изборима. Александар Вучић је на председничким изборима победио у првом изборном кругу у Новом Кнежевцу, из којег ја долазим, са 70,2%. Таквом резултату допринели су значајно пензионери из Новог Кнежевца, који су добро разумели неопходност доношења Закона о привременом уређењу начина исплате пензија, јер су знали и веровали да је то мера за бољу будућност Србије и њих самих.

Свеукупном развоју Србије и њених локалних самоуправа допринеће осигураници, којих је свакодневно све више као последица бројних страних и домаћих инвестиција, изградње производних погона и отварања нових радних места, за разлику од периода када је претходни режим спровео пљачкашку приватизацију, затварао фабрике и отерао на улицу више од 400.000 радника, а пензионере замало оставио без пензија.

У дану за гласање посланици Српске напредне странке подржаће овај предлог закона. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Јанчићу.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Вера Јовановић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

ВЕРА ЈОВАНОВИЋ: Поштовани председавајући Милићевићу, министре са сарадницима, колеге посланици, грађани Србије, у излагању министра Ђорђевића чули смо кључне измене Закона о ПИО.

Пре него што се осврнем на свој амандман не могу а да не приметим неосноване критике колега прекопута, који се, тобоже, брину за грађане зато што су им умањене пензије 2014. године.

Искрено се надам да грађани знају да се то догодило управо због неодговорног вођења државе, због пљачкашке приватизације и због

повећања плата и пензија када за то није постојала економска оправданост. Тада, 28.8.2008. године, Влада Србије усвојила је предлог да се пензије у октобру те године, уз редовно повећање, повећају за још 10%. На такву одлуку Владе огласио се и ММФ, као и директорка Светске банке за Југоисточну Европу Џејн Армитиџ, који су оценили да најављено повећање није одрживо и да таква одлука доводи до још већег повећања дефицита у буџету. Тако је те 2008. године дефицит износио 54,7 милијарди, а у првој половини 2018. године суфицит је износио 30,9 милијарди. Не, они се нису обазирали. Њима су требали гласови за изборе. И, што је још горе, задужили су Србију и њене грађане кредитима по високим каматним стопама, које и данас враћамо, сваки грађанин ове земље.

Само одговорном политиком тадашњег премијера а данас председника, Александра Вучића, и Владе престаје да важи Закон о привременом уређивању начина исплате пензија из 2014. године. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Јовановић.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Радослав Јовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Радослав Јовић.

Изволите.

РАДОСЛАВ ЈОВИЋ: Даме и господа, у фокусу закона о коме расправљамо ових дана јесу људи којима смо се недвосмислено захвалили за њихов допринос стабилизацији економских прилика у Србији. Међутим, ми не смемо да заборавимо ко су ти људи. То су оне генерације које су преживеле растакање државе, грађанске ратове, агресију најмоћније силе света; преживели су хиперинфлацију у којој је био обезвређен сав њихов рад и труд. Преживели су многе недаће и, наравно, то је разлог да им будемо и додатно захвални за жртву коју су поднели. Они су чували своје породице и борили се за опстанак њихових породица, али су и те како били свесни своје одговорности према држави и увек су били спремни да поднесу жртву за ту државу, за нашу Србију.

Као лекар, сведочим да данас многи од тих људи имају проблеме, озбиљне проблеме са здрављем, управо због чињенице да су живели у условима о којима сам малопре говорио.

Наравно да је овај концепт, који ће омогућити између осталог реално увећање њихових пензија, и те како правичан. Али сем тога, ако те људе питате шта би желели, на првом месту би рекли да желе мир у овој земљи, да желе просперитетан развој, да се створе услови да њихова деца и унучићи остају у овој земљи да раде и живе и да се рађају нове генерације, односно много више деце него сада.

Та одговорност коју те генерације имају према нашој земљи јесте нешто чему морамо да се дивимо и чему морамо да одамо захвалност у сваком тренутку. Хуманост једног друштва огледа се управо у његовом односу према рањивим категоријама становништва. Имајући то у виду и све позитивне промене које се дешавају у друштву у свим секторима, верујем да ће наше друштво имати тај хумани карактер и да ће у сваком тренутку знати да награди генерације које су поднеле највеће жртве.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Огњен Пантовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Огњен Пантовић.

Изволите.

ОГЊЕН ПАНТОВИЋ: Хвала.

Даме и господо народни посланици, данас када говоримо о Предлогу закона о изменама и допунама Закона о ПИО мора се споменути да кључни фактор за дугорочну стабилизацију система ПИО првенствено лежи у развоју земље, економији, новим инвестицијама и новом запошљавању, јер се тиме поправља однос између броја осигураника и броја пензионера. Сигурно је да ми данас не бисмо могли да расправљамо о овом закону да у протеклом времену није било доброг рада, нових инвестиција и нових радних места.

Које су то инвестиције које су довеле до тога да данас имамо ове веома добре резултате? У току су велики инфраструктурни пројекти, гради се ауто-пут према Црној Гори, према Бугарској, према Грчкој; у плану су коридори, Коридор 11 и Коридор 10 ка Сарајеву и Републици Српској. За сва ова подручја где пролазе ауто-путеви они додатно утичу на њихову атрактивност и долази до нових инвестиција.

Поменућу један пројекат који је веома актуелан. Сада, приликом посете председника Вучића Кини, потписан је уговор о изградњи индустријског парка у Борчи, где се очекује долазак највећих технолошких гиганата из Кине. Такође, приликом посете министра Поповића Кини, већ четрдесет компанија из Кине потписало је споразуме о заинтересованости за учешће у овом пројекту. Очекује се долазак око хиљаду компанија и преко 10.000 нових радних места.

Ово су најбољи начини, као што сам на почетку рекао, да се поправи однос између броја осигураника и пензионера и да ми данас можемо да усвајамо један овакав закон. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Пантовићу.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Никола Јоловић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Никола Јоловић.

НИКОЛА ЈОЛОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министре са сарадницима, у члану 1. Предлога закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању којим се врше измене у члану 12. Закона о пензијском и инвалидском осигурању додаје се нови став 2, који гласи: „Овим законом подстиче се развој Републике Србије, везано за бољи приступ економским ресурсима“. Амандманом се додатно дефинише члан 1. овог закона. Предложени амандман има за циљ да подстакне развој Републике Србије, да се боље искористе економски потенцијали и економски ресурси којима располаже наша земља.

Развој Републике Србије је приоритет ове владе и развој се подстиче кроз борбу за смањење сиве економије и рада на црно, а људи као економски ресурс постају више цењени и заштићенији. Осигураници самосталних делатности, у смислу члана 12. Закона о ПИО, предложеним изменама и допунама постају цењенији економски ресурс, више доприносе развоју земље и могу бити сигурни да се њихова права поштују у складу са законом.

Развој земље и бољи приступ економским ресурсима, у овом случају људима као делу економског ресурса једне земље, остају приоритет ове владе, која и кроз доношење овог закона то потврђује.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Јоловићу.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик мр Игор Бечић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има колега Игор Бечић.

ИГОР БЕЧИЋ: Поштовани председавајући, ова је влада, за разлику од „жутог предузећа“, вратила достојанство и будућност пензионерима.

А Ђиласови јуришници, који покушавају да сакрију чињеницу да њихов предводник данас поседује 24 милиона евра, да је уништио финансије Града Београда, девастирао ПКБ, сада желе да врате Србију у бласто и безнађе у којем су грађани били до 2012. године, опљачкани у приватизацији, остављени на улици без могућности да се запосле, уништених јавних финансија, девастиране привреде и са свим параметрима у историјском паду. Сада када председник Вучић спроводи реформе које поздрављају сви европски и светски званичници, који има храбрости да отвори све теме и говори о ономе што данас није популарно говорити у политици, борећи се за свако отворено радно место, доводећи и светске компаније које отварају стотине и хиљаде радних места.

Сада имамо јасан прилив страних инвестиција, стопу привредног раста, смањење јавног дуга, а стопа незапослености је око 12%, сада такође имамо другачију привредну слику Србије, док лидери Ђиласовог Савеза за промене поново покушавају да промене слику Србије која је снажно у

реформама и побољшању квалитета живота грађана. Њихова политика је да се Србија поново препознаје по безнађу, корупцији, плјачки државних фондова и по претњама политичким неистомишљеницима, које досежу толико далеко да неки лидери, попут Обрадовића, туку жене у Републичкој изборној комисији, а његови пријатељи попут Жељка Веселиновића премијерки прете силовањем. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Бечићу.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Јелена Мијатовић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднео народни посланик доцент др Михаило Јокић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Михаило Јокић.

МИХАИЛО ЈОКИЋ: Ево, ја ћу се потрудити да кажем оно што претходници нису рекли, јер ја сам 111. по реду.

Мислим да треба рећи да су створени услови да пензије више никада, док смо ми на власти, не буду мање, него да буду веће или једнаке, што је за пензионере и за раднике које примају плате врло битна ствар.

Друга ствар коју желим да кажем јесте да пензије директно утичу на повећање БДП-а и зато је много лагано и много мекано повећавати пензије. Најпрофитабилније је повећавати пензије. Зашто? Зато што се новац исплаћен из буџета, из фондова пензионерима у великом проценту, ја бих тврдио 90%, враћа у буџет и фондове. То је та лична потрошња, то је тај сабирак, односно један од четири сабирка који повећавају БДП. Зато пензионери морају бити оптимисти да ће у наредном периоду држава сигурно, када буде било средстава у буџету, повећавати пензије. Зашто? Зато што ће се тај новац поново вратити у буџет.

Сад користим ову прилику да кажем, то нико није рекао – врло битно за пензије и за плате јесте да је динар стабилан. Динар је стабилан јер, имам податак, ми у Трезору имамо око 20,73 тоне злата.

Прошли пут сам говорио о долару и о златној подлози, а сада ћу да кажем нешто везано за бруто домаћи производ. Ту је министар, па нека чује шта ја мислим о томе. Министре, само један моменат. Бруто домаћи производ је америчка категорија, уведена због мултинационалних компанија. За наш развој, за оцену нашег развоја и нашег напретка много је боље да се вратимо на бруто национални доходак, јер бруто национални доходак исказује верније економску ситуацију у којој се налазе земље у развоју. Значи, тренутно је обрачун по наметнутом моделу, а то је амерички трезор урадио.

Хвала, толико од мене.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, професоре Јокићу.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Студенка Ковачевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Студенка Ковачевић.

СТУДЕНКА КОВАЧЕВИЋ: Захваљујем, уважени председавајући.

Даме и господо народни посланици, поштовани министри, мере фискалне консолидације које смо предузели када нам је земља била у јако тешком стању, са опљачканим Пензионим фондом, уништеном привредом, огромном незапослености, дуговима и кредитима, дале су своје резултате. Није штедња једина мера коју смо предузели. Читав пакет мера морао је бити примењен да бисмо данас, односно већ неколико година заредом, у буџету имали суфицит, градили ауто-путеве, болнице, отварали фабрике.

Наши пензионери, који су дали највећу подршку држави у тренуцима када је то било најважније за државу, морају бити сигурни да су својом подршком показали нама млађима шта је заправо одговорност. Сада је одговорност на нама млађима да кроз повећање пензија побољшамо њихов квалитет живота, а кроз отварање фабрика јачамо привреду Србије, јер једино јака привреда Србију води напред. Србија је друга по стопи раста у Европи и јасно је да ће земља наставити да се економски развија, а управо је то основ за подизање животног стандарда наших грађана.

Повећања пензија ће бити и након овогодишњег, а биће га, јер ћемо радити на томе да нам економија расте. Моћна економија сама по себи биће гарант бољег животног стандарда, јер даје сигурност да можемо трошити пошто смо зарадили. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Ковачевић.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Милован Дрецун.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, данима слушамо како смо ми неком отели пензије. Ми пензије желимо да исплаћујемо од зарађеног. Тешко је то објаснити овој Ђиласовој булументи којој, кад је владала, није било битно да привреда производи новац. Они нису живели од зарађеног, већ од задуженог. Пензије се нису делиле од зарађеног, него су се делиле од дуга и од продаје капитала.

Продајом капитала, продајом фабрика елиминисали су 400.000 осигураника, и онда су се сналазили како су знали и умели и додатно задуживали земљу да би исплаћивали пензије. То је имало свој лимит, а тај лимит се звао инфлација. Дакле, оног тренутка када су за туђи новац куповали туђу робу, тог тренутка се појавила инфлација, односно раст цена, који је био од 7% до 10%. Ова влада то не жели.

Оно што ја мислим, то је да исправимо неправде према пољопривредницима. То су особе које не знају шта је летовање, шта је зимовање. То су особе које су финансирале Балши Божовићу Малдиве. Да би Балша Божовић могао да троши 15.000 евра, да би могао 1.500 евра на дан да троши за летовање, неко је тај новац морао да заради. То су свакако сељаци и радници, браћа по муци, браћа по зноју, браћа по жуљевима, зато што ја и даље сматрам да се новац зарађује и да морамо да живимо од зарађеног, а они не знају како се новац зарађује већ само како се троши. Зато је ова земља и дошла у тај положај.

Најбољи пример је ПКБ. Дакле, са синдикалцем Ђорђевићем Драган Ђилас, главни стожерник те нове коалиције, којој је присегнуо и Бошко Обрадовић, тај главни стожерник је ПКБ превео на градску кућу. У време кад је он зарађивао огроман новац на својим приватним фирмама, а зарадио је сто милиона евра... Да подсетим да је то 500.000 пензија, а своје колеге пољопривреднике да подсетим да је то милион сељачких пензија. Дакле, у време када је у својој приватној компанији стицао сто милиона евра, он је у ПКБ-у направио дуг од 87.000.000 евра, заједно са синдикалцем Милисавом Ђорђевићем, који је, гле чуда, сад на његовој изборној листи и одборник је у Граду Београду. Тражим од ове владе да детаљно испита како је за само годину дана ПКБ од дуга од 2.400.000.000 динара дошао до дуга од 9.900.000.000 динара, што је било стотину милиона евра или седам и по милијарди наших динара.

Дакле, тај дуг који је он направио у ПКБ-у, који је био градско предузеће у том тренутку, показује да је Драган Ђилас, стожерник ове нове коалиције, којој је присегнуо и Бошко Обрадовић „Љотић“, имао два модела пословања: један модел је био кад је приватна компанија, ту се правила добит, а с друге стране, кад је било у питању градско предузеће ПКБ, ту је правио огромне губитке.

Хоћу да верујем и чврсто верујем да је дошло до пресицања, тим пре што му је менаџмент у том тренутку, уз подршку синдикалца Ђорђевића (који је сада његов одборник), доведен из „Делте“, прва три директора, која су те године када је направљен астрономски губитак све куповала од „Делте“, од трактора до заливних система. Направили су и штале, по три штале, за седам милиона евра, које је правила фирма из Кикинде „Турбо гас“, која је имала једног запосленог, чији власник је од

себе купио њиву од свега 90 ари за 650.000 евра, што је негде сто пута изнад цене, да би опрао новац и стекао кеш за подмићивање, верујем, и самог Драгана Ђиласа.

То је сељаке довело дотле да имају пензију од сто евра, да пензија буде мања од социјалне помоћи и да порука буде да је боље бити социјални случај него сељак. Са том праксом треба прекинути. Убудуће, ја хоћу да се сељачке пензије и најмање пензије мало више уједначе са највећом, да распон буде не један према десет, један према тринаест, да тај распон буде макар негде један према пет, јер сви наши стари људи заслужују достојанствену старост, примерене пензије, у одговарајућем износу, али да те пензије ми међугенерациски солидарно за њих зарадимо, да их не исплаћујемо из кредита. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Ристичевићу.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Звонимир Ђокић. Реч има народни посланик Звонимир Ђокић.

Изволите.

ЗВОНИМИР ЂОКИЋ: Хвала, председавајући.

Познато је да је однос броја пензионера и запослених у Србији последњих година био готово изједначен и да је, према подацима Фонда ПИО, у 2017. години тај однос био 1:1,5. То је значило да свака три запослена радника морају да издвајају из својих бруто плата доприносе за чак два пензионера. Овакав однос броја пензионера и запослених свакако није могао да обезбеди да се из доприноса запослених за пензијско и инвалидско осигурање, као једног од извора финансирања, обезбеди довољно средстава у Фонд ПИО, тј. обезбеде финансијска средства за исплату пензија.

С обзиром на то да је имовина којом је располагао Фонд ПИО била ван функције, углавном она није била извор прихода, већ, нажалост, извор расхода и додатно је оптерећивала Фонд. Сетимо се само нпр. Куршумлијске бање, која већ дужи низ година није у функцији због немарног односа како Фонда ПИО као већинског власника тако и државе у претходном периоду оличене у „жутој“ власти, која није марила за судбину ни Куршумлијске бање али ни других бања и одмаралишта у земљи.

Сви који знају који су извори финансирања Фонда ПИО знају да је из доприноса запослених за пензијско и инвалидско осигурање годинама уназад покриван само део Фонда, а да је држава из буџета и на друге начине, кредитима нажалост, годинама уназад морала да допуњује тај фонд до износа неопходног за исплату пензија.

Нажалост, представници „жуте“ власти нису, изгледа, бринули ни ко ће ни како те кредите да враћа. Чак су у предизборне сврхе кредитима

покривали и повећања пензија задужујући се све више и уништавајући државу све безобзирније. Зато је свима који зрело размишљају било потпуно јасно зашто је те 2014. године тадашњи премијер Александар Вучић прибегао доношењу најтежих политичких одлука како бисмо преживели, јер је Србија била пред банкротом због оних „жутих“ политичара који су земљу одвели у пропаст.

Данас смо, захваљујући економским резултатима који су видљиви и стрпљењу пензионера који су дали свој, највећи допринос за бољу будућност Србије, будућност своје деце и унука и који су својом снагом извукли Србију из кризе, у могућности да доношењем овог новог закона о изменама и допунама Закона о ПИО и на фактички и суштински начин укинемо Закон о привременом уређивању начина исплате пензија, који је, по мом дубоком уверењу, био прави потез и испунио је очекивања. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Оливера Огњановић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Оливера Огњановић.

Изволите.

ОЛИВЕРА ОГЊАНОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

На члан 1. предложеног закона предложила сам амандман који га додатно дефинише. У новембру ће бити исплаћене знатно веће пензије, 8,8–13% веће него 2014. године. Сада је циљ да наставимо са реформама, са оздрављењем и стварањем дугорочне одрживости пораста и повећања пензија.

Сви процеси који обезбеђују перспективу морају бити настављени, од реформе администрације, преко довршавања процеса реструктурирања, па до даљих пројеката развоја инфраструктуре и даљег запошљавања. Сада не смемо стати. Због овога имамо драгоцену политичку стабилност, јер ова влада зна шта ради, зна како да решава деценијске проблеме и како да побеђује све препреке.

Максималним напорима боримо се да дамо подстрек повећању наталитета, јер се у Србији због сиромаштва рађало све мање деце, јер смо због незапослености и дугова били на путу да број пензионера буде већи од броја запослених. Ово је још један важан мотив да наставимо у истом правцу још брже, да градимо школе и вртиће, јер су Србији потребна деца и млади људи, да отварамо фабрике и наставимо да запошљавамо наше грађане, зато што желимо јаку Србију.

Грађани Србије, не заборавите, у претходних неколико година критиковали су нас и обмањивали вас управо они који су у периоду од 2001. до 2012. године смањили број радних места за више од 400.000, они

који су пунили своје стомаке и џепове, они који су урушавали нашу привреду, они који се возе у џиповима, који су илегално градили и уживају на ваш рачун, они који подржавају насиље. Управо они су и довели до колапса 2014. године.

Ова повећања пензија донеће стабилност и додатну сигурност, јер је велики број вас који не користите своје пензије само за себе већ да помогнете своје унуче и децу. Ви сте нам дали своје поверење и ова влада је то узвратила кроз напредак, развој Србије и одржавање финансијске стабилности. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Милија Милетић.
Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Милија Милетић.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Уважени министре, колеге посланици, грађани Србије, поднео сам амандман на члан 1. закона, конкретно везано за ПИО фонд, где стављам акценат на недовољно развијена подручја, на брдско-планинска подручја, јер ја из таквог подручја долазим.

Иначе, у Србији имамо велики број општина у којима има могућности да се са већим улагањем добије и већи профит, а држава Србија, на челу са нашим председником, уназад пет или шест година кренула је то да ради, улаже у мале општине, и резултати су видљиви, имамо већи број запослених радника.

Сутра се код нас у Нишу отварају два погона, две фирме које ће упослити близу три хиљаде радника у наредне три године, фирме које ће упослити високообразоване и стручне људе. Кроз такво улагање, имаће и веће плате, те ћемо кроз реалнији основ имати могућност да повећамо пензије, да поништимо закон који смо донели 2014. године и да вратимо пензије које су биле 2014. године. То значи да је ово што сада ради Влада реална ствар и да је све видљиво.

Уједно, ја овде у Скупштини представљам Уједињену сељачку странку и сви моји амандмани које сам поднео су амандмани којима дајем подршку развоју недовољно развијених подручја, развоју села, пољопривреде. Нормално, очекујемо сви да ће у наредном периоду доћи до промена Закона о ПИО везано за пољопривредне произвођаче и да ћемо наћи решења да се повећају пензије, али само на реалним основама.

Иначе, сведоци смо да се претходних година и ове године формирало близу три стотине нових задруга. Кроз улагање у задругарство запошљавају се људи, запошљава се хиљаду људи у те наше нове задруге и на тај начин ми ћемо развијати пољопривреду. Улагање у пољопривреду, задругарство, у неразвијена подручја, брдско-планинска подручја,

улагање у туризам, сеоски туризам, ловни туризам, то је шанса за развој недовољно развијених подручја.

Позивам све колеге посланике да гласају за моје предлоге, за моје амандмане, јер сам сигуран да ћемо усвајањем и овог закона и мојих амандмана имати могућност да побољшамо живот у малим општинама.

Још једном, захваљујем се нашем министру господину Ђорђевићу зато што својим ангажовањем и предлозима закона даје ветар у леђа неразвијеним подручјима, нашим пољопривредним произвођачима и свему ономе што је потребно у нашим општинама, а то је, као прво, добра реч, а сада и директна улагања, којима дајемо ветар у леђа развоју недовољно развијених подручја.

Позивам још једном све колеге да гласају за моје амандмане.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Милетићу.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Александра Томић.

Колегинице Томић, пре него што наставимо са радом, само једна информација када је реч о овом делу расправе: Посланичка група СНС нема преосталог времена. Наравно, подносиоци амандмана, сходно Пословнику, до два минута, а ви као овлашћени представник Посланичке групе 11 минута и 29 секунди.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајући. Користим два минута као предлагач амандмана.

Мој амандман односи се на измене и допуне овога закона, да је потребно додати став којим се посебан акценат ставља на имплементацију Агенде 2030.

Зарад јавности, желела бих да кажем да је наша премијерка госпођа Ана Брнабић отворила једну субрегионалну конференцију која се односи на напредак и спровођење Агенде 2030, 13. септембра у Палати Србија, која суштински показује један нов концепт на светској сцени када је у питању уопште промена друштва.

Када говоримо о пензијама и о будућности Србије, треба рећи да Србија иде укорак са светом, поготово када су у питању циљеви одрживог развоја: први циљ, који се односи на смањење сиромаштва, и други циљ, циљ број осам, који се односи на инклузиван и одржив економски раст запослености и достојанствен рад.

Оно што је важно да се каже јесте да је тада премијерка рекла да управо акценат на овим темама показује јачање институција када је у питању спровођење Агенде 2030, која говори о томе да је Србија много тога урадила у претходне четири године када је у питању реформа пензионог система али и када су у питању економске реформе Србије.

Због тога ми данас имамо велики број инвеститора, који долазе и са истока и са запада, али интересантно је рећи, када погледате 2014. годину, да смо ми и у тој години, управо када смо увели део који се односи на смањење пензија, односно искључиво за 39% пензионера са пензијама изнад 25.000, имали велики број компанија које су отварале своје производне линије. Данас су то велике државе које су најавиле велике инвестиције, као што је Кина. Значи, 1,5 милијарди евра ће ући у Бор, једна милијарда ће ићи у Кикинду кроз инвестиције; имали смо Железару Смедерево са 350.000.000 евра инвестиција од стране кинеске компаније „Хестил“.

Оно што желим да кажем јесте да ми улазимо у време великог економског раста, са великим инвестицијама. Самим тим, пензионери у будућности не треба да брину за усклађивање пензија зато што ће њихове пензије бити све веће и веће. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Томић.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Зоран Бојанић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Зоран Бојанић.

ЗОРАН БОЈАНИЋ: Захваљујем, председавајући.

Господине министре, колегинице и колеге, упутио сам амандман на члан 1. овог заиста квалитетног предлога закона. У том мом амандману стоји управо оно што ја потенцирам у последње време и што нон-стоп помињем, а то је мој покушај да подржим напоре, пре свега, председника Републике, ове владе и ове скупштинске већине у економском и одрживом развоју Републике Србије. Мој амандман гласи: „Овим законом подстиче се свеукупни развој Републике Србије, с посебним освртом на унапређење одрживог развоја.“

Да има неког у оним сабласно празним клупама прекопута, вероватно би запитали шта има одрживи развој с овим законом. Има. Да бих разјаснио и појаснио зашто, прочитаћу вам једну од дефиниција одрживог развоја из давне 1987. године коју је дала Брунтланд комисија; то је комисија УН која се бавила том тематиком. Она каже: „Одрживи развој је развој који задовољава потребе садашњице“, апострофирам, садашњице, „не доводећи у питање способност будућних генерација да задовоље властите потребе“.

Управо ова дефиниција је разлика између нас из Српске напредне странке и оних који су до 2012. године вршили власт. Они нису мислили о будућности. Нису мислили ни о прошлости, нажалост. Ми мислимо о будућности и због тога су мере које су донете 2014. године биле потребне, као што су и сада мере које доносимо 2018. године управо узрочно-последична веза. Значи, ми мислимо о будућности. Мислили смо о

будућности наших пензионера, у чему су нам они помогли, али пре свега мислили смо о будућности наших поколења, наших младих. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Бојанићу.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Ана Чарапић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Ана Чарапић.

АНА ЧАРАПИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, амандман сам поднела на члан 1. Предлога закона о изменама и допунама Закона о ПИО. Амандман се односи на то да се поменути закон подстиче свеукупни развој Републике Србије.

Да је то заиста тако, показало се у пракси. Наиме, у претходне четири године имали смо у пар наврата значајна повећања пензија и плата у јавном сектору, што се директно одразило на агрегатну тражњу, чиме смо подигли целокупну привредну активност у нашој држави.

Када се држава нађе на ивици банкрутства, какав је случај био са нашом привредом 2012. године, постоје две солуције. Једна је да наставимо негативан тренд претходног режима, да се додатно задужујемо и тиме оптеретимо наредне генерације, своју децу и унучад, што је економски потпуно неоправдано и бесмислено, или да смањимо потрошњу и да штедимо. Да смо донели исправну одлуку 2014. године сведоче резултати које смо постигли. А да су нам грађани веровали и тада и сада говоре резултати на изборима 2012. године, 2014. године, 2016. године али и 2018. године.

Наша влада је одговорном политиком, економским одлукама постигла фантастичне резултате у претходном периоду. Имамо привредни раст од чак скоро 5%, што је највећи привредни раст у региону али и у Европи. Затим, имамо три године заредом суфицит у буџету. Имамо изузетно ниску стопу инфлације неколико година заредом уназад. Успели смо у потпуности да стабилизујемо јавне финансије, али и да повећамо наплату јавних прихода; подстакли смо и привреду и грађане на фискалну одговорност; смањили смо стопу незапослености. Сваки прилив у буџет по основу пореза значи више школа, више вртића, више болница, више километара ауто-путева; такође, више домаћих и страних инвестиција али и капиталних инвестиција, што је свакако добро за грађане али и за привреду. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Чарапић.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Милимир Вујадиновић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Милимир Вујадиновић.

МИЛИМИР ВУЈАДИНОВИЋ: Хвала, председавајући.

Интенција амандмана који сам поднео јесте упорна борба против криминала као једне пошасте која је разарала наше друштво и претња је и многим другим друштвима.

Наиме, по мени, најважнија ствар у политичком животу јесте испуњавање обећања и постизање резултата, не улазећи у криминал, без обзира на сву мржњу и претње које вас окружују. Мржње у последњим данима, нажалост, не мањка, нарочито оне која долази од стране овог новог опозиционог блока, новог ДОС-а. Видели сте озбиљне претње председнику државе и његовој породици, озбиљне физичке нападе на чланове СНС-а у Шапцу, на чланове њихових породица, озбиљне увреде и претње премијерки. А, на крају крајева, и озбиљне претње Србији јер прете да ће, како кажу, уколико не преузму власт, без избора увести Србију у хаос и ванредно стање. Није то само мржња, схватићете то, то је и озбиљан криминал. Ради се о нарушавању закона, свих правила, на крају крајева и нарушавању Устава Републике Србије.

С друге стране, имате обећања изнета у експозеима још премијера Вучића, а касније и премијерке Брнабић. Тичу се смањења неких конкретних ствари, смањења јавног дуга, смањења дефицита, смањења инфлације, повећања запослености. Имате резултате на крају, који су веома лако проверљиви. Имате успех за Србију у смислу не смањења дефицита него да уопште немамо дефицит, а смањење инфлације на пристојан ниво, који је доста завидан и на нивоу неких развијених европских земаља. Имате смањење стопе незапослености. Имате озбиљан привредни раст од 3% у односу на пад који сте имали раније.

Овај мој амандман је управо међа између те две ствари: између криминала и мржње с једне стране и ових успеха које ниже Влада. с друге стране. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Вујадиновићу.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик др Десанка Репац.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Десанка Репац.

ДЕСАНКА РЕПАЦ: Захваљујем.

Поднела сам амандман на члан 1. који гласи: „Овим законом се подстиче свеукупни развој Републике Србије, с посебним освртом на унапређење здравствене заштите.“ Пензионери су посебна категорија становништва којој треба посветити посебну пажњу када је здравствена заштита и здравље у питању.

Примена овога закона имаће ефекте не само у области пензијско-инвалидског осигурања, већ и у области укупне привреде. Недоношење

овог закона по хитном поступку могло би да произведе последице по рад органа и организација.

Важно је рећи да се висина пензија враћа на ниво без умањења због резултата позитивних економских кретања. Време је да пензионери осете корист од економског унапређења у држави јер су поднели највећи терет фискалне консолидације. Зато треба посебна посвета за здравствену заштиту пензионера, а заштита је ефикаснија ако је земља економски оснажена.

Пензиона реформа треба да задовољи два међусобно супротстављена циља: адекватност пензија и финансијску одрживост. Основни циљ свих промена је прилагођавање обавезног пензијског и инвалидског осигурања, као најважнијег дела пензијског система, демографским променама, економским околностима и стратешком опредељењу државе за успостављање модерне и ефикасније администрације.

Посебно бих хтела да похвалим, да истакнем захвалност председника Републике Александра Вучића на ризичној, храброј одлуци да се крене у реформе које су довеле до економског успеха у Србији. Било је ризично, земља је била пред банкротом, али су пензионери веровали председнику Вучићу и зато су довели до овог економског успеха.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Јасмина Обрадовић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Јасмина Обрадовић.

Изволите.

ЈАСМИНА ОБРАДОВИЋ: Захваљујем.

Цењени министри, колеге народни посланици, поштовани грађани Србије, закон који се налази на дневном реду Народне скупштине Републике Србије данас и ових дана, који је највише привукао пажњу јавности, јесте Предлог закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Овим предлогом закона Влада Републике Србије, предвођена Српском напредном странком, испуњава обећање које је ондашњи председник Владе а данашњи председник Републике, Александар Вучић, дао најстаријим грађанима, да ће пензије, када се стекну услови, бити враћене на ниво пре увођења Закона о привременом уређивању начина исплата пензија 2014. године.

Одмах да разјаснимо, поштоване колеге, драги грађани, разлика између смањења и оне ружне речи коју смо слушали ових дана, „отетог“, велика је. Сада су се стекли услови да може да се исплаћује нешто што је реално. Ова одлука о смањењу била је тешка, али исправна. Данас је

Република Србија економски стабилна земља, са суфицитом у републичком буџету другу годину заредом.

Подсетићу да је након ове тешке одлуке из 2014. године, Српска напредна странка на парламентарним изборима 2016. године увећала своју ионако огромну подршку у бирачком телу Републике Србије за око 60.000 гласова, што би значило да је на сваком бирачком месту добила по седам нових гласова. На председничким изборима 2017. године дотадашњи председник Владе, Александар Вучић, остварио је победу са преко 55% гласова грађана Републике Србије. Грађани Србије знају коме да верују. То је, када све погледате, логично. Какву им то алтернативу нуди некадашња власт, а данашња опозиција? Алтернатива је повратак тајкуна попут Ђиласа и сличних, попут Жељка Веселиновића, човека који прети силовањем и слично.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Миодраг Линта.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Миодраг Линта.

Изволите.

МИОДРАГ ЛИНТА: Говорићу о једном проблему са којим се суочава двеста избегличких породица у насељу Овча на подручју града Београда. Наиме, избегличке породице су се уселиле у станове у насељу Овча од 5. марта надаље. Међутим, Инфостан им је претходних неколико месеци послао рачуне за заједничку електричну енергију у великим износима, односно тражи од њих да плате заједничку електричну енергију за период прије 5. марта, а те трошкове треба да сноси инвеститор. Људи су огорчени. Људи сматрају да то није праведно, да није фер и да Комесаријат за избеглице, у сарадњи са Градском управом, Инфостаном, инвеститором, треба да реши то питање.

Даћу само неколико примера. На пример, Вукашин Тишма је добио да плати заједничку електричну енергију, а то се односи на енергију за лифтове, подстанице за грејање, стубишну расвету итд., 3.313 динара, а његов месечни износ за заједничку електричну енергију јесте 136 динара. Здравко Вејновић је добио да плати 7.022 динара, а месечни износ је 977 динара; Горан Водогас је добио да плати 11.868 динара, а његов месечни износ је 350 динара.

Овде се поставља неколико питања. Прво, зашто утрошак електричне енергије до тог датума, дакле до 5. марта, када су породице почеле да се усељавају у своје станове, није наплаћиван од инвеститора „Златибор градње“, него су ненаплаћени рачуни штампани у дупликату и овај пут на име станара? Ко је дао налог Електродистрибуцији да изврши наплату заједничке електричне енергије која је утрошена до 5. марта ове

године? Зашто је Инфостан прихватио да направи овакве рачуне и тиме додатно траумира већ напаћене станаре?

(Председавајући: Захваљујем, колега.)

Апелујем, односно тражим од Комесаријата за избеглице да, у сарадњи са Градском управом, у сарадњи са инвеститором, реши ова питања. Неприхватљиво је да избегличке породице плаћају заједничку електричну енергију...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем још једном.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Дубравка Филиповски.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Дубравка Филиповски.

ДУБРАВКА ФИЛИПОВСКИ: Захваљујем, председавајући.

Уважене колеге и колегинице, уважени министри, поштовани грађани и грађанке, спровођење закона и реформи и утврђених планова зависи од људи, њихове стручности, професионалности и, наравно, од тога како се воде и планирају кадровски ресурси у свим институцијама. Без одлучности председника Србије Александра Вучића, без јасног спровођења плана Владе Републике Србије, без менаџмента и правилног концепта и приступа у области људских ресурса на свим нивоима, не бисмо постигли овакве резултате у економији и привредном опоравку Србије.

Подсећам да је пре само пет година Србија била пред банкротом, да су ове мере штедње и реформе биле неопходне, да је јавни дуг био 78% БДП-а, да ће до краја ове године бити испод 50%, трећу годину заредом имамо вишак у буџету, незапосленост је мања од 12%. Све су то параметри који су довели до услова да можемо да повећамо пензије. Наведени параметри су показатељ спровођења јасних планова Владе Републике Србије али и добре кадровске политике.

Мој став је да се мора константно радити на унапређењу кадровских ресурса у свим институцијама и да, без обзира на унутрашња акта, ова област мора бити део законских решења. Због тога сам и поднела амандман на члан 1. Предлога закона о изменама и допунама Закона о ПИО, јер сматрам да овај члан треба допунити ставом 2, који се односи на даље унапређење и афирмацију кадровских ресурса у ПИО фонду. Хвала

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Оливера Пешић. Изволите.

ОЛИВЕРА ПЕШИЋ: Захваљујем, уважени председавајући.

Уважени министри са сарадницима, даме и господо народни посланици, поштовани грађани Србије, Предлог закона о изменама и

допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању утицаће на побољшање животног стандарда свих грађана Србије, посебно наших пензионера, а то је оно што је данас најважније. Такође, важно је да грађани знају да су у претходним годинама дотације из буџета Републике Србије за пензије износиле око 50%, а да данас дотације из буџета Републике Србије за пензије износе свега око 29%, што је дупло мање него у претходном периоду. То је резултат добре економске политике коју је Влада Републике Србије водила у претходним годинама.

Данас су створени такви економски услови да пензионери, који су поднели највећи терет тешких мера фискалне консолидације, могу да имају значајно веће пензије. Оно што је најважније јесте да се повећање пензија планира из реалних, здравих извора и да је план да се убудуће пензије такође повећавају из реалних, односно здравих извора, односно у зависности од финансијских могућности. Јасно је да уколико Србија настави да иде путем којим се до сада кретала, а то је пут на коме имамо три године заредом суфицит, то је пут на коме се отварају нове фабрике, нова радна места, у том случају грађани Републике Србије, односно наши пензионери могу да рачунају у наредним годинама и на нова повећања.

Данас треба да захвалимо пензионерима што су поднели најтежи терет тешких мера фискалне консолидације и што су можда најбоље разумели разлог због чега држава Србија мора да штеди. Они су најбоље разумели зашто морамо да смањимо пензије, јер је Србија у претходним годинама била пред банкротом. А на ивицу банкрота су нас довели они који су Србију водили до 2012. године, они који су оставили 400.000 људи на улици и на тај начин сами утицали на то да доведу опстанак пензија у питање.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Пешић.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик др Дарко Лакетић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Дарко Лакетић.

Изволите.

ДАРКО ЛАКЕТИЋ: Поштовани председавајући, поштовани министри са сарадницима, уважене колеге народни посланици, данас говоримо о закону о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Данас овде говоримо о повећању пензија за наше најстарије суграђане и ја сам лично због тога срећан. Још сам срећнији због тога што овакво повећање долази као последица одговорне финансијске политике, као последица одличних економских параметара и, што је још битније, долази из реалних извора и не угрожава буџет Републике Србије, нити функционисање наше земље.

Осим тога, могу рећи да сам не само задовољан већ све ово говорим због тога што Влада Републике Србије води једну врло одговорну финансијску политику. Та одговорна политика се не заснива само на овоме о чему говорим тренутно већ и на чињеници да је још за време Владе Александра Вучића решен, на пример, проблем смедеревске Железаре, да се данас решава проблем Рударско-хемијског комбината у Бору, „Икарбуса“ и да су сва она предузећа која су у неком ранијем периоду стварала губитке данас већ носиоци развоја Републике Србије, или ће то бити у наредном периоду.

Конечно, захваљујући оваквим стопама раста, очекујем да се ово повећање настави. Оно што је посебно битно јесте да се настави у складу са реалним растом, финансијским и економским растом државе Србије, и да се никада више не догоди ситуација као 2012. године када смо преузели власт, дакле да грађани Србије и држава буду у банкроту.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Лакетићу.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Горан Ковачевић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Горан Ковачевић.

Изволите.

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ: Даме и господа, поштовани министри, закон о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању свакако јесте закон који се тиче великог броја наших суграђана. У овом случају ради се о пензионерима, њих 1.750.000 са својим породицама прати ову нашу расправу. Ова наша расправа свакако јесте јасна, транспарентна, са јасном поруком да грађанима Србије ова скупштина жели добро и да ћемо у наредном временском периоду учинити све, као што смо чинили и у претходне четири године, да економска ситуација буде у корист грађана Србије. Али не само по броју људи који прате ову расправу и по броју људи којима је овај закон примаран, већ и по економским категоријама, ово је један од битнијих закона.

Када говоримо о овом закону треба да знамо да су доприноси који су основни извор пензија кључни економски приходи на нивоу опште државе, а да су издвајања за пензије која потичу из доприноса истовремено кључни економски расход на нивоу опште државе и обухватају у овом тренутку 27% општих расхода на нивоу државе Србије. Само те две кључне чињенице јасно говоре колико је значајан овај закон.

Како смо претходних дана могли да слушамо о Закону о пензијском систему, онда у принципу говоримо о Бизмарковом моделу, који датира негде из 1922. године. Али тај Бизмарков модел је претрпео једну врло битну промену зато што у овом тренутку ми немамо пензиони фонд, који је основа Бизмарковог модела. Практично, доприноси за пензије који су

уплаћивани 1956. године исплаћивани су у облику пензија 1956. године; доприноси који су уплаћивани 1976. године нпр. исплаћивани су у облику пензија 1976. године. Оно што се некада звало инвестициони фонд престало је да постоји у оваквом систему пензионог осигурања у Србији негде 1980. године, и више се није уплаћивало, а завршена је прича о инвестиционом фонду у 1990. години. Зато је кључно да водимо рачуна о расту нивоа доприноса, јер он у суштини исплаћује пензије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Ковачевићу.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Тања Томашевић Дамњановић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Тања Томашевић Дамњановић.

Изволите.

ТАЊА ТОМАШЕВИЋ ДАМЊАНОВИЋ: Хвала, поштовани председавајући.

Поштовани господине министре са сарадницима, колеге и колегинице народни посланици, пензијски систем је један од најсложенијих система у друштву и посредно или непосредно од значаја за скоро све становнике државе.

Разлози за доношење овог закона произилазе из потребе даљег уређења система пензијског и инвалидског осигурања. Основни циљ реформе система пензијског и инвалидског осигурања јесте стварање услова за дугорочну економску одрживост пензијског система, који ће обезбедити правну сигурност и одговарајући социјални положај садашњих и будућих генерација пензионера.

Влада Републике Србије је за четири године постигла циљ и заустављен је и смањен дефицит у финансирању пензија. Србија је пре четири године била пред банкротом, јавни дуг је био 78% БДП-а. Доношење Закона о привременом уређивању начина исплате пензија је била тешка политичка и економска одлука, али је на тај начин омогућено да плате и пензије и даље буду исплаћиване. Треба захвалити пензионерима што су поднели терет ових тешких мера.

Данас је Србија земља са стабилном економијом. Трећу годину заредом имамо суфицит у буџету, јавни дуг до краја године биће испод 50%, динар је стабилан, незапосленост је мања од 12%, и то све захваљујући одговорној политици коју воде председник Републике Србије Александар Вучић и Влада Републике Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Младен Лукић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Младен Лукић.

МЛАДЕН ЛУКИЋ: Захваљујем, уважени председавајући.

Поштовани министри са сарадницима, колегинице и колеге народни посланици, захваљујући мудрој и одговорној политици Александра Вучића, политици мира, стабилности, достојанства, довођења инвеститора, отварања радних места, изградње инфраструктуре, улагања у здравство, образовање, културу и спорт, достигли смо раст БДП-а од 4,8%. По величини, то је раст који је други у Европи, испред нас је само Пољска, и то је највиша стопа раста БДП-а у последњих десет година.

Захваљујући томе и успостављању чврсте монетарне дисциплине, односно вођењу одговорне и домаћинске монетарне политике где сваки потрошен динар има своје покриће, створени су услови за доношење ових измена и допуна Закона о ПИО. На овај начин ће престати да важи Закон о привременом уређењу начина исплате пензија, па ће већ октобарска пензија, тј. исплата у новембру бити без умањења, што је знак да је економија Србије стала на здраве ноге. Захваљујем на пажњи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Александар Марковић.

Реч има народни посланик Александар Марковић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, господине Милићевићу.

Даме и господо народни посланици, па, нема ових стручњака прекопута, ускраћени смо за њихово драгоцено присуство; вероватно имају паметнија посла, да твитују и објављују статусе по друштвеним мрежама.

Даме и господо, свакако да је Предлог закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању најважнија тачка овог заседања Народне скупштине, свакако да привлачи највећу пажњу јавности и грађана, и сама тема укидања закона о смањењу пензија је свакако најбоља вест за грађане Србије.

Дакле, као што је прошлог пута било и обећано, када се стабилизује Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, када се стабилизује стање јавних финансија у Србији, доћи ће до укидања закона о смањењу пензија, и то се управо дешава.

Фонд ПИО је стабилан, стање јавних финансија у Србији је стабилно и, као што смо обећали, укидамо смањење пензија. Испуњавамо и сва она друга обећања, која се односе на стање јавних финансија, на прилив директних страних инвестиција, и када је реч о очекиваној стопи привредног раста и када је реч о смањењу јавног дуга, као што су многе колеге данас и говориле, када је реч о смањењу стопе незапослености, која је, поновићу, испод 12%, и све остале добре вести које смо ових дана могли

да чујемо овде у Народној скупштини. То је нешто што неће да виде само они који не желе то да виде, који имају крајње злу намеру, који су спремни да критикују по сваку цену, али истовремено нам не нуде никакво решење.

Морам да искористим прилику да се осврнем на најновији твит, који је уследио након оног скандалозног твита господина Веселиновића, кога су осудили сви пристojни и нормални људи у Србији. У питању је високи функционер Демократске странке Горан Јешић, са најновијим твитом, који је оличен у говору мржње, каже: „Насиље или не, али једног дана ћемо јурити по улицама да вас шамарамо и ударамо ногом у ...“, да не кажем сада где. Дакле, после овог другог твита, јасно је да оно није случајност, већ да је то политички програм онога што они зову Савезом за Србију. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): По Пословнику, народни посланик Вјерица Радета.

Изволите, колегинице.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Јављам се на основу члана 32. Господине Арсићу, драго ми је да видим да сте и ви наставили да мало флексибилније тумачите Пословник, као што је то цео дан радио господин колега Ђорђе Милићевић, и заиста тако треба да се понашате. Ако Посланичка група СНС нема више времена, добро је да дозвољавате посланицима који говоре о амандману да говоре и дуже од два минута, и скоро три минута. Ја вас само молим, када и остали посланици, конкретно говорим о посланицима Српске радикалне странке, буду потрошили време за посланичку групу, да имате исти аршин.

Верујем да је и господин Ђорђевић, као министар, задовољан што председавајући дозвољавају да посланици могу да кажу оно што мисле да треба да кажу и да не морамо да то кажемо само у два минута.

Дакле, није примедба, подршка и само захтев да тако буде и у наставку седнице. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Радета, нема потребе да вам обећавам. И раније, када сам председавао и када је потрошено време посланичке групе за образлагање амандмана, пуштао сам и толерисао још неколико десетина секунди да посланик заврши своје излагање, тако да ће то бити настављено и даље.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Јован Палалић.

Да ли неко жели реч?

Колега Палалићу, изволите.

ЈОВАН ПАЛАЛИЋ: Хвала, господине потпредседниче.

Овај члан закона односи се на осигуранике самосталних делатности и управо је то прилика да се укаже на то колико су позитивни ефекти свих претходних, доста тешких и сложених фискалних мера уродили плодом.

Наиме, о чему се ради? Тешко да би дошло до пораста новоотворених предузећа или предузетничких радњи у једној атмосфери која је крајње неповољна за инвестирање и за пословање. Управо о позитивним мерама које су донете, кажем, које су биле тешке, а које су биле у оквиру других уштеда у оквиру јавног сектора, говори и податак који је дала Агенција за привредне регистре. Наиме, у 2017. години у Републици Србији отворено је преко 43.000 нових предузећа. Та агенција даје податак да је у односу на претходне године то био највећи раст броја новоотворених предузетничких радњи и привредних друштава.

То говори о чињеници да је у претходне четири године, када је у питању фискална политика, када је у питању стварање привредног амбијента, учињено веома много, јер тешко да би се предузетници, тешко да би се било ко одлучио на такву врсту ризика а да нема поверење и добру процену да ће остварити профит.

Сама чињеница да је отворен оволики број предузетничких радњи и предузећа говори у прилог томе да ће се кроз наплату пореза, кроз уплату доприноса реализовати крајњи циљ ових фискалних мера, а то је стабилност у исплати пензија и стабилност у наредном периоду за све пензионере. Ефекат претходних мера, које су биле тешке и које су спроведене у целој Европи, не само у Србији, јесте управо у чињеници да имамо пораст броја нових предузећа, пораст броја самосталних предузетничких радњи и нови замах у развоју наше привреде. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Јелена Жарић Ковачевић.

Да ли неко жели реч?

Реч има колегиница Жарић Ковачевић.

Изволите.

ЈЕЛЕНА ЖАРИЋ КОВАЧЕВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министри са сарадницима, даме и господо народни посланици, када говоримо о Предлогу закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању свакако морамо да кренемо од тешких мера фискалне консолидације, које су дале позитивне резултате, довеле јавне финансије на одређени степен стабилности и сада постоје реални услови да се ради даље на унапређењу система пензијског и инвалидског осигурања.

Оно што бих желела посебно да истакнем јесте да се у овом предлогу закона могу видети мере Владе Србије које нису рестриктивне. Дакле, све мере које прожимају овај закон су позитивне и односе се како на унапређење положаја корисника пензија тако и на унапређење различитих административних поступака и процедура.

Желела бих да подсетим и на 2010. годину, када је дефицит у буџету био 4,6% и на 2012. годину када је био чак 6,8%, а да је притом стопа незапослености 2010. године била 19,2%, односно 2012. године 23%. Дакле, док су они који су раније били на власти исплаћивали пензије из кредита, задуживали се, и то углавном током својих различитих изборних кампања и док су радили на продаји друштвеног капитала како би повећавали пензије да би остали на власти, данас Влада Републике Србије показује висок степен одговорности и може да омогући пензионерима бољи стандард. Ово је, наравно, резултат спровођења различитих мера Владе Србије, које се односе на развој привреде, смањење стопе незапослености, сузбијање сиве економије.

Кад смо код нових радних места, желела бих да кажем да ће председник Александар Вучић у Нишу 28. и 29. септембра отворити две нове фабрике, и то фабрику „Џумтобел“ у Нишу и фабрику ИМИ у Нишкој Бањи. Дакле, то је политика коју ја подржавам, политика просперитета, политика развоја привреде, политика која даје могућност да се повећају плате и пензије, политика стабилности и социјалне сигурности. У складу с тим, у дану за гласање подржаћу овај предлог закона. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2. амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Да ли неко жели реч?

Колегинице Радета, изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Мислим да је данас четврти дан да се бавимо Предлогом закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, али откад смо почели ову расправу у појединостима, односно о амандманима, заиста, некако се претворило у неку отужну причу.

Драге колеге, ви који подражавате и овај закон и ову владу, верујте, дејутантно је слушати, поготово данас преподне, хвалоспеве Влади, председнику и онда оно „хвала пензионерима“, боже ми опрости, ко да сте им на гробу. Дакле, „хвала пензионерима“ је нешто што сте ви прихватили као флоскулу, што нема везе са реалношћу. То што ви захваљујете пензионерима, кажете, што су они поднели највећи терет и што су прихватили да поднесу највећи терет те, како је зовете, фискалне консолидације... Људи моји, да ли је могуће да ви верујете у то? Јесте, ви читате то што вам је написано, али мало погледајте шта вам ту пише.

Питао ја вас – ко је пензионере питао да им се пре четири године смање пензије? Како ви знате да су пензионери ти који су добровољно пристали на то што сте им урадили?

Та ваша прича, освојили сте оволико или онолико гласова... Па ви сте освојили тачно онолико гласова, говорим о вашој коалицији,

напредњачкој, освојили сте 2016. године, малтене у број, онолико гласова колико у Србији има пензионера, то је 1.700.000 гласова. Ако су сви ти пензионери гласали, онда нисте ви. Али како ви знате ко је гласао? Како ви знате колико је пензионера својим гласом подржало то што им је узимана пензија? Па нема таквих, верујте. Нема. Ви покушавате неком димном завесом да у јавности створите потпуно другачију слику. Па пет милиона људи није гласало за вас. Е, у тих пет милиона су они којима су узете пензије. Зашто тако не размишљате?

Говорите о овом предлогу закона, хвалите нешто што ви мислите да треба да похвалите, али дајте мало укуса у посланичку расправу. Једноставно, није лепо слушати. Осим тога, пензионери, ти којима се обраћате, вас не чују и не виде; они или немају телевизор јер немају пара да га купе, или немају струју јер им је искључена због малих пензија, или немају пара да плате претплату или, не дај боже, тек кабловску телевизију.

Дакле, хајде мало о подацима. Говорите већ три-четири дана како је просечна пензија 25.000 динара и како је то не знам колико порасло итд. Али грађани Србије, овај народ треба да зна да од укупног броја пензионера 21% њих прима пензију између 10.000 и 15.000 динара. Па хајде да се питамо ми узајамно, па да питамо министра шта још може да се уради да се те пензије повећају. Да ли ви можете да замислите старог човека, пензионера, да живи са пензијом која је између 10.000 и 15.000 динара? Да ли он може да купи лек? Да ли он може да купи хлеб? Да ли он може да плати комуналије? Или ћете можда ко она Кори Удовички, коју сте својевремено били преузели од „жутих“, која је рекла – ко не може да плати струју, нека прода стан.

Дајте унесите мало хуманости у ово што причамо. Немојте само да хвалите, хвалите, хвалите. Будите реални. Не морате ви ово да кудите, али кажите – да, ово јесте истина и дајте да видимо шта може да се уради да се то стање поправи. Да ли ви знате да 131.000 пензионера у Србији прима пензију мању од 10.000 динара? И не знам уопште како то смемо назвати пензијом. Шта је то, 10.000 динара, што примају пензионери?

Дакле, заиста најдобронамерније вас молим да ову расправу водимо у овом правцу и да сугеришемо министру шта може и треба да се уради да би се статус пензионера побољшао, и да се озбиљно сагледа предлог Српске радикалне странке да се смањи однос најниже и највише пензије. Дакле, дајте да се повећава ова најнижа пензија, да никада више не причамо о пензији од 10.000, 12.000 или 15.000 динара. Најнижа пензија за сваког човека мора бити таква да он може достојно да преживи месец дана, колико-толико достојно, од те пензије. А онај који има највећу пензију, нека има три пута више од тога, па онда он може опуштеније да

преживи. То је нормална, здрава државотворна политика и социјална политика и озбиљан однос према грађанима.

Наравно, ни ову прилику нећу пропустити да не подсетим, опет ради јавности, да ви у овом предлогу закона укидате могућност да икада више повећате пензије. Можда ћете их повећати за 100%, не знам шта ће Влада рећи, али у закону ту могућност не остављате, па онда то значи да може да се не повећава пензија никада више. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Добро, ја сам, ево, спреман да прихватим да за нас не гласају пензионери, за нас не гласа нико. А ови који су закључили да ми нисмо у праву што тврдимо да за нас гласају пензионери и други грађани Србије, они имају подршку. Тако да смо ми на свим изборима од 2014, 2016, прошле године и ове године имали резултат од – колико беше оно последње за ове за које гласају пензионери, који имају велику подршку, 2% – ево, ми смо имали 2%. Они су имали наших мизерних 46% на последњим изборима у граду Београду. Ако хоћете, можемо од једне до друге локалне самоуправе, наши су сви ти исподцензусни резултати, а они су добијали по 55-56%.

Ако је случајно било другачије, онда заслуге за то што ће након усвајања овог закона пензије за све категорије пензионера, али за све, бити веће него икада, опет иду њима, а не нама, који говоримо неистине и не знамо шта радимо.

Да се за нијансу уозбиљи ова прича – шта може да се уради за пензионере, већ је показала ова влада. Шта може да се учини за пензионере, показали су сви који следе политику Александра Вучића, Српске напредне странке и наших партнера. Чињеница је да ће бити веће пензије него икада за све категорије, колико год се некоме то не допадало зато што у томе његовог личног резултата нема. На то не може да се утиче и то не може да промени.

Дакле, ту се види шта може. А шта ће бити? Биће апсолутно све супротно од онога што смо чули малопре. Кажу, избачена је могућност да се пензије повећају. А ови који су, изгледа, сад дошли до сале први пут данас, они све време причају – дали сте сами себи сву слободу овог света и сада ћете да повећавате како вам падне на памет, кад вам треба за неке изборе. Договорите се међусобно, да ли смо избацили све могућности за повећање или смо их дали себи као што нису биле никада.

Грађани Србије виде и разумеју да ће расти пензије, као што расту сада сваки пут када ми додатно нова средства стекнемо у нашем буџету, и да ће моћи да буду повећања попут оног последњег од 5% и кад је

инфлација два или три посто. То је оно што грађани Србије виде и то је оно што је пуна истина, а ви побеђујете, у то нема никакве сумње. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику, народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Видите колико је ово бесмислено, колико је злонамерно, не према Српској радикалној странци него према грађанима Србије и према пензионерима, какво окретање теме. Кренућу с краја. Каже малопре господин да се договоримо ми са овима што су ушли у салу о нашем ставу када је у питању повећање пензија. Па, ви сте се са њима договарали још 2008. године када су вас направили Борис Тадић и Мики Ракић, тако да пустите те ваше договоре, то сте ви давно завршили.

Што се тиче тога да ли за вас гласају пензионери, нико није говорио о вашем изборном резултату, такав је какав је, докле ће бити, видећемо, али да ли ви тиме што кажете да знате ко је за вас гласао потврђујете оно што смо причали – да сте терали људе да фотографишу мобилним телефоном гласачке листиће и да вам покажу ко је за вас гласао? Једино овако могу да протумачим ово што сте сад рекли.

Само да вас подсетим, господине Орлићу, у Народној скупштини Републике Србије, до следећих избора (како ће бити после, видећемо), разговарате са најјачом опозиционом партијом која овде седи на име 8,7% освојених гласова на претходним изборима. Поштујте бар грађане, немојте само декларативно да причате о томе. Да, тачно је.

То што вам неко каже, и од ових што су вас стварали, од ваших створитеља, да ћете ви повећавати пензије кад вам падне на памет, то нема везе са нашим ставом. Дакле, ви у закону... Нисте правник, ево, питајте Мартиновића, правника. На крају крајева, нека ми прочита неко где пише у закону – пензије ће се у Србији, ступањем на снагу овог закона, усклађивати тад и тад и на основу тога и тога. Врло просто, где то пише? То не пише нигде. То значи да ви остављате могућност Влади Републике Србије да одређује да ли ће и када повећавати пензије. А то значи, рекох већ, могу да кажу – ево, повећаћемо 100%, а могу да кажу – сад и никад више. То је суштина. А то нема везе са правом ни са правном сигурношћу... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Добро. И ја ћу онда да кренем од овог последњег. Значи, суштина је да сад, како сам сазнао пре пар секунди, ми можемо да повећавамо, и то како нам се прохте, је ли тако, а пре два минута и 20 секунди је било – укинули смо сваку могућност за свако

повећање. Да ли је то суштина? Ако је то суштина, ево, ја прихватам да је то сада суштина и да се у томе слажете с онима на које сам малочас указао. Ето, они тврде то исто.

Што се тиче Бориса Тадића и осталих из тог табора, не знам, колико се сећам, у периоду када је Драган Ђилас, „жути вожд“, који је жарио и палио по граду Београду, показао интересовање за одређене услуге одређених посланика, односно одређене политичке странке и био спреман да их за те услуге награди, чланове те странке, кроз места у надзорним и управним одборима, ја мислим да је то један одличан пример, један одличан доказ ко је са ким сарађивао или сарађује, у то нећу да улазим. То је, дакле, право свакога да сам себи одабере друштво и толико на тему ко је ту коме шта помагао и чинио. Српска напредна странка је у то време била најжешћа могућа опозиција и том човеку, „жутом“ тајкуну, и свим људима који су припадали том политичком естаблишменту и ми смо у том послу били успешни.

Ако се данас испоставља да смо ми потпуно неуспешни, а подршку имају они који имају 2% у Београду на последњим изборима, ево, нек им буде, да им учинимо данас, да им дан буде успешан, нек им буде. И не само у Београду, ево у Зајечару: у Зајечару, колико ја видим, у априлу 2017. године ми освојисмо неких 18 мандата. Њих не могу да пронађем на списку нигде. Али суштина је, истина, је л' тако, да су они освојили 18 мандата, а нас на списку нема нигде и ми данас у Зајечару не постојимо. Свака част ако је тако! У Врбасу, исте године, ми смо освојили 17 мандата, а они су (ево, овде није нула) освојили два. Дакле, је л' истина да смо ми освојили два, а ви сте убедљиво најбољи са 17? Ако је тако, свака част! Честитам! Можемо од једне до друге локалне самоуправе 2017. и 2018.

Ако је то ваша главна порука за данас, ја на свему овоме дубоко и од срца честитам. Ако је то највећа опасност, политичка опасност за нас, стварно смо се много препали. Ја не знам, ово је најтежи дан у мом животу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Врло је интересно реплицирати са господином Орлићем, свашта од њега сазнамо. Мало пре смо сазнали да терају бираче да фотографишу гласачке листиће. Сада смо сазнали да они управне одборе деле на име неких услуга, а не на име тога да неко нешто уме или не уме да ради.

Али шта год причао господин Орлић, историјска чињеница да је Српска напредна странка настала тако што су је формирали Борис Тадић, Мики Ракић и Америчка амбасада крајом мандата Српске радикалне

странке просто не може да се избрише, колико год добили у Зајечару, Бору, где год хоћете. Само добијајте.

Данас је један колега из власти рекао како су ови претходници који су вама претходили намерно погрешно израчунавали одређене податке које су презентовали јавности, отприлике тако, и то им је служило као основ за повећање пензија или смањење, како кад. Управо то што сте рекли да су радили они пре вас, ми се плашимо да ћете радити и ви. Ми не верујемо да ћемо имати праве податке о буџету, поготово о реализацији буџета, поготово док не добијемо коначно... После осамнаест година, било би други пут у животу да добијемо предлог закона о извршењу буџета. Тек када будемо расправљали о извршењу буџета, онда ћемо бити сигурни да неко стање јесте онако како стоји, или није. Овако, ви можете да причате шта год хоћете. Буџет се усвоји. Како се троши? Како год хоћете. Нико не може да вас контролише, јер народним посланицима не дајете такав предлог на дневни ред.

То је један од разлога због чега не можемо веровати да ћете ви пензије повећавати, осим ако вама некад буде у интересу. А као правник тврдим – доносите закон који оставља могућност да никада више не повећавате пензију.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Па, у овом, као што сам већ рекао, најтежем дану у мом животу с обзиром на то да се суочавам са највећом политичком опасношћу по нашу странку икад, ја ипак морам да кажем да постоје неке ствари које су добар и чврст доказ да ова влада наравно зна шта ради и да политичка парламентарна већина зна шта подржава, да нема никаквих опасности које су и налик онима каквима је, нажалост, била изложена ова земља у том периоду од 2008. до 2012. године, о којима смо говорили пуно.

Шта је доказ? Па доказ је пракса, доказ су чињенице, доказ су, рецимо, релевантни подаци. Доказ је чињеница да се нпр. данас јавни дуг смањује, да ми, када повећавамо (а овим законом заиста повећавамо), не угрожавамо ништа што се тиче стабилности економског система у овој земљи. Напротив, тој стабилности се доприноси зато што постоје добри инпути са различитих страна, и кроз инвестиције и кроз додатне економске активности у нашој земљи, које праве тај добар ефекат. Ми смо данас на испод 60% дуга. Ми данас настављамо то да смањујемо. Ми данас имамо изванредан раст, и о томе се говорило доста. Ми данас имамо више него два пута мању стопу незапослености, 170.000 створених нових радних места. О свему томе се говори доста и то може да игнорише само онај ко је просто решио да те ствари игнорише.

Наравно да не можете натерати грађане Србије да гласају супротно својој жељи. Заиста не можете. Све што се говори супротно томе ја видим само као врло лош изговор за сопствене неуспехе. Онај ко има 2% на изборима у томе можда проналази неку личну утеху, али то је заваривање самог себе. Не може нико да уцени пензионере тиме што ће остати без посла, знате; пензионери по дефиницији нису више на послу.

А што се тиче тога ко је кога створио, свака политика има или нема подршку која долази од народа, од грађана Србије. Што се вас тиче, слободно тврдите да су нас створили Марсовци ако вам је тако лакше. Осамдесет посто онога на шта сте рачунали да вама припада, да вам је од Бога дато, испоставило се да нема никакве везе са нама, него је то била подршка за оне људе којима су грађани заиста веровали. Што ти људи нисте ви, са тиме ћете морати да научите да живите.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Сада одређујем паузу, у складу са чланом 112. Пословника, у трајању од три минута.

(После паузе – 14.25)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Настављамо са даљим радом.

На члан 2. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, др Драган Весовић, Марија Јањушевић, Срђан Ного, Зоран Радојичић и проф. др Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Шеварлићу, изволите.

МИЛАДИН ШЕВАРЛИЋ: Захваљујем, господине потпредседниче.

Дозволите ми да на почетку свим грађанима Србије православне вере честитам данашњи празник, Крстовдан, и да са забринутошћу констатујем да иако се данас радујемо лепом дану, према народном веровању, наредна година ће бити сушна. Могуће је да ће бити још сушнија ако се остваре неки предлози које смо чули у току ове седнице о будућем начину обрачуна пензија.

Да ми не бисте спочитавали да никад нико не похвали владајућу странку, користим прилику да похвалим министра у Влади Републике Србије Владана Вукосављевића за његов став о ријалити-програмима. Мислим да је то став који изражава већинско гледиште народа да телевизије са националном фреквенцијом не могу себи допустити да имају такав програм. Није тачна констатација да онај коме се не гледа може да искључи или пребаци преко даљинског управљача тај канал, јер многа деца остају у становима без својих родитеља, који раде, и родитељи или

други немају могућност да врше увид у то шта она гледају за време њиховог одсуства.

Такође желим да похвалим два посланика владајуће странке која су у мом одсуству, на основу онога што сам прочитао у средствима информисања, на интернету, изразила неслагање са начином како је организована тзв. парада поноса или парада лезбијки, педера, бисексуалних и трансродних особа, како се то скраћено говори. Сада постављам јавно питање – ко је тзв. Дита вон Бил, која је у српској народној ношњи омаловажавала све српске грађане и играла око шипке на покретном камиону? Да ли се може добити информација ко је та особа? Да ли је уопште из Србије или је доведена намерно? Нисам чуо никога, од председнице Владе, преко министра Ђорђевића, министра Ружића, градоначелника, који су били у тој паради, да се оградио од таквих поступака.

У исто време, желим да искажем захвалност председнику Одбора за дијаспору и Србе у региону, господину Линти, и народном посланику који је члан тог одбора Александру Марковићу, који су као представници Народне скупштине учествовали 15. септембра на обележавању Дана пробоја Солунског фронта на гробљу у Битољу, иако нажалост то гробље носи назив Војничко, а не српско војничко гробље као што би требало да носи. Добро је да је тамо била и амбасадорка Србије у Републици Македонији, али сам ожалостан изузетно, а верујем и сви потомци тих див-јунака, како стоји написано на тим споменицима, да није било ниједног представника Владе Републике Србије. Питам се за коју државу и за које генерације су гинули ти наши преци.

Желим да се захвалим и члановима Фискалног савета, који су имали снаге, храбрости и знања да издају саопштење о неслагању са предлогом закона који се данас разматра.

Желим да се захвалим председнику Републике Александру Вучићу што је због службеног одсуства упутио писмо подршке учесницима међународног скупа „Сто година од пробоја Солунског фронта“ у Битољу.

Када се ради о овој тачки дневног реда, мени није јасно следеће и молим одговор. Ко је прихватио овај закон? Да ли је предлог за измену и допуну Закона био на јавној расправи или је остао само предлог Владе, без консултације са пензионерским организацијама, организацијама послодаваца итд., јер сутра ће и ови други бити пензионери?

Потпуно подржавам народну посланицу која је претходно дискутовала да је недопустиво говорити о колапсу буџета ако нисмо толико година имали завршни рачун Републике Србије или, како се то каже, закон о извршењу буџета Републике Србије на разматрању. Ми не знамо којим цифрама се оперише, како су трошена та средства и шта је

било и како су трошена средства која су остварена изнад планираних прихода по закону о буџету за поједине године, јер нисмо имали ни ребалансе буџета нити било шта, а каже се, и јесте, посебно у ове последње две године, остварен је већи буџетски приход. Немамо увид ни у то које фирме не плаћају доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, у којим износима и шта је урађено по том питању.

Сугерисао бих вам да приликом говора о драстичном смањењу стопе незапослености узмете у обзир и број оних који су емигрирали из Србије у последњих десет година или барем за време вашег периода од шест година и додате том броју незапослених, па онда тако израчунавате стопу, јер да се нису одселили из Србије, они би вероватно већином били незапослени.

(Председавајући: Приводите крају, колега Шеварлићу.)

Не, ја користим време посланичке групе по амандманима.

(Председавајући: Потрошили сте и једно и друго. Колега Весовић вам каже да сте потрошили.)

Сви предлози који се односе на нови приступ закону о томе да треба поставити однос један према три или један према четири задиру у имовинске односе великог броја пензионера и сматрам да нису добронамерни. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Пар напомена које су изгледа неопходне. Прво, што се тиче догађаја које сте помињали и речи да тамо није било никога ко је представљао било кога у име Владе Србије, то није истина. Био је представник министра одбране, као што је био и представник начелника Генералштаба. То је прва ствар. Али када се са неистинама крене, онда не може ни да се заврши другачије.

Прича о људима који одлазе из Србије. Нисте помињали бројеве, а рећи ћу вам и зашто. Зато што их, с једне стране, не знате и зато што се, с друге стране, не устручавате, и говорим у множини... Не устручавају се они који воле да их помињу, а долазе из истих редова, дакле, из редова овог тајкунско-љотићевског миља, да се гађају тим цифрама, да их дословце измишљају.

Слушам Драгана Ђиласа који прича о неком податку ОЕЦД-а за прошлу годину, само не каже да ли је можда последња публикација ОЕЦД-а, која је изашла пре два месеца са податком за претпрошлу годину, а за прошлу не зна ни ОЕЦД. Е, кад се тако измишља, онда се дође до невероватних закључака, попут оних да нико није запослен у Србији, него су разлике настале на основу броја људи који су из земље изашли. То је све, само не озбиљна и одговорна понуда грађанима ове земље.

Ја и не очекујем другачије. Људи којима је лидер један Веселиновић Жељко, а знате зашто га помињем, немогуће је да не знате, јер се толико говорило о фантастичним врлинама тог човека и великим и храбрим речима, односу према грађанима ове земље, према институцијама за које се бринете, према будућности свакога... Ако су то узор, ако су то идеали и ако ви мислите да су наши стари за то давали животе, можда је боље да поштедите и ову скупштину и ову земљу таквих закључака.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По ком основу, колегинице Јовановић, желите реч?

По Пословнику, изволите.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Господине Арсићу, јављам се по члану 27. Пословника. Били сте у обавези и пре петнаест минута и сада када је говорио Владимир Орлић да нас обавестите по ком основу он говори. Овде седи жив и здрав председник посланичке групе, господин Мартиновић, овлашћени посланик СНС-а је Александра Томић.

И ту потребу да гомилу речи... Од којих апсолутно, да питате њихове посланике, да питате грађане Србије да понове део онога што је изговорио Владимир Орлић – тешко. Јер то је гомила неких речи, података, неке личне сујете, симпатија, антипатија. Ви све то дозвољавате и троши се драгоцене време у овој расправи у којој пензионери очекују да им објасните на који начин сте дошли до овог модела, господине министре, да се обрачунавају будуће пензије. У ствари, то и није модел, то је неко ад хок решење, које данас јесте, сутра није.

А ви све време посматрате, ћутите или не смете да кажете колеги Орлићу да он на то нема право. Ако троши време по амандману колеге Шеварлића на оно што је он излагао, то могу да прихватим, али мало пре, када је говорила госпођа Радета, која је дала јасне аргументе за све оно што заступа СРС, и сада кад се јавља ничим изазван као неко ко не представља у овом тренутку, по Пословнику, апсолутно никога, немате одговор на то питање. Или имате, а нисте нас обавестили.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Јовановић, мени је апсолутно свеједно да ли ће право на реплику да искористи колега Орлић, колега Мартиновић или колегиница Томић, само не могу по једном истом основу да је користе све троје.

Можда погрешно тумачим Пословник. Можда погрешно тумачим Пословник, али не желим никоме, па ни вашим посланицима, ни посланицима било које друге посланичке групе да ускраћујем право да говоре. Ако је то велика грешка... Ако јесте, само ми реците да ли желите да се Скупштина у дану за гласање изјасни?

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Да, желим, јер ово је флагрантно кршење Пословника. Мартиновић није ваздух, ево, седи овде прекопута

мене, смешка се и вероватно се и не слаже с неким ставовима Орлића, па то сад немо посматра.

Немогуће је да... Нису они Лолек и Болек, знате, јер један је једно, други је друго. Овај је заменик шефа посланичке групе па, у складу с тим, не може да говори иако то жарко жели и нешто га тера на то да износи гомилу неких података који не значе ништа и које нико не може да репродукује у својој глави. То може Мартиновић када је присутан у сали. Једино да натера Мартиновића да изађе, што, верујем, колега Мартиновић у овом тренутку неће, тако да Орлић не може да добије реч и ви сте прекршили Пословник.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Шта да кажем, колегинице Јовановић?

Скупштина ће у дану за гласање да се изјасни о томе.

А овај начин размишљања научио сам још док сам био у Српској радикалној странци, тако да не знам шта се то сад променило ту.

Право на реплику, народни посланик Миладин Шеварлић.

МИЛАДИН ШЕВАРЛИЋ: Хвала.

Прво, не знам чему служи етикетирање, осим ако немате аргументе за било шта што сам изнео. Ја нисам говорио о броју запослених, него о стопи незапослености и сигурно је да на ту стопу незапослености утичу и они који су емигрирали из Србије. Дакле, свако ко зна основе статистике морао би то да зна.

Такође, о успеху, наводном, можемо да говоримо по следећим подацима. Ако је 800.000.000 евра оно што је отето од пензионера, то вам је осам ПКБ-а отетих од пензионера. Осам пута по 17.000, то је 136.000 хектара државне земље; практично би требало дати Фонду ПИО да газдује и да надомести убудуће ове приходе, са којима не бисмо дошли у ситуацију да имамо овакво стање у ПИО фонду. Јер ПКБ је продат за 105.000.000, односно, кад се одбију сва друга средства, ако се остави само на земљишту, 76,5 милиона. За 17.000 хектара по 300 евра, то је на годишњем нивоу 5.100.000 евра само за закуп. То значи да би за петнаест година закупа државног земљишта свако од корисника платио ту цену по којој је продат ПКБ и остала би имовина у власништву државе Србије.

А посебно је питање да ли је уопште могао да се прода ПКБ, јер је то државна компанија, а државно земљиште не може да буде предмет продаје, може бити само предмет издавања. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Што се тиче ПКБ-а, то је поприлично једноставна ствар. То је могао да чује свако ко је био у сали. Онај ко је тек пре пет, десет минута, колико је већ прошло, тек стигао у салу јер је имао неких других, важнијих послова, то не зна. Али, ево, ја ћу да поновим.

Све сте у праву, само ми није јасно како се онда Драган Ђилас не нацрта тамо да буде први и, ако су то вредности испод сваке цене, да буде он тај који ће да преузме ПКБ. Како је могуће да му је то промакло? Зар се није бавио тиме месецима уназад, причао како је то испод сваке вредности и како ће да буде будзашто? Немогуће је да није имао информацију. И да он не искористи чињеницу да је то испод сваке цене, па да буде први и преузме то и покаже како може добро да се газдује, са тим његовим новим методама из времена његове верзије самоуправљања? Ту нешто не штима. Дакле, биће да је ипак вредело нешто више од будзашто, чим је Драган Ђилас решио да се у то не упушта. Ми знамо да њега занима само оно што је бесплатно.

Што се тиче етикетирања, да ли је или није етикетирање кад, рецимо, тај Драган Ђилас каже да је најновији податак из публикације ОЕЦД-а да је 73.000 људи напустило Србију прошле године. А последња публикација ОЕЦД-а (то погледајте сами, нећу ја да вам доносим) изашла је пре пар месеци и говори о податку из 2016. године, који уопште није толики, него, наравно, мањи. Шта је то него измишљање? Да ли је етикета ако кажем да је то измишљање? Ако је етикета, извините, молим вас, али ја ћу то морати да поновим сваки пут кад то чујем, јер је ово заиста важно и то је заиста тачно.

Што се тиче Жељка Веселиновића, ја сам сад очекивао, ако не пре, ево сад, овог момента, да се вредносно одредите, кад о вредностима говорите, према томе. Тиме што нисте, хвала, ипак сте неки одговор дали. Показали сте да се и ви врло лепо слажете са тим и таквим квалификацијама, са тим и таквим вредностима.

На самом крају, молба за вас, господине председавајући. Пренесите овима који се боје да ћу ја очекивати да нешто репродукују у својој глави да ја ту врсту очекивања заиста немам. Са те стране су мирни, што се мене тиче. Али захваљујем на свачијој жељи да покаже извесну пажњу према мојој маленкости. Ипак, мислим да то није неопходно. Ове друге ствари, много важније, као што су веће пензије за све, оне су важне, треба њима да се бавимо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар Ђорђевић.

Изволите.

ЗОРАН ЂОРЂЕВИЋ: Захваљујем.

Поштовани господине Шеварлићу, само ради разјашњавања вашег појма „стопа незапослености“ итд. Нико, ако могу тако да се изразим, не „фризира“ било какве податке. Тачно се зна методологија по којој раде и Национална служба за запошљавање и Републички завод за статистику. Не можемо ми да евидентирамо некога да ли је отишао у иностранство и да га скидамо са те листе, чак и да хоћемо. Него, кад се креира радно место,

када имамо у понуди радно место за некога ко је на листи за незапослене, он се зове и тада се он евидентира – да ли је нашао посао, да ли је напустио Србију или не жели тај посао. И све то имате у статистици. Таква статистика се објављује.

Кад кажу да је рекордна незапосленост у Србији 11,9, јесте 11,9, али то није задовољавајуће, ми треба да идемо ка томе да буде једноцифрена, да буде један, два, три посто. То је наш циљ. Можда ће већ следеће године бити једноцифрена, а у наредним годинама и та ниска. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

(Миладин Шеварлић: Реплика.)

Немате право на реплику, колега Шеварлићу.

(Миладин Шеварлић: Како немам?)

Немате право. Немате.

На члан 2, амандман је поднела народни посланик Александра Белачић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2. амандман је поднео народни посланик Милетић Михајловић.

Да ли неко жели реч?

Колега Михајловићу, изволите.

МИЛЕТИЋ МИХАЈЛОВИЋ: Захваљујем.

Поштовани председавајући, господине министре, на члан 2. поднео сам амандман који се односи на члан 15. Закона о ПИО. Заправо, кроз овај члан обезбеђена је могућност самосталног плаћања доприноса за пензионо и инвалидско осигурање грађана који су остали без посла или немају други основ осигурања.

Изменама Закона о ПИО о којима сада разговарамо предлаже се да овој категорији осигураника статус престаје уколико допринос нису платили у року од шест месеци. Дакле, реч је о осигураницима који нису у радном односу, који уплаћују самостално допринос за пензионо и инвалидско осигурање, који су жртве, можда, претходне неправедне приватизације која је изведена, који често немају пристојних средстава ни за живот, а желе да минималним уплатама и уплаћивањем доприноса стекну право на пензију када за то дође време. Сматрам да би било солидарно, због свега наведеног, да ови осигураници могу да плате у року од девет месеци своје обавезе, а по истеку девет месеци да им престане статус осигураника.

Значајно је рећи и то да је за сваку похвалу то што Национална служба за запошљавање даје програме за запошљавање ових категорија, али је то један вид помоћи таквим лицима, јер она нису у сталном радном

односу. Ови програми, мислим да треба и похвалити НСЗ, представљају заправо велику социјалну и економску подршку овим лицима.

Дакле, и сама чињеница да се у закону помера рок за уплату од девет месеци била би значајна помоћ и, да тако кажем, добар гест државе да води рачуна о таквим лицима. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2. амандман је поднела народни посланик Весна Ивковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

(Мирјана Драгаш: Ја се јављам.)

А ви се јављате? Извините.

Изволите.

МИРЈАНА ДРАГАШ: Хвала вам пуно.

Ако дозволите, јавила бих се по овом амандману који је поднела посланица Весна Ивковић с обзиром на то да је ово тема о којој смо доста дискутовали у самој посланичкој групи и која је код нас изазвала одређену пажњу.

Наиме, колега пре мене говорио је о предлогу да се период уплаћивања следеће рате, уколико је заостала уплата за лица која нису запослена, продужи на девет месеци. Весна и неки од нас су били чак становишта да тај период може да се можда продужи на годину дана. У сваком случају, сматрамо да је за похвалу да свако ко може на одређен начин, а нема редовно осигурање из статуса запосленог, да обезбеди себи уплату за пензију, да је то свакако добро и одговорно размишљање у односу на старост.

Оно што бих питала господина министра везано за овај проблем, мада министар у овом тренутку прича па не верујем да ће ме чути... Опростите, господине министре, интересује ме – ако одређени број година лице уплаћује приватно за сопствено осигурање, на пример ако је то десет година, редовно, и у одређеном периоду нема могућности да ту редовност обезбеди, него мора доћи до прекида, било после шест месеци, девет или годину дана (што сматрам да је могућа мера коју можемо предвидети), да ли после неког времена то лице, ако поново дође у прилику да може да настави да уплаћује сопствено осигурање, може то да настави на тај начин и да му се признају све године за које време је уплаћивао себи за радни стаж и за пензионо осигурање и да се тај статус обнови, или му средства, не дај боже, пропадају и тај статус потпуно губи? То законом није, бар ја нисам видела у образложењу, речено.

У сваком случају, с обзиром на то да се не ради о одговорном односу послодавца или неког другог, него о лицу које се само труди да обезбеди себи средства за старост, сматрам да би ово, и по свим принципима приватног осигурања које постоји код нас и које се развија у другим

развијеним земљама, требало да буде обезбеђено и да та средства буду за даљи период осигурана и поново, да тако кажем условно, употребљива.

Када већ говоримо о овоме – дозволите, председавајући, пар минута од посланичке групе – желим да поводом овог закона кажем своје мишљење. Веома подржавам, наравно, укидање старог закона, као и сви пензионери, и враћање пензија у систем. Подвлачим овде значај система за одрживост, праведност, стабилност и предвидивост тог пензионог фонда, који није социјална категорија. У расправама се у одређеним тренуцима појављивало да ли је то социјала, да ли је то осигурање итд. Када доносимо законе, сматрам да мора да буде сасвим јасно опредељено да се ради о једном стабилном фонду, а не социјалној мери. На тај начин ћемо обезбедити и уверење младих генерација да је исплативо и апсолутно оправдано уплаћивати средства у стабилне ПИО фондове, јер они засигурно обезбеђују социјалну сигурност у годинама када човек престаје да ради и одлази у пензију.

У противном, уколико је он непредвидив и нестабилан, поверење у стабилност тог фонда и његову оправданост губиће се, што се помало већ и види јер су млади склони томе да од послодаваца траже да им се уплати бруто плата не марећи за неке друге ствари. Наравно, то је мимо закона, подложно је кажњавању и све остало, али таквих појава има, такве појаве све више морамо сузбијати и уводити ствари у систем.

Потпуно подржавам, наравно, одговоран однос Владе, који каже – пензија мора да је у складу са буџетом, одржива категорија, која неће буџет угрозити. Овај претходни закон у том смислу смо ми и доносили. Он сада, убудуће, не сме да буде променљив, да зависи од БДП-а, него га морамо свим могућим средствима и силама обезбедити да функционише, да би он заиста и био у будућности одржив и оправдан са становишта свих који у будућем периоду буду уплаћивали средства за пензију.

Подржавам, такође, посебну меру Владе када је реч о овом закону, која каже да треба помоћи оним пензионерима који имају најниже пензије. Опет се поставља питање – да ли то иде из средстава ПИО фонда, који значи сигурно и стабилно осигурање на основу зарађеног, или је то социјална мера? Залажем се да то буде социјална мера, која ће засигурно обезбедити стабилну старост и оним људима са најнижим пензијама. Примера ради, ако је неко радио петнаест година на најниже плаћеним пословима, сигурно ће имати најнижу пензију, али надокнада тога не би требало да иде из самог ПИО фонда, то је моје лично мишљење.

Желим само још овде да кажем, ви то знате, народну пословицу: „Није криво на мало“, па када се то подједнако, по правилима распоређује, „него је криво на неправо“. Зато немојмо неправду или произвољне процене у кретању пензија убудуће примењивати. Држимо се система.

Верујмо у развој привреде јер је она основа, у ствари, за сваку социјалну сигурност, па и стабилност пензија. Урадимо све да се фабрике отварају, што ова влада ради, и ту је потпуно подржавамо, а не затварају, што су радиле претходне власти и што је било трагично до краја, и видело се до чега је довело. Да буду све веће уплате у буџет како би будући обрачуни пензија били управо на основу прописаних правила, а не подлежали било којој нејасноћи или неизвесности. Само тако ће и млади, кажем, и послодавци хтети да уплаћују средства у ПИО фонд. А када је он нестабилан, неће бити обезбеђење за будући живот. Толико и хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар господин Ђорђевић.

ЗОРАН ЂОРЂЕВИЋ: Захваљујем се на питању. Чланом 2, само да прецизирамо, предвиђа се престанак својства ако се допринос не плати у року од шест месеци, а најкасније започиње даном када је последњи пут и плаћен, за тај дан до када је плаћен. Свако може поново да започне плаћање и да му се призна све оно што је било раније. То није спорно.

Ова мера и ова измена члана је управо и донета због прекомерне евиденције коју је водио ПИО фонд о тим заосталим плаћањима, дуговањима итд. Непотребно је администрација била оптерећена тиме да води евиденцију о томе ко шта није платио, а било је доста неплатиша. Са овим, много нам је лакше да водимо рачуна о томе када неко не плати. Једноставно му се призна до тада, а после тога, уколико настави да плаћа, почиње од тог дана када плаћа, па иде даље. То је што се тиче тога.

Што се тиче самог повећања, ми смо водили рачуна о томе да не рушимо систем пензионог фонда. Зна се шта је стечено право и који је распон од најниже до највише пензије. Како и на који начин то може бити решено? То није социјална категорија. Постоји социјални фонд који томе служи и министар има право, када је угрожена одређена категорија по неком основу, да донесе решење и предложи Влади да се неке да нека помоћ.

У овом случају ми водимо рачуна да не нарушимо то право, а да неким са најнижим пензијама повећамо пензије и омогућимо... Али водећи рачуна да постоји ограничење и да се не дешава као што се дешавало у прошлости да неке владе себи дозвољавају да због политичке кампање и због нечега повећавају четири пута годишње, већ да то буде у оквирима колико сте ви успешни као Влада. Ако сте успешни као Влада и направите БДП, овде пише, можете 0,3% тог БДП-а, највише до тог износа, да дате за пензије, да имате то привремено повећање одређеној категорији. Тиме ограничавате могућност да неко самовољно, без икаквих контрола, повећава у неком износу.

Како се решава повећање пензија?

(Председавајући: Приведите крају, господине министре.)

Ако могу само пола минута? Борба против сиве економије, борба против рада на црно, већа запосленост, креирање нових радних места – то је начин да се Пензиони фонд рехабилитује и то чини да буде здравији. То показује резултате сада и то нам даје право да верујемо да ће Пензиони фонд у наредним годинама стати на стабилне ноге и све оно што се дешавало двехиљадитих бити ствар заборавља. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2. амандман су заједно поднели народни посланици Александра Чабраја, Соња Павловић, Јован Јовановић и Зоран Живковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2. амандман је поднео народни посланик Миљан Дамјановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2. амандман је поднео народни посланик Божић Делић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

Поштоване колеге, даме и господо народни посланици, одређујем паузу у трајању од једног сата. Са радом настављамо у 16 часова постављањем питања члановима Владе. Захваљујем.

(После паузе – 16.05)

ПРЕДСЕДНИК: Поштовани народни посланици, поштовани министри, приступамо ПОСТАВЉАЊУ ПОСЛАНИЧКИХ ПИТАЊА у времену од 16 часова и пет минута до 19 часова и пет минута, сагласно члану 205. Пословника Народне скупштине.

Пре него што пређемо на постављање посланичких питања, дозволите ми да поздравим потпредседника Владе Републике Србије господина Небојшу Стефановића и све министре који су данас са нама овде, дошли да одговарају на ваша питања.

Истовремено вас подсећам да ће редослед постављања посланичких питања бити утврђен према досадашњој пракси рада Народне скупштине, тако што ће најпре реч добијати народни посланици који не припадају ниједној посланичкој групи, а затим посланици од најмање према највећој посланичкој групи.

Прелазимо на постављање посланичких питања.

На листи је први Јахја Фехратовић.

Изволите.

ЈАХЈА ФЕХРАТОВИЋ: Захваљујем.

Уважена председавајућа, поштовани министри, колеге народни посланици, захваљујем на овој могућности да искористим прилику и поставим неколико питања за која сматрам да су у овом тренутку од

изузетне важности за грађане, а нарочито припаднике мањинских народа и националних мањина, особито нас Бошњаци у Санџаку и све остале, јер се налазимо у процесу избора за националне савете националних мањина у Републици Србији, који су заказани за 4. новембар 2018. године.

Претходни изборни циклуси, 2010. и 2014. године, имали су велике мањкавости, о томе је јавност више-мање упозната. Једне је апсолутно, када је у питању Бошњачки национални савет или веће, злоупотребио тадашњи министар Чиплић и нанео велику штету изборном процесу и поверењу бошњачке националне заједнице у институције државе Србије. Године 2014. уочена је отворена изборна крађа, где су такође заказале одређене институције и омогућено господину Сулејману Угљанину да четири наредне године, од 2014. до 2018. године, нелегално влада тим важним органом.

Налазимо се, као што рекох, у 2018. години. Велики проблем су бирачки спискови, Посебан бирачки списак. Велики проблем чини то што и даље у локалним градским и општинским самоуправама имамо већи број лица која управљају уношењем и изношењем лица из Посебног бирачког списка, па питам министра Ружића – како је могуће да, рецимо, у Новом Пазару четири особе имају картице за уношење и брисање из бирачког списка, од тога две које припадају идеолошки листи Самоопредељење господина Сулејмана Угљанина и две које припадају листи „Вакат је“, коју подржава СДП господина Расима Љајића? С обзиром на то да имамо велики проблем на терену, брисање, ми смо већ неке жалбе поднели, на исто питање бих волео да чујем и одговор господина министра Стефановића, као и министарке Кубуровић.

Друго питање које желим да поставим односи се на случај уваженог професора Ђамила Јуковића, недужно страдалог 2004. године у обрачуну политичких партија СДА господина Сулејмана Угљанина и Расима Љајића, СДП, који је четрнаест година у инвалидским колицима и који је претходних дана, из дана у дан, пред локалном самоуправом Новог Пазара протествовао тражећи да му се исплати све оно што је морао да плати како би четрнаест година био на трајном смештају у Новопазарској бањи, јер другачије не би могао да преживи. Просто, нико од Градске управе...

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Дозволите им да одговоре па ћете имати времена за допуну.

Министар Ружић.

Изволите.

БРАНКО РУЖИЋ: Поштована председнице, поштовано председништво, господине Фехратовићу, наравно да су избори 4. новембра веома значајни, а када упоредимо законодавни оквир и

атмосферу која је била 2010, па и 2014. године, у односу на ову 2018. годину, мислим да смо направили крупне искорак напред.

Такође, у овом дому су усвојена три веома важна закона из тог тзв. сета мањинских закона. Посебни бирачки списак се ажурира у складу са Јединственим бирачким списком и свака потенцијална или евентуална злоупотреба ће бити санкционисана јер то представља и кривично дело.

Што се тиче конкретног случаја који ви помињете, желим само да вас информисем да је управна инспекција управо данас присутна на територији Рашке области, у Тутину, Сјеници и Пазару, да ће сачинити извештај. Ми веома помно пратимо, поред редовних активности, дакле, иницирања дежурстава како би се што више грађана уписало, односно искористило своје право да се упише у Посебни бирачки списак, такође, да тај Посебни бирачки списак буде ажуриран на начин који не би произвео било каква незадовољства од стране било ког учесника у изборном процесу.

Подсећам да се 4. новембра одржавају избори за 22 национална савета и да тамо где евентуално постоји нека комплексност у том делу свакако обраћамо још више пажњу, нарочито након жалби које су нам стигле у Министарство. Зато је управна инспекција већ по други пут присутна на терену.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Изволите, допунско питање.

ЈАХЈА ФЕХРАТОВИЋ: Захваљујем вам се, уважени министре, али у овом тренутку, данас у Новом Пазару четири особе имају приступ упису и брисању из Посебног бирачког списка. Слична је ситуација у другим градовима, где упосленици локалних самоуправа одлазе од куће до куће у насељеним местима, у сеоским местима, питају ко жели да гласа за листу господина Угљанина или господина Расима Љајића, па те људе уписују, а бришу оне који, рецимо, подржавају листу Матице бошњачке.

То је нешто што је присутно и што већ сада буди страх код великог броја грађана да тај изборни процес није у довољној мери заштићен. Као што буди страх код грађана и када, рецимо, проверавају да ли су уписани, не стоји им на ком бирачком месту гласају; већини стоји, али код неких 30-40% нема тога, а имали смо искуство да су људи пребацивани на тридесет, четрдесет километара удаљености од свог места становања ради гласања.

Друго питање, које нисам успео да завршим, тиче се господина професора Ђамила Јуковића, који је четрнаест година инвалид захваљујући обрачуну политичких партија и данас живи у Рехабилитационом центру Новопазарска бања, за шта мора плаћати велика средства, у овом периоду од четрнаест година преко пет милиона

динара. Нико се, ни од локалних ни од републичких власти, није одважио да му да било какву подршку у том погледу иако је редовно слао захтеве. Посебно што је он жртва једног сулудог политичког обрачуна у ситуацији када је пожurio да спаси малолетну децу према којој је хитао тај метак испаљен из колоне политичких партија које су се у ватреном окршају уочи избора 2004. године обрачунавале у центру Новог Пазара.

Молим министра Лончара да се укључи и нађе неки начин с обзиром на то да је то здравствени центар који је под Министарством здравља – и да локална самоуправа не жели да чује за господина Ђамила Јуковића, а у њој седе они који су испалили тај метак према његовој кичми – да се њему омогући трајни бесплатни смештај у том центру. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има министар Ружић.

БРАНКО РУЖИЋ: Само на онај први део овог потпитања – ипак бих допустио управној инспекцији да ради свој посао, да утврдимо да ли су ваше информације тачне.

Оно што закон прописује и оно што је у складу са процедуром, то је да сертификате може добити највише једна особа у општинској управи. Уколико постоји повећан обим посла, то може бити можда још једна индивидуа. Али, у сваком случају, врло је компликовано да се не примети имајући у виду да ми 24 сата онлајн пратимо ко улази у Посебан бирачки списак, врши измене; било би компликовано да се то чини са неких других рачунара а да се то не види код нас. Уколико таквих ствари... А могуће је да их је било у претходном изборном циклусу, али уколико се такве ствари догоде, наравно да је то кривично дело и да ће управна инспекција то констатовати, а касније то могу да процесуирају надлежни органи.

ПРЕДСЕДНИК: Министар Јадранка Јоксимовић жели да одговори.

ЈАДРАНКА ЈОКСИМОВИЋ: Захваљујем.

Мислим да је важно допунити, с обзиром на то да је посланик поставио важно питање из области заштите права мањина, да је Србија у процесу преговора, као једина земља кандидат која је имала обавезу да у оквиру Поглавља 23, које се односи на владавину права, креира и спроводи Акциони план, посебан за националне мањине. Морам да вам кажем да је досад у односу на предвиђене активности испуњено око 70% обавеза. Управо сутра је представљање новог извештаја о активностима и очекујем да ће бити или на истом нивоу, можда и више.

Главна активност у последње време јесте био заправо закон о саветима, који је урађен у сарадњи са Саветом Европе. Следе избори, као што сте рекли, 4. новембра.

Похваљени смо за обезбеђивање уџбеника на језицима националних мањина, од стране Европске комисије. Остало је још, ја

мислим, за албанску националну мањину да се обезбеде уџбеници. После дуге паузе, још од 2014. године, одржана је и прва мешовита комисија за мањине са Хрватском.

Дакле, ми свим овим показујемо нашу вољу да решавамо сва отворена питања. Истовремено, наравно, тражимо заштиту и реципрочно права и наше мањине у другим државама региона. Тако да морам да вам кажем, мислим да је важно да значајнијих примедба од стране Европске комисије у погледу испуњавања одредаба из овог акционог плана нема. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Да ли желите коментар од две минуте? Хвала.

ЈАХЈА ФЕХРАТОВИЋ: Хвала.

Ја ћу само још једном министра подсетити да у току данашњег дана лице које је било једино овлаштено у Новом Пазару да уписује, има тај код, картицу, не ради, да је на његовом месту друга особа, а да су јуче, за шта постоје сведоци, четири особе биле на том задатку. Да ли они то раде наизменично па се само једно појављује онлајн, ја не знам, али дефинитивно постоји тај проблем и тај проблем је евидентан.

Такође, осврнуо бих се на коментар министрице. Заиста, када су у питању националне мањине и националне заједнице, ситуација јесте побољшана. Ми као национална заједница немамо проблем с постојећим законима у оноликој мери колико имамо проблем са имплементацијом законских решења. Међутим, ту није проблем ни до републичких органа колико је проблем до самих припадника националних заједница и њихових представника, и то је нешто што ћемо, ако Бог да, на овим изборима 4. новембра, надам се, исправљати.

Волео бих заиста да се министри укључе око проблема професора Ђамила Јуковића, који је жртва политичких обрачуна, случајни пролазник. Угледни професор Новопазарске гимназије остао је трајни инвалид због оружаног сукоба двеју политичких партија и након тога апсолутно је препуштен сам себи. Нико од надлежних, нити локалних нити републичких органа, не жели да помогне Јуковићу и макар мало олакша његову животну ситуацију. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Дајем реч посланици Љупки Михајловској.

ЉУПКА МИХАЈЛОВСКА: Поштоване даме и господо народни посланици, чланице и чланови Владе, грађани и грађанке Републике Србије, драго ми је да данас имам прилику да поставим питања министрима у Влади. Наравно, питања је много а времена мало, тако да ћу се најпре фокусирати на два министарства, а то су Министарство просвете и Министарство за рад.

Најпре, питање за министра Ђорђевића. Претпостављам да знате да је у уторак одржан протест или, боље рећи, мирна шетња мајки, породиља и трудница које имају примедбе на важећи Закон о финансијској подршци породици с децом. Оне су затражиле логистичку подршку од посланице Татјане Мацуре, те у том смислу она њима јесте помогла да се то организује, али зарад јавности хоћу да кажем да смо од политичарки говориле на том скупу само Татјана Мацура и ја. Скуп је заиста био миран, без било каквих увредљивих тонова и увредљивих речи, само с једном жељом, а то је да се размотре поновне измене и допуне овог закона.

Наиме, примедбе се пре свега односе на број месеци који улазе у обрачун за зараде, затим на то да мајкама које имају децу са инвалидитетом нису омогућена права из овог закона уколико дете прима туђу негу и помоћ и није дефинисан минимални износ који мајке примају. Наш је закључак да је овде можда највећи проблем то што се овде мешају права из радног односа и права на неки вид социјалне заштите.

Такође питање за министра Ђорђевића – да ли сте на Влади разговарали или намераваате да разговарате о томе да се пензионерима изврши враћање пензија које су им умањене у протекле четири године, јер ово сада није враћање већ је практично обустављање одузимања пензија?

Такође, посланик Владимир Ђурић предложио је да би било добро једним законом прогласити тај новац јавним дугом и на тај начин, у виду обвезница на период од пет година, извршити враћање тог новца пензионерима. Не мислимо да је то решење најбоље, можемо да разговарамо о томе, можда рок треба да буде дужи, можда на другачији начин, али, ето, да ли постоји иницијатива и жеља у Влади Републике Србије да се људима који су поштено и предано радили у овој земљи и борили се за њу ипак тај новац врати?

За министра просвете – да ли можете да обећате или кажете да ћете се залагати за то да се у стандарде за акредитацију уврсте и стандарди који се односе на приступачност високошколских институција за студенте са инвалидитетом, ту се пре свега мисли на архитектонску и на информационо-комуникациону, како би они несметано могли да присуствују свим предавањима и испуњавају своје испитне обавезе равноправно с осталим студентима? Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има министар Ђорђевић.

Изволите.

ЗОРАН ЂОРЂЕВИЋ: Поштована посланице, поштовани посланици, поштована председавајућа, још једном да пробамо да објаснимо до детаља како функционише финансијска подршка породицама са децом.

Основа свега, када имате жељу да нешто дајете, јесте да имате и реалне изворе одакле то дајете и да за то што дајете имате гаранцију да то право које дајете неће угрозити финансијски систем земље.

Ми у Републици Србији... Када су у питању породиље и када то упоредимо са земљама ЕУ и другим западним земљама које би требало да нам буду пример, Србија у овом случају може њима да буде пример на који начин се опходи према мајкама. У Републици Србији се гарантује мајкама 12 месеци за прво дете, за свако друго дете 24 месеца и пет година за посебну негу детета. Имамо земље у Европи које су много развијеније од Србије па дају, када је у питању та основа, много мање. Имамо и САД, које су пример, кажу, демократије, па мајкама дају три месеца боловања а надокнада је нула.

Србија не жели да се угледа на те земље, Србија жели да буде пример другима, па и кад је у питању ово, али, наравно, у складу са својим могућностима. Рећи ћу после и колики су износи и зашто ово кажем.

Када је у питању туђа нега и помоћ, имамо туђу негу и помоћ за дете, имамо туђу негу и помоћ за друго лице. Ту долази до тога да постоји једна забуна: значи, мајка има право да користи или једно или друго право, с тим што ово прво право (за помоћ детету) може да користи до пете године. Идеја увођења тог права јесте да се помогне мајци која жели да ради, с једне стране, а с друге стране, пошто неко мора да брине о њеном детету, држава је социјално одговорна и жели да пружи тој мајци могућност да плати некога док је она на послу да брине о њему. То је идеја ове финансијске подршке породици са децом.

Све остале ствари које ви причате, помагала, лекови, све остало, налази се у Закону о здравственој заштити. Рекао сам вам и јуче у скупштинској расправи да сам причао са министром Лончаром, он је ту, да можемо да причамо на ту тему, да видимо шта тишти мајке, да видимо у овом другом закону како та њихова права да повећамо, у складу са могућностима државе, да видимо да ли је могуће усвојити то што ви имате као примедбу – наравно, деца су нама на првом месту – и да видимо како то да спроведемо. Али то није идеја овог закона, идеја овог закона није социјална помоћ, како ви кажете, већ подстицај рађању. Зато се не односи на све што је било у Србији, већ само на оно што ће бити, а то је главни циљ – да имамо више деце.

Када је у питању подстицај, постоје две ствари које држава Србија, када је у питању брига о мајкама, обезбеђује мајкама; то је једна променљива и једна фиксна накнада. Када је у питању променљива накнада, то је оно што мајка стиче својим радом. То је право које је стекла својим радом. Управо бисмо рушењем тог система направили на неки начин неравноправност међу њима, јер није исто мајка која ради један

месец, није исто мајка која не ради, није исто мајка која има већу плату или мању плату – она, нажалост, онолико колико је плаћала пореза и доприноса, толико по том основу и добија од државе. Али с обзиром на то да ми желимо да будемо одговорни према тим мајкама, ми смо направили овај други део који је фиксни. Тај други, фиксни део је ствар расправе, где ми можемо да кажемо колике су наше могућности у датом моменту и да ли тим мајкама можемо да дајемо више или мање.

Ми смо давање мајкама, које је било две године за прво дете на нивоу од 39.000, ја мислим, повећали као никада пре, а то је 100.000 за прво дете, две године; 10.000 месечно за друго дете; за треће дете 12.000, десет година и за четврто дете 18.000, десет година. Плус, оно што наши грађани треба да знају, ми смо, када се обрачунава ово што ви кажете 12 и 18, у основ за израчунавање тог додатка, оне променљиве, сада први пут увели и привремене и повремене послове, и уговор о делу, и ауторски уговор, и омладинску задругу и све оно на шта се плаћају порези и доприноси, што раније, до 1. јула, није било. До 1. јула, неко је раније измислио да жене које имају имовину већу од двадесет милиона немају право на подстицај. То смо укинули. Ја не кажем да ми нисмо отворени као Влада да идемо даље и да мајкама излазимо у сусрет. Наравно да ћемо то да радимо.

Као што сам рекао и за пензионере, оног тренутка када држави буде боље, биће и пензионерима. Први моменат је сада и зато све ово што радимо радимо управо да бисмо омогућили нашим грађанима бољи материјални положај, али само у складу са могућностима државе. А могућности државе су уколико ви имате одговорно руководство, које на одговоран начин брине о томе да има мању незапосленост, да се бори против сиве економије, да се бори против рада на црно, да се бори за креирање нових радних места, да се бори против сиромаштва. Тиме можете да имате веће приходе и самим тим могућност да дајете и веће пензије, а и нашим мајкама више финансијских средстава.

Чињеница је да је 2008. године за мајке издвајано 25 милијарди; чињеница је да су 2017. године биле 52 милијарде; чињеница је да је 58 милијарди 2018. године; чињеница је да ће за мајке следеће године буџетом бити одвојене 64 милијарде. То говори да ми имамо намеру да нешто мењамо, имамо намеру да тим мајкама дамо већа права, односно да имају више. Једино тако не бисмо направили дискриминацију; једино ако у овом фиксном делу, када дајемо мајкама, дајемо свим мајкама. Не постоји мајка која има, која ради, која не ради, која има више, која има мање, која ради краће, која ради дуже. Дискриминацију анулирамо тиме што дајемо свим мајкама, и то је једини начин да будемо равноправни према свима и да будемо транспарентни и праведни, а то је идеја ове владе.

Такође знате да смо причали о ономе – три и пет плата. Рекао сам вам да ћемо водити рачуна и као Влада, ево, ту је и моја колегиница Славица Ђукић Дејановић, која је небројено пута ових дана рекла – да, следећа измена ће бити у том правцу да се нађе механизам, можда не три, пет плата, већ да идемо до оне максималне основице за обрачун пореза и доприноса, која је у овом тренутку близу 330.000. Зашто пет плата, можемо да идемо и до те основице уколико можемо да контролишемо и да знамо и да на транспарентан начин ономе ко је заслужио да има толику надокнаду то и пружимо.

Не само да ћемо да им дамо то, већ и ако ... У овом периоду досад није било мајки које су имале то право, али уколико се појави нека мајка до доношења измена и допуна тог закона, ми ћемо свакако предвидети законом да важи ретроактивно. Као што сада за друго, треће и четврто дете дајемо нова решења, да за њих важе ови већи износи од доношења прошлог закона, тако ћемо исто да урадимо и ревидирање тих решења и даћемо тим мајкама те веће износе и надокнадићемо све.

Последња ствар коју сам хтео да вам кажем, то је да свакако, када су у питању пензије и то ваше друго питање, ми у Влади Републике Србије желимо пензионерима да дајемо веће пензије. Политика Владе јесте да су у овом тренутку пензије много мање у односу на минималну потрошачку корпу и сматрамо да то треба исправити у будућности. Ми сматрамо да пензије треба да расту и да је то најбољи начин да пензионери виде да оно што радимо заједнички, а то је успех свих грађана Србије, то је успех наше економије, може да се прелије на њих и да њима буде боље. Када будемо успели да достигнемо ниво који ће бити задовољавајући за нас када је у питању економски положај наших пензионера, онда можемо да причамо сви заједно о томе да у закон ставимо то да будуће пензије буду увек усклађиване и да више никада као друштво не дозволимо да оне буду мање од минималне потрошачке корпе. То је, ја мислим, права политика. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има Младен Шарчевић.

Изволите.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Ако дозволите, почео бих од тога да сте у праву и да смо у Закону о високом образовању који смо усвојили 2017. године прописали обавезу високошколских установа да у складу са својим могућностима обезбеде услове за студенте са инвалидитетом, као и у складу са својим општим актом, тако да о томе морају информисати и све студенте који се за ово занимају.

Национално тело за акредитацију, које обавља послове акредитације високошколских установа применом стандарда за акредитацију које доноси Национални савет за високо образовање, на

предлог тог националног акредитационог тела, у форми подзаконског акта, правилника, ово треба да регулише. С обзиром на наведено, Национални савет за високо образовање може Правилником о стандардима за акредитацију високошколских установа утврдити део који се односи на обезбеђивање услова за студенте са инвалидитетом у оквирима обавезности која је прописана Законом о високом образовању. Мој лични став је да ћу се на Савету за високо образовање залагати за ово. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има министар Небојша Стефановић.

Изволите.

НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ: Поштоване даме и господо, само везано за пензије, Влада и председник су радили у претходном периоду интензивно да би пензије данас биле значајно веће него што су биле пре смањења. Ми данас имамо ситуацију да се из буџета за попуну Пензионог фонда не троши више од 30-31% у односу на тај пензиони фонд. Нажалост, 2012. године смо имали да је тај удео био већи од 60%. Шта то значи? То значи да није било запослених. Није било запослених зато што није било никаквих инвестиција, није било солидности у држави, није било стабилности, није било идеје како да се привуку људи који ће отворати фабрике и радна места и, самим тим, попуњавање пензионог фонда је изостајало. Самим тим, сав терет се преносио на буџет, који је био значајно мањи него што је данас.

Имате ситуацију да су управо они који су такву врсту неодговорне политике водили довели до тога да пензије буду умањене. Они су умањили пензије политиком која је довела фактички до краха државе, јер смо ми 2012. године били на ивици да ли ће држава бити у стању да исплати и једну једину пензију. Не колика ће бити, него да ли ће уопште моћи да их исплати.

Без обзира ко шта рекао, само озбиљном и одговорном политиком... Лако је водити политику којом ћете људима говорити само нешто што треба да им се свиди и нешто што ће им бити лепо и лагодно. То може свако. Ви данас имате политику која гарантује повећавање пензија сваке године. Имамо прилику да су оне већ данас много веће, биће веће после наредног повећања, које иде већ ове године; биће веће него што су биле и пре смањења, и сваке године ћете имати прилику да пензионери добијају све више. То је резултат одговорне политике.

Зашто је то могуће? Могуће је зато што ми данас преговарамо о отварању нових фабрика у Србији и хиљаде људи ће бити запослене. Имали смо 26% незапосленост у Србији 2012. године, данас имамо мање од 12%. То је попунило једним делом и Пензиони фонд. Али на томе мора

да се ради, морају да дођу озбиљни људи, који ће умети да воде земљу на начин да се људи запошљавају. Тако се повећавају пензије и то је оно што гарантује политика коју представљају и председник Александар Вучић и Влада Србије. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има Љупка Михајловска.

Изволите.

ЉУПКА МИХАЈЛОВСКА: Хвала, министре Ђорђевићу, што сте показали жељу да дискутујемо о овоме. Колико сам схватила, биће измена и допуна закона.

Међутим, говорите о подстицајима, а знате добро да нам је стопа насиља над женама велика, имамо и велику смртност, а један од кључних услова да се то смањи јесте да се повећа економска независност жена.

Ако је неко радио две године па остао без посла, па након две године добио дете, практично, њој ништа не улази у просек. Ми морамо да одредимо минималну суму ако ћемо стварно подстицати рађање и охрабрити мајке да се одлуче пре свега на прво дете, а онда говоримо даље о другом, трећем и четвртом.

Што се туђе неге и помоћи тиче, ми или не причамо о истој надокнади или неко у Министарству не разуме. Ја сам корисница додатка за туђу негу и помоћ јер ми је процењен инвалидитет, по тим неким скалама, да ми је неопходна додатна подршка за неке ствари и самим тим и додатни новац. Деца су корисници туђе неге на основу процене степена инвалидитета. Овде пише у члану 12: „Право на накнаду зараде, односно накнаду плате за време одсуства са рада ради посебне неге детета не може се остварити за дете које је остварило право...“. Значи, мама не може да оствари право на накнаду зараде, односно на накнаду плате. То пише у члану 12, молим вас да се усагласите и видите шта и како.

Што се пензија тиче, нисте ми одговорили да ли ће бити повећања. Подржавамо то што сте стабилизовали буџет. Када говорите о резултатима, питање је и са ким се поредите; није поента бити бољи, поента је бити најбољи и увек бивати бољи. Тако да молим да ми одговорите да ли ће бити враћања пензија или не.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Питање сте поставили министру Ђорђевићу, је л' тако?

ЗОРАН ЂОРЂЕВИЋ: Захваљујем.

Кад је у питању насиље над женама, нажалост, то је појава која постоји код нас и против које морамо сви заједнички да се боримо. Сведоци смо да оно није само физичко већ постоји и вербално, што сте видели пре неки дан у изјави лидера Жељка Веселиновића, који је својом изјавом, ја мислим, управо направио то вербално насиље над женама. Ми

морамо да се боримо против тих ствари у нашој земљи, морамо сви заједнички да осудимо такву ствар, а не да се кријемо иза неких других изјава и да кажемо да се неко други извинио а да се извинио у име свих нас.

Када је у питању брига о тим женама, очекујем да у току ове године уђе у скупштинску процедуру закон о социјалном предузетништву. То је један од начина како ми желимо да помогнемо управо тим женама које треба да започну неки свој самостални бизнис, да буду економски независне и да могу да управљају својим животом када су, нажалост, претходни део живота провеле са насилником и од кога су у овом тренутку, рецимо, финансијски зависне. Желимо, и ту ће нам бити потребна помоћ свих вас, да тај закон управо у једном свом сегменту представи бригу о тим женама.

Кад су у питању пензије и враћање пензија, што ви кажете, па, управо овим чином којим је сада Влада предложила Скупштини да буде усвојен овај закон о изменама и допунама у свим сегментима ће Влада Републике Србије, односно Скупштина својим гласањем да изађе у сусрет пензионерима. Пензионери ће добити повећање које је, као што је и рекао потпредседник Владе Небојша Стефановић, највеће досад, које је првенствено резултат рада, као што сам рекао, свих грађана. Првенствено, израз политике Владе Републике Србије, која је својом одговорном политиком од 2014. године преузела на себе тај терет да тим мерама, које су у почетку биле можда неке, да кажем, и неприхватљиве... Али сада, четири године после тога, можемо да причамо да резултати који су постигнути уназад две године дају нама за право да причамо о добрим резултатима и о томе да Србију чекају бољи дани. Тај однос пензија који ће бити у односу на октобар 2014. године јесте од 8 до 13,3%.

Још једном ћу да вам прочитам, а мислим да и наши грађани и наши пензионери заслужују да то чују: значи, пензија која је 2014. године била 26.000 динара сада, после смањења, биће 29.332 динара; пензија која је била 36.000 биће 41.005 динара; пензија која је била 50.000 биће 53.954 динара; пензија која је била 100.000 биће 107.907 динара. Што значи да је Влада Републике Србије својим резултатима показала да ово може да спроведе, не кредитима, не задуживањем, не обвезницама, већ из реалних извора.

ПАО фонд је предвидео на почетку 2018. године да ће из буџета Републике Србије бити потребно да се обезбеди 185 милијарди. Сада, ребаланс који је пред вама посланицима каже да је за то потребно 178 милијарди динара, али 178 милијарди динара заједно са повећањем ових пензија, за све кориснике, и за то је потребно мање средстава. То значи да ПАО фонд својим неповлачењем седам милијарди динара може да пружи

могућност да се сазида још један вртић, још једна школа, да се среди дом здравља, да се среди болница, да се обезбеди лечење за неко наше дете. Оно што је битно, о чему смо малопре причали, можда и да повећамо онај други део, о томе можемо заједнички да причамо, а то је подршка нашим мајкама.

Само вас молим да причамо о томе да та подршка мора да се односи на све мајке. Не можемо да фаворизујемо, колико год желели, зато што идеја овог Закона о финансијској подршци породици с децом није социјална помоћ. За то постоји други закон. Идеја овог закона јесте подстицај. Тај подстицај мора да важи за све жене у Републици Србији – запослене, незапослене, с малом платом, великом платом, оне које раде годину дана, месец дана или оне које раде петнаест година, за све мора да буде идентично. Једино тако можемо да будемо праведни. А Влада Републике Србије, то морам вама да кажем... Свака следећа измена закона биће сигурно само већа корист за мајке у Србији. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има министар Вулин.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Ово о чему желим да говорим није мој ресор али јесте обавеза сваког човека а посебно некога ко се бави јавним послом и има част да буде у овом високом дому пред вама, уважена господо народни посланици, а то јесте тема која је овде покренута, питање насиља над женама.

То што је урадио Веселиновић, тај став отвореног позива на насиље, тај став мржње према женама, није нешто што је ново, то се понавља. Подсетићу вас да је господин Јеремић рекао за председницу Владе да је креатура. Као што се нико није извинио тада, нико се није извинио ни сада. Није било никаквог извињења. Он је изразио, ето, жаљење својим коалиционим партнерима ако су се због тога потресли. Али не због тога што је рекао и не због тога шта је очигледно мислио и желео да се деси председници Владе. И да није председница Владе, да је било које људско биће друго, како можете тако нешто да кажете, напишете, помислите и очигледно желите да се тако нешто деси? И без... Не без речи извињења, које, право да вам кажем, не верујем да би га требало и прихватити. Зашто да се прихвати тако нешто? Неко почини најстрашнији злочин, каже вам најстрашнију увреду и после тога каже – извини. И онда је све у реду. Па није у реду, не може да буде у реду. Али нисмо чули чак ни то – извини. Нисмо чули чак ни да је разумео шта је урадио. Нисмо чули ни реч кајања.

И, што је још горе, од читаве коалиције која са њим чини тај савез нисмо чули ништа осим покушаја да се тако страшна увреда, тако страшна претња једној жени релативизује и да се каже – није то ништа. Само то и

ништа више. Зар је тешко бити толико цивилизован, само толико и ништа више? Али, као што видимо, они ће наставити да се понашају управо на тај начин.

Ја сам, поштовани народни посланици, имао част да овде пред вама браним Закон о раду. Имао сам част и да браним измене пензионих закона. Тада смо доносили једну меру коју је у то време досовска опозиција исмевала и говорила како се никад неће десити, а то је да ћемо пензије повећати оног тренутка када буду испод 11% нашег буџета. Тада су се смејали, говорили да је то лаж, неистина. Оног момента када се то десило, ми смо, као што видите, повећали пензије. Е, тако се држи реч, тако се вади земља из банкрота, тако се води одговорна политика.

Знате, те 2012. године, када смо преузели одговорност за управљање овом земљом, пензије су се исплаћивале 58% из буџета. То значи 58% нисмо зарадили, него је из буџета морало некако да се добаци. Сада је то 33%, 37% како кад. Е, то је одговорна држава и то је зато што Вучић отвори фабрику, то је зато што се у овој земљи нешто створи и нешто уради, а не подигне се кредит да би се исплатиле пензије. Зато су закони које сте овде имали прилике да слушате и револуционарни и добри и њима се држи реч.

Велика је ствар што је толико проширен ниво, проширен обим корисника породичних надокнада. Тога није било ни у време социјализма, да апсолутно сваки вид уговора, свака форма доприноса који жена уплати својој држави враћа се у одређеном проценту. То никада досад није било. Досад је веома узак круг корисника могао да очекује надокнаду земље. То је нешто што треба поздравити. То је нешто због чега сви заједно треба да будемо задовољни. А могуће је из реалних извора, неће бити кредита, зато што о овој земљи воде рачуна озбиљни и одговорни људи. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Желите коментар?

(Љупка Михајловска: Да.)

Реч има народни посланик Љупка Михајловска.

ЉУПКА МИХАЈЛОВСКА: Што се тиче говора мржње и дискриминације, ми ту не делимо људе ни на власт ни на опозицију и моје колеге из Покрета центра и Посланичка група Слободни посланици осуђују, наравно, такав вид говора. Држава, како је рекао Слободан Јовановић, треба да буде морални завод за одгој човека и заиста морамо да водимо рачуна шта изговарамо.

Министре Шарчевићу, само бих вам још нешто рекла, није то предвиђено само Законом о високом образовању; то предвиђају и Закон о спречавању дискриминације особа са инвалидитетом и Закон о забрани

дискриминације. Не дајте се преварити када вас буду убеђивали да је то немогуће зато што су многе зграде факултета заштићени споменици културе. То, наравно, јесте тачно, али постоји начин да се изврши адаптација и када је објект заштићен. Ако је Саграда фамилија приступачна особама које користе колица, све Гаудијеве куће грађене пре сто година, Шенбрун и разни други музеји по Европи, да не набрајам, сигурно то нису ништа мање културноисторијски значајна здања од зграда наших факултета.

Верујте ми, сва помагала која људи са инвалидитетом користе део су њиховог личног простора. Када вас неко носи, ево да сада грађанима објасним, то је исто као када бисте било кога ко се самостално креће узели у наручје и тиме нарушили и његов интегритет и ауторитет.

Погледајте зграду Ректората Универзитета у Београду, како је данас приступачна, а, верујте ми, великим делом је то због тога што сам силне састанке преплакала одлазећи тамо када су морали да ме носе. Тако да је све могуће и ја стварно очекујем да ћете се ви у овом мандату, бар што се тиче студената са инвалидитетом, изборити да то уђе. Јер ако могу разни услови, од лабораторије и опреме, да буду, може и то да буде. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има Фатмир Хасани.

Изволите.

ФАТМИР ХАСАНИ: Поштована председнице Парламента, поштовани министри, даме и господо народни посланици, питање постављам Влади и министру државне управе и локалне самоуправе господину Бранку Ружићу. Зашто је албанска мањина кажњена и овај пут у изборима за националне савете националних мањина, где нам је смањен број од 29 на 15 представника?

Ваше министарство не поштује одлуку Савета Европе где се каже да не смеју да се ускраћују права једној мањини ако није изашла на попис становништва, као што је случај са нашом мањином. С пуним оправдањем смо бојкотовали попис из 2011. године због састава комисије на нашу штету и због неиспуњавања захтева да се попишу и грађани који су били брисани из евиденције, или правно невидљива лица или они који су остали без докумената због ратних дешавања у нашим општинама.

Такође, не поштујете договор са *OSCE*, када сте одлучили да доведете експертску комисију из Америке, Енглеске и ЕУ, која је дошла да врши процену броја становника у овим општинама.

По овим поступцима ускраћивања колективних права, нама сте укинули Основни суд у Прешеву и Основно тужилаштво у Бујановцу а уместо Општинског јавног тужилаштва имамо само Јединицу тужилаштва за Бујановац и Прешево.

Стога ми губимо финансирање за око 40% у Националном савету Албанаца; од 29 представника у Националном савету, сада је и за други мандат предвиђено 15 представника у Националном савету. Зашто? Зато што се рачунамо као 5.800 Албанаца, колико је било по попису из 2011. године. Питамо опет – зашто није узета наведена процена међународне комисије из 2015. године? Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има министар Ружић.

БРАНКО РУЖИЋ: Хвала, председнице.

Господине Хасани, хвала на овом питању. Дакле, као што знате веома добро, Закон о националним саветима националних мањина у члану 9. прописује да се број чланова националних савета одређује спрам последњег пописа становништва, који је био 2011. године. Према том попису, тачно је ово што сте рекли, укупно 5.809 грађана се изјаснило као припадници албанске националне мањине. Такође, став 2. тог члана 9. каже да уколико се према последњим резултатима пописа мање од 10.000 грађана упише као припадници неке националне мањине, онда тај национални савет броји 15 чланова.

Тачно је и да је смањен за око три милиона динара ниво финансирања албанског националног савета. У складу са чланом 113, та финансијска средстава се распоређују свим националним саветима у висини од 30%, а 70% тих средстава се распоређује сразмерно броју припадника националне мањине и, наравно, у складу с укупним бројем фондација, установа, привредних друштава чији су оснивачи или суоснивачи национални савети или су оснивачка права делимично пренета на одређени национални савет.

Оно што је такође веома значајно, тачно је то што сте рекли да је, нажалост, велики број припадника албанске националне мањине 2011. године бојкотовао попис. Али такође је тачно да смо 20. јуна у овом дому имали Закон о изменама и допунама Закона о националним саветима националних мањина, да је тада тај закон, уз остала два, изгласан, а да притом пре тога нити један амандман, који би евентуално довео до промене и побољшања статуса припадника албанске националне мањине у погледу броја чланова националног савета и у погледу нивоа средстава за финансирање, није поднет у овом дому. Ви свакако познајете Пословник о раду овог дома и знате да постоји могућност да нешто тако учините.

Поменули сте и процену. Процена је сасвим компатибилна ономе што је у то време и пре тога Републички завод за статистику рекао, и процене говоре да у Прешеву живи 29.600 грађана, у Бујановцу 38.300, у Медвеђи 7.400. Намерно кажем грађана зато што се та процена не односи

на националну структуру по броју. Та процена свакако може бити оријентир, али ни на који начин не може бити јача од закона, како бисмо ово што смо могли да променимо у овом дому 20. јуна променили, а могли смо, да сте искористили ту прилику да поднесете амандман, и да дођемо до неког договора.

Мени је заиста и као министру у Влади изузетно важно и волео бих да видим што већи број припадника албанске националне мањине да искористе своје пасивно или активно бирачко право учешћем на изборима 4. новембра. Надам се да ће то бити интенција велике већине вас.

Такође се надам да можемо доћи до неког одрживог решења уколико бисмо један својеврсни дијалог, који већ тече и са председником Владе и са свима нама, спровели до краја и када би се користили сви они механизми и алати који вама стоје на располагању а које, нажалост, некада не искористите у пуном капацитету.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

(Милорад Мирчић: Пословник.)

Посланиче, нема Пословника.

Посланиче, прочитајте одредбе.

(Милорад Мирчић: Како може да нема Пословник?)

Зато што нисте прочитали Пословник.

А сада ме пустите да дам реч, допуну Фатмиру Хасанију.

ФАТМИР ХАСАНИ: Хвала господину министру. Јесте да је међународна комисија проценила, дала ту процену од 29.600 становника за Прешево, 38.300 за Бујановац и 7.400 за Медвеђу, али када се умањи број Срба и Рома, опет излази да смо ми преко 50.000.

Ми смо у Национални савет ...

(Милорад Мирчић: Две године чекамо да поставимо питање.)

ПРЕДСЕДНИК: Молим вас, посланици, да мирно саслушате питање посланика Фатмира Хасанија. Радимо до 19.05 часова, имајте стрпљења.

(Милорад Мирчић: Две године нису ...)

Немојте да вичете, погледајте члан 216.

(Милорад Мирчић: Ви радите супротно логици ...)

Немојте да изричем опомене.

Изволите.

(Милорад Мирчић: Нека један постави питање, не можемо никако да дођемо на ред.)

(Посланици Посланичке групе СРС демонстративно напуштају салу.)

ФАТМИР ХАСАНИ: Ми смо већ израчунали и мислимо да и ви знате, логично, да нас није 5.809 становника. Али ми заостајемо за другим

мањинама. Ми, прво, ни криви ни дужни... Нама се не признају дипломе стечене на Косову, а знате да смо сви тамо дипломирали. Ми нисмо криви због лоших односа између Приштине и Београда. Исто, наша мањина заостаје у интеграцији Албанаца у државне органе и институције. Још имамо проблема са уџбеницима. А да не причамо о економском развоју, јер је тамо незапосленост око 60%. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има Бранко Ружић.

БРАНКО РУЖИЋ: Хвала, председнице.

Врло кратко. Наравно да тема уџбеника није искључиво ресорно везана за ово министарство, али и то питање је решиво. Ту је такође био направљен један добар мост комуникације и знамо која је улога националних савета. То ви врло добро знате и знате како се Национални савет албанске националне мањине односио према својим обавезама које се тичу уџбеника.

Такође, на данашњи дан у Посебном бирачком списку имамо уписаних 34.160 припадника албанске националне мањине. Нико не спори чињеницу да је, хвала Богу, много већи број припадника албанске националне мањине него што је то показао попис, вољом велике већине припадника албанске националне мањине и легитимним чином бојкота. Наравно да из тог чина бојкота, нажалост, проистекну и неке консеквенце, које заједно покушавамо, ево већ годинама, да решимо.

Тако да би свакако један добар искорак напред био да заиста што већи број припадника албанске националне мањине узме учешће на овим изборима 4. новембра, искористи своје активно или пасивно бирачко право и афирмише касније и свој језик и своју културу и традицију, као, уосталом, и остала 21 национална мањина која ће учествовати на овим изборима. Јер, подсећам, скоро 13% укупне популације Србије јесу припадници националних мањина и мислим да је фер и коректно да се било коме не даје ексклузивитет тог типа, него да свако ужива права која су прописана законима.

Подсетићу вас да је пре само петнаестак дана високи комесар ОЕБС-а за људска права Ламберто Занијер боравио у Београду и изразио велико задовољство високим стандардима заштите мањинских права, која у одређеним сегментима превазилази стандарде неких земаља чланица ЕУ. Не видим референтнију организацију од ОЕБС-а да истакне нешто тако и ми смо заиста веома поносни на све те похвале које као Влада добијамо у том смислу. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

У току трајања постављања питања и давања одговора сходно се примењују одредбе Пословника Народне скупштине Републике Србије, с

тим што нису дозвољене реплике и указивања на повреду Пословника, члан 216. Пословника.

Ово понављам због поступка посланика Посланичке групе СРС, који су се бунили да не поштујемо Пословник. Мислим да је сасвим јасно да га поштујемо.

Реч има Мирослав Алексић.

Изволите.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Захваљујем, председнице.

Поштовани министри, поштоване колеге посланици, пре неколико дана чули смо да је ваша политика према једном од најважнијих државних и националних питања поражена и да смо са славodobитних 5 : 0, колико смо водили, како су нам званичници поручивали, у косовском дијалогу, дошли до тога да председник каже да је његова политика доживела пораз. Како? Цитираћу га: „Та моја политика да Србија доста тога сачува на Косову и Метохији очигледно у Србији није победила, јер Срби воле да изгубе све, јер Срби воле да кукају над сопственом судбином. Више воле да плачу над нечим што је остало далеко, него да имају нешто у рукама.“

Дакле, нека политика је поражена, не знамо која. Политика Народне странке и Савеза за Србију према Косову и Метохији је потпуно јасна, а то је вођење дијалога са косовским Албанцима, у складу са Уставом Републике Србије и Резолуцијом 1244.

Постављам питање – која је та политика која је поражена, а коју је председник водио, јер то нико од грађана Србије није знао, нити ми посланици овде у Парламенту? То је, на крају, посао Владе Републике Србије. Да ли је то политика разграничења која је изгубила, јер смо једино за њу чули, јер је председник рекао да је он за разграничење са Албанцима? То значи да је он желео да разграничава Србију од Србије, да трампи наше за наше. Ако је та политика пропала, постављам питање – која је следећа политика коју ће Влада Републике Србије водити у бриселском дијалогу са косовским Албанцима? Тражим да о томе информишете Скупштину и грађане Републике Србије.

Што се тиче политике разграничења, јако је добро што је та политика доживела пораз, то је добра вест за све у Србији. Ви сте предано радили шест година на стварању предуслова за ту политику разграничења. Укинули сте српске институције, дали сте све на тацни Албанцима, дали сте им позивни број. Допустили сте да Косово постане чланица и Фифе и Међународног олимпијског комитета. Натерали сте наше судије да полажу заклетву испред Хашима Тачија. Натерали сте Србе да изађу на изборе на Косову и направе владу са Рамушем Харадинајем. Поставили сте чврсте границе 10. децембра 2012. године и били на ивици да урадите оно што никада нико није, а то је да дате добровољно и одрекнете се дела

Републике Србије, односно Косова и Метохије и наших грађана који тамо живе.

Кад једна политика, овако важна, најважнија национална политика у овом тренутку, доживи пораз, односно ви који сте је водили, поставља се питање одговорности. Ко је одговоран?

Пошто ви то сваљујете на плачљив народ Србије, губитнички народ Србије, ја вам поручујем да сте ви доживели пораз, нико други, и да иза овог следи оставка. Позивам вас да сви поднесете оставку, и Влада и председник Републике, и да изађете на нове изборе, са новом политиком пошто вам је ова доживела пораз.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има потпредседник Владе др Небојша Стефановић.

Изволите.

НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ: Очигледно су неки људи овде своју политику помешали са неком другом, пошто се дијалог о Косову и Метохији једно време, доста дуго, водио у Уједињеним нацијама. Зашто у Уједињеним нацијама? Зато што УН имају мандат да спроводе такву врсту дијалога, поготово због доношења Резолуције 1244, додуше тада за СРЈ. Мисија Унмика која постоји на Косову и Метохији била је овлашћена да спроводи многа процесна питања, везано за статус на Косову и Метохији али и за свакодневни живот грађана. Водили су се преговори у оквиру и под окриљем Уједињених нација, у којима Србија има државе које подржавају снажно њену државност на Косову и Метохији, које подржавају наш суверенитет и имају механизме, кроз Савет безбедности УН и друге институције, да не дозволе прегласавање, условљавање, мајоризацију и све остало.

А онда, мудро политиком (ово „мудром“ схватите врло иронично) Вука Јеремића, Ђиласа, Тадића, свих осталих, они доносе одлуку да преговоре из УН пребаце у ЕУ знајући у том тренутку да је највећи број држава чланица, а свакако најмоћније, признао тзв. независност Косова и Метохије. Шта то значи, него губљење свих националних позиција, предају на тацни?

Дајете у руке онима који су признали независност Косова и Метохије, дајете им прилику да раде шта хоће, да раде апсолутно шта хоће. И онда фингирате, као, неке преговоре гурајући све могуће... Дали сте све што је могло да се да, довели до краја потпуно. Границе на Јарињу и Брњаку, границе поставили. Границе, људи! Срби дошли да се боре, да се туку тамо, да пале те границе, да не дозволе. Они послали полицију да их умлати. Дивна политика Јеремића, Тадића, Ђиласа, свих ових! Умлатише оне људе што су ишли да покажу да се не слажу са таквом

политиком Јеремића, Тадића, Ђиласа и свих осталих који су врхунски то радили. Врхунски.

Пошто им то ваљда није било довољно, ваљда није довољно земаља још било признало тзв. независност Косова и Метохије, онда иде питање пред Међународним судом правде, конципирано на најглупљи могући начин, на начин... Хајде што је глупо, него што је то било штеточински по интересе Републике Србије, драматично. Драматично. Последице тог мишљења биле су да је био нови велики талас земаља које су тада признале тзв. независност Косова и Метохије. Све у рукама Јеремића, Тадића, Ђиласа и целе те политичке булументе.

Ти људи су урадили толико негативних ствари по суверенитет Србије на КиМ, толико их није било брига да ли има тај човек... Не знају где се налазе та места. Нису у животу били тамо. Са Србима се нису двапут срели. Нису ишли да их питају шта они мисле о томе. Кад су били? Кад су били да се интересују да ли имају неку школу, неку болницу, да ли имају нешто од чега ће да живе? Шта су урадили да спрече масовно исељавање Срба одатле? Шта су радили кад је био погром? Шта су радили кад су нам децу убијали? Да нису радили нешто, да нису отишли доле? Да нису запретили? Да нису војску и полицију послали? Да нису нешто урадили? И то је најгоре, кад не урадите апсолутно ништа. Онда прође десет година од тога и ви се правите – као, све је у реду, то је неко други урадио. Ви сте, бре, то урадили! Ви! Ви сте то урадили, него шта!

Од тог момента неко је морао да се жестоко бори. Извините, нису у њихово време земље почеле да повлаче признање тзв. независности Косова и Метохије. Нису у то време почеле, него сад, у време овог председника, у време ове владе, сада то раде. Сада то раде. Извините, која је то земља раније повукла признање, коју сте то обезбедили? Једну ми наведите. За коју сте се то институцију изборили? Ниједну. Ниједну.

Сада се ради много другачије. Ради се тако да се прво погледају људи у очи. И, Александар Вучић је повукао много потеза, пре свега када се говори о Бриселском дијалогу, на који се ми сада позивамо, око те Заједнице српских општина. Па то гарантује Србима опстанак. То гарантује Србима опстанак. Ми се боримо да то буде. Да ли смо задовољни што косовски Албанци и ЕУ неће на озбиљан начин то да схвате и што већ пет година не испуњавају? Наравно да не. Ми то отворено кажемо. Кажемо овде у овом парламенту; кажемо јавно; кажемо њима када дођу овде, гледамо их у лице и кажемо. Немамо проблем да то кажемо.

Морамо да се боримо да се Србима то оствари. То Александар Вучић ради. И није му тешко да оде код Срба, није му тешко да са тим људима разговара. На крају крајева, Александар Вучић је као председник Србије добио 80% гласова на Косову и Метохији, подршку тих људи.

Знате, немојте да било ко од нас узима за право да боље зна како се живи на Косову и Метохији него неко ко живи тамо. Пустите те салонске политичаре који све супер знају, само најскупљи хотел у Њујорку да изабери, пентхаус на Менхетну и да изнајме авион и карте плате преко фирме брата своје жене. Ти људи не треба да нам говоре како се живи на Косову и Метохији пошто они о томе појма немају, нити их занима, а Срби још мање, него само повратак у фотељу. Када би могло да се врати у фотељу по сваку цену, шта год да буде, па и крв на улици да падне. А нису мало пута позивали на насиље, различито, и ово против жена, а богоми и оно на улици, од украјинског сценарија до тога да кажу – ово не може на изборима, него хајмо мотку.

То тако не може. За Косово и Метохију мора да се бори, мора да се бори паметно, онако како то ради Александар Вучић, који, када износи ставове, када износи предлоге, то ради у најбољем интересу Републике Србије. И увек је говорио – ја то нећу да радим без свог народа, радићемо то уз подршку народа, уз референдум. Када будемо имали програм који може да добије подршку, који може да се реализује, нешто што можемо да остваримо, изаћи ћемо пред људе. То је политика која може да донесе нешто добро Србима на Косову и Метохији.

Ово што је било пре нас, па само да се то наставило још три године, брисали би из историјских и географских уџбеника назив Косова и Метохије, не би постојало, да кажу после тога – није ни било. Тако је то изгледало. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има министар Вулин.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Године 2004, када су Срби били изложени најстрашнијем погрому, Србија је ћутала, Србија Јеремића и Тадића је ћутала. Читав свет је очекивао, и они који нас воле и они који нас не воле очекивали су да ће Србија нешто урадити. Припремали су се за одговор, шта ће бити ако Србија буде реаговала војно, политички, дипломатски. Србија није урадила ништа. Године 2004, када је завршавано последње велико етничко чишћење у Европи, Србија је ћутала и није урадила ништа. Имали сте прилике да нам покажете своју политику 2004. године, и патриотизам, и храброст и све остало. Нисте нам показали ништа.

Године 2008, када је проглашена лажна држава Косово, цео свет је очекивао реакцију Србије, и војну и дипломатску и политичку, какву год хоћете. Србија је реаговала тако што је Тадић побегао у Румунију због раније преузетих обавеза. Србија није урадила ништа. Те 2008. године Србија, коју су водили Тадић и Јеремић, одлучила је да се прави да се ништа није десило, да ћути, јер ми то не признајемо. Зато што смо увели политику „ми то не признајемо“, допустили смо да српска држава „цури“

са Косова и Метохије правећи се да је све у реду, да се ништа није променило, а све се променило. Али наше реакције није било.

Године 2011. уводи се граница између Срба и Срба. Када су Срби покушали да сруше ту границу, завршили су у затворима, српским затворима. Не албанским затворима, српским затворима. Похапсили сте их тада. Тада су били хапшени зато што су рушили границу између Срба и Срба.

Године 2012, када почињу разговори у Бриселу, нама су европски преговарачи рекли – немамо ми с вама шта да преговарамо, него испуните ово што су пре вас договорили Стефановић, Јеремић, Тадић. Ово што се сада дешава на северу Косова и Метохије, покушај увођења РКС таблица, па то је договорено пре 2012. године. Ми од тада до данас нисмо применили то и борили смо се да се то не примени, као што се боримо. Да смо применили све споразуме које су Стефановић, Јеремић, Тадић договорили, не бисмо имали на шта да се позовемо, не бисмо имали више о чему да преговарамо. Ми смо сачували од тада до данас и наше таблице, и наше личне карте, и сва наша документа и регистрацију наших предузећа. Све је то било договорено да оде. Све је то било договорено пре 2012. године.

Да ли треба да вас подсећам, хајде да читамо мало „Викиликс“, шта Јеремић прича у том „Викиликсу“? Одложите признање Косова само док прођу избори. Не, није рекао – немојте да признате Косово, него – одложите само док прођу избори и све ћемо се договорити – преноси „Викиликс“, преносе депеше које шаљу америчке дипломате. Каже – све ћемо се договорити, ма то је већ готова ствар, него само немојте сада док су избори. То је била политика.

А онда се отишло у УН, са спонзором Руском Федерацијом тада и великом већином у Генералној скупштини, а завршило се буквално преко ноћи резолуцијом коју је спонзорисала ЕУ, у којој се уводи Еулекс. Избацили смо Уједињене нације, где смо имали какву-такву шансу, какву-такву снагу, смањили свесно утицај Унмика и Кфора, који су били колико је могуће статусно неутрални, и увели Еулекс, који у старту није статусно неутралан, који полази од претпоставке да је Косово независна држава и да је он ту само да то опосли и да то помогне. Није то могло без Срба, то није могло без државе Србије, то није могло без руководства државе Србије. И десило се.

Сада покушавате да критикујете Александра Вучића, који 2012. године долази у Брисел, где му кажу – спроведите оно што је пре вас договорено, немамо ми о чему да преговарамо. Али се ситуација изменила. Али се ситуација тада, захваљујући њему, његовој упорности, изменила, и до данас се мења.

Па те 2012. су нам рекли да више нема српске државе, да је све готово, да је све пропало, сви су отишли, неће бити плата, неће бити пензија. Је л' неће бити плата и пензија? Је л' не стижу плате и пензије? Је л' се преко 40.000 личних доходака не исплаћује сваког месеца на Косову и Метохији? Па од чега се исплаћују него из српске државе?

(Горан Богдановић добацује.)

Не исплаћује се из косовских органа, господине, од којих сте ви примали плату. У време када ниједан Србин није хтео да буде на било који начин повезан, а српска држава говорила да не сме да буде било каквих контаката с албанским партијама и албанским руководством, ви сте били министар пољопривреде. Ви сте били министар пољопривреде у косовској влади! Иначе, за вас су гласала четири човека, колико знам: ви, супруга, а за ово двоје никада нису успели да докажу ко је. Никад. Дакле, немојте ви који сте признали косовску државност пре него што су и они мислили да ће наћи Србина са севера Косова који може да буде у косовској држави, немојте ни случајно да се јављате поводом тога.

Политика државе Србије је да се бори за Србе на Косову и Метохији. Александар Вучић је увек имао храбрости да оде пред Србе, да разговара с њима и да им каже у лице све што мисли, и добро и лоше, и да остане уз њих.

Уосталом, шта вам смета? Па идите сад на Косово и Метохију. Разговарајте са људима. Нешто не идете. Нико вам не брани. Мени бране. Мени стално забрањују да одем. Вама нико не брани, отидите ви. Отиђите ви код њих, разговарајте са Србима. Него, не знам да ли хоће да причају с вама јер вас се сећају, јер се сећају шта сте радили и како сте радили па неће да вас слушају. Мени бране Албанци, не бране ми Срби. Али ви ни Србе да видите, ни са њима да не дођете.

Вучићева политика је да се погром не понови. Када су покушали пре месец дана да насилно упадну на север, дигла се и војска и полиција и одустали су од уласка на север. Вратили су се истог секунда. Када питате шта смо урадили, то смо урадили. Да сте били ви на власти, отишао би и север. Одржали бисте неки митинг, рекли бисте – ето, десило се, ми ћемо, али ми то не признајемо. Рекли бисте – ми то не признајемо и то је довољно. Ово је политика која не да да се погром понови, и неће се поновити. Таква политика није и не може да буде поражена, а ми ћемо се борити до краја. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Да ли желите да поставите још једно питање?

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Као по обичају, грађанима Републике Србије и нама посланицима нисте одговорили ни на једно једино питање које сам поставио. Наставља се ваша шестогодишња пракса да су сви

други криви осим вас за оно што се данас дешава у Србији. Мењате тезе и обмањујете грађане, као што сте то радили и у претходних шест година.

Дакле, све што сте рекли су лажи, бруталне лажи, почев од административних прелаза. Споразум је потписао тадашњи премијер Ивица Дачић 6. децембра 2012. године, да вас подсетим, ви сте били у тој влади, као и у том истом споразуму правила о успостављању царине, као и то што говорите о УН. Не знам шта онда тражите у Савету безбедности Уједињених нација ако оне више немају никакву надлежност везано за питање косовског проблема.

Што се тиче вас, ја бих вас питао – да ли можда знате шта је ово, господо драга? Ово је одлука косовске владе, коју је потписао ваш коалициони партнер Рамуш Харадинај, којом се на делу територије Грачанице, на неколико стотина метара, можда мање од 200 метара од Манастира Грачанице, задужбине краља Милана, гради здање владе Косова где ће бити измештене институције из Приштине, на 150 метара од нашег манастира. Овиме се ви бавите и одговорите грађанима како чувате територију Србије. Или сте већ кренули да се разграничавате онако тајно као што је и манир ваше владавине?

Пошто знамо да су за пораз ове ваше политике криви и плачљив народ и губитнички народ Србије и игуман Сава Јањић и Рада Трајковић и Савез за Србију и опозиција, ја ћу вас питати ко је крив за неке друге ствари. У претходном периоду смо могли да чујемо од вас и да сазнамо колико перача прозора погине на сваких десет секунди у Америци. Сазнали смо да је господин Вучић постигао историјски договор са Кинезима да им извозимо свињске главе и папке у замену за летеће аутомобиле, да су Арапи наша браћа и зато треба да им поклоните и српске оранице и земљу и ПКБ. Сазнали смо и то да је стигло златно доба, да су плате и пензије никад веће, да ће две зграде Београда на води покренути целу привреду Србије.

Али оно што нисмо сазнали вас питам, да одговорите мени и грађанима Србије – ко је убио Оливера Ивановића и докле се стигло са истрагом о убиству? Ко је под фантомкама рушио у Савамали 24. априла пре две године? Ко је одговоран за пад потпорног зида на Коридору и шта су резултати истраге БИА? Зашто досад није и када ће бити срушен објект нелегално саграђен на Панчићевом врху? Зашто је Србија и даље на црној листи ФАТФ-а, осумњичена за финансирање тероризма и прање новца? И докле ћете више да лажете овај народ?

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар Стефановић.

НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ: Пре свега, границе на Јарињу и Брњаку успостављене су 2011. године. То можете да погледате, и када су паљене. Шта су то људи палили 2011. године кад их није било? Шта су

палили? Него сте их ви поставили као границе, не као административне. Поставили су их Вук Јеремић, Тадић, Ђилас, цела та булумента, Борко Стефановић. Борко Стефановић и Вук Јеремић преговарали и потписали то лепо све са ЕУ, косовским Албанцима, *IBM* потписан тада. То је интегрисано управљање границама, *IBM, Integrated Border Management*. Не административни прелаз, граница. Тако су га они успоставили 2011. године.

Жао ми је што људи неће да признају оно што је истина, али ово је документ који може да се пронађе. Ово је нешто што није рекла-казала. Године 2011. је та власт успоставила граничне прелазе између два дела Србије. И дивно је то било, перфектно. Онда каже – није тачно, шта се сад онда преговара у УН? Па боре се људи. Боре се људи да ишчупамо шта се ишчупати може. А ви сте преговоре о судбини Косова и Метохије, уз сагласност Србије, тадашње Владе Србије, уз сагласност Јеремића, Борка Стефановића, Ђиласа и Тадића, пошто нико од њих не да се није бунио него су активно у томе учествовали, пребацили у окриље ЕУ. Иако су знали да су нам тамо тако „добре“ шансе да убедимо Немачку, Енглеску, Француску и све остале земље да је Косово део наше земље а не независно, што су они признали 2008. године, а ни тада се нико из те власти није много потресао.

Од тада су толико мале шансе, од тог момента, постале за Србију да се избори за нешто суверенитета, одлуком тадашњих државних органа, нажалост, Републике Србије. Нису то могли сами косовски Албанци да ураде. Није то могла ни сама Европска унија.

Преговори су били у УН. Тада смо преварили своје међународне партнере, тада нисмо обавестили оне који су се највише борили уз нас за наш суверенитет на Косову и Метохији, нисмо им рекли – ми ћемо све да пребацимо на ЕУ. Само не знам зашто, шта нам је то добро донело? Шта је то донело доброг Србима на Косову и Метохији? Шта је донело држави Србији? Шта је донело њеним грађанима? Не да није донело добро, него је донело много зла, и то је тачно. Шта је било са погромом 2007. године? Шта је било са 2008. и признањем тзв. независности? Ко је тада нешто предузео? Је л' ту има нешто да није тачно? Да нису нешто предузели? Шта су предузели? Ништа. То је била та њихова громогласна тишина, а они управљали свим полугама: и државом, и војском, и полицијом, и међународним пословима, и правдом и свим осталим. Да не причамо, да се не враћамо назад, а треба се некад подсетити.

Сећате се терористичких напада на полицајце, грађане Републике Србије, који су убијани брутално и 1997, и 1998. и 1999. године? Да ли се сећате неких судских поступака? Да ли се сећате неких каснијих судских поступака када су ти који су осуђени, неки у одсуству, за кривично дело

тероризма ослобађани, пуштане групе које су биле у затворима Србије? У затворима Србије били су терористи, а онда их је неко пустио из тих затвора. То је било 2001, 2002, 2003. године. Пуштани из затвора. Није их Александар Вучић пустио 2001, 2002. и 2003. године. Није. Ти који су донели Закон о амнестији и одлучили да терористе који су убијали полицајце и грађане наше земље и војнике пусте на слободу тако су се борили за суверенитет Србије на Косову и Метохији да је то неописиво, баш као кад су пребацили одлучивање из УН у ЕУ, баш кад су успоставили границе на Јарињу и Брњаку. Е тако су се борили.

Знате како су се још борили за Србију? Ево овако. Знате шта је ово? Ово је слика тзв. дворца Хетерленд. Тај дворца Хетерленд требало је да буде место где ће деца ометена у развоју да имају смештај. Потрошена су готово два милиона евра на сређивање овога, а видите како су га средили – није цигла стављена, а паре нестале.

Е тако су се борили и за пензије, и за плате, и за децу и за Косово. Овако: мој интерес, моја фирма, авион, хотел, то може, а за децу, за људе, за Косово, за путеве, за пензије – ништа. Не ништа, него дебели минус. Тако су се борили.

А о ПКБ-у можемо да причамо данима како су врхунски управљали ПКБ-ом, врхунски. Дакле, то је једина, очигледно, несрећа Ћиласова и ове екипе око њега, што заједно са Мишковићем нису то успели да приватизују, нису стигли, нису рачунали да ће тако брзо отићи, већ је кренуло. Прво су поставили Мишковићевог директора из „Делте“ за директора ПКБ-а, ставили човека који је радио у Компанији „Делта аграр“, онда узели кредите, направили око 80.000.000 евра дуга (не милиона динара, 80.000.000 евра дуга!), онда фиктивно, не урачунавајући те дугове, прогласили да су направили добитак од преко милијарде динара и дали свом менаџменту, пазите сад, у градском предузећу 650.000 евра бонуса. Људи, па то Американци нису радили! Преко плате, преко свега, а радили су за плату.

Да не губим време да вам причам о механизацији, али када су куповали механизацију овај директор који је дошао из „Делта аграра“... Шта мислите од које фирме је ПКБ почео да купује механизацију? Случајно, од „Делте“. Врхунска ствар. То је одговорност, поштење, нема сукоба интереса, све набавке баш „Делта аграр“, бивши директор „Делта аграра“, све су лепо спаковали, али нису успели да то ставе. А дугове направили толике. Па да је та фирма нешто могла да заради, ваљда би тај градски буџет био пун. Ми смо затекли рупе у градском буџету; градски дефицит је био 20%, то је било апсолутно немогуће. Двадесет посто буџета је фалило код дивног, успешног Београда.

Тако су одговорно водили политику да је 2012. године било питање не само да ли ћемо моћи да исплаћујемо иједну пензију више, да ли ћемо моћи да исплаћујемо плате, већ хоће ли Србија уопште успети икада да стане на своје ноге.

А што су нас уважавали у свету, то је било чудо. Ако дође трећи секретар неке амбасаде да нас посети, били су срећни тада. Данас када Александар Вучић води државу долазе и председник и премијер Кине, долази председник Русије, долази премијерка Немачке, долазе председници и премијери скоро свих европских држава, долазе председници и премијери великих држава света, од САД, Индије, свих других који поштују ову земљу.

Данас Србија има свој глас. Данас Србија може да победи у међународним форумима, у биткама које води. Не у свим, морамо још да се боримо, али данас Србија бар зна шта ради, јер Александар Вучић води рачуна о својој земљи и свом народу, а не о својој фотељи.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министарка Јоксимовић.

Изволите.

ЈАДРАНКА ЈОКСИМОВИЋ: Хвала.

Ако могу да додам нешто, пошто сте поставили питање око тога зашто је неко у УН. Знате, сви заборављамо да у тренутку када је измештен процес преговора из УН под окриље ЕУ међународна управа није била суспендована на Косову и Метохији. Није ни данас суспендована међународна управа на Косову и Метохији. То сви врло често заборављамо. Требало би, такође, да се сетите тога пошто постављате питање зашто је, како и која политика доживела крах.

Мислим да би требало да поставите питање како је могуће (ево, ја као министар за европске интеграције то питање често постављам) да ЕУ, као неко ко олакшава дијалог и гарантује споразум тиме што је мадам Ештон потписала, као висока представница за заједничку спољну и безбедносну политику, наследила је мадам Могерини која је посредница... Дакле, како је могуће да Бриселски споразум са гарантом Европском унијом и са недавним обећањем да ће до 4. августа бити успостављена Заједница српских општина...

Како је могуће да ви не постављате питање, а ја као министар у Влади задужен за европске интеграције постављам, дакле, како је могуће да се то дешава, које су гаранције које даје ЕУ, него из Србије иду писма о томе да се Федерика Могерини замоли да се сачува територијални интегритет Косова и мултиетничност Косова? Па зашто госпођи Могерини нисте писали писма о томе зашто 4. августа није успостављена Заједница српских општина и зашто и како ЕУ настоји и наставља да гарантује примену Бриселског споразума?

У таквим околностима, предлог решења, које може да иде официјелно, неофицијелно, разговара се у флексибилним моделима, нажалост доживљава крах, знате у ком смислу? У смислу да они који се само зато што не подржавају Вучића и ову владу саглашавају с истим ставом косовских Албанаца око тога да неће да говоре ни о чему. Ни о неком разграничењу, ни о Заједници српских општина, ни о чему неће да разговарају. Па то је крах, када нема националног јединства око идеја које могу да буду спроводљиве и оствариве и када се зарад политичких поена урушава могућност која се отворила мукотрпним и дуготрајним дипломатским чињењем и мудром политиком ове владе и Вучића.

И ви постављате питање која је то политика? Ваша је политика доживела крах јер нисте спремни да подржите оно што је разумно, рационално и спроводиво. Ви се саглашавате са онима који не деле наше интересе. Е то је крах, када немамо... Ми можемо да се не слажемо око свих решења, можемо да се не слажемо око читавог низа унутрашњих, спољнополитичких одредница, то је све легитимно, али ако нема, макар и јавног, националног јединства у тренутку када се преговара о најважнијем питању, ја мислим да је то крах ваше политике. А то је само наставак онога што је започето, нажалост, и пре 2011. године и сукцесивно се спроводи до неке 2013. године, када Бриселским споразумом уз медијацију ЕУ, онако како је морало да буде јер је измештен процес преговора, успевамо да створимо маневарски простор да нека „вин-вин“, како би се у теорији рекло, ситуација дође на дневни ред.

Према томе, ако сте питали која политика, знате, за мене је право питање – како није успостављена Заједница српских општина 4. августа? И шта ћемо, ја питам, наравно, и ЕУ, то питање постављамо, и ја бих волела да и ви постављате, а не Вучићеву политику да доживљавате као крах... Него је крах када се слажете с онима који су против интереса Србије. То је све што имам да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК: Министарка Кубуровић.

Изволите.

НЕЛА КУБУРОВИЋ: Захваљујем, уважена председнице.

Уважени народни посланици, да не буде да не одговарамо на питање. Поставило се питање шта се то десило са српским судовима на Косову и Метохији. Чини ми се да онај ко поставља питање управо критику упућује себи.

Подсетићу вас, до 1. јануара 2010. године на територији Косова и Метохије било је 15 општинских судова, шест окружних судова, један трговински суд. Гле чуда, 1. јануара 2010. године ниједног тог суда више није било, остао је само огољени Основни и Виши суд у Косовској Митровици. Шта се десило са свим судијама тих судова? Све су

разрешене. Остале су без посла, без икакве функције, са бедном накнадом која им је била омогућена наредних шест месеци.

Зашто је битно шта се десило 2008. године, када је укинута надлежност Унмика, када је пребачено са Уједињених нација на Европску унију? Врло је битно, зато што је тада председник Републике Борис Тадић позитивно одговорио на писмо генералног секретара у свих шест тачака, које је достављено, сложио се са њим да Еулекс преузме надлежност, да пре свега преузме надлежност и у правосуђу.

Управо је захваљујући таквој политици, која је била потврђена одлуком Владе Републике Србије исто 2008. године, када је донета одлука о распоређивању мисије Еулкса, српски суд остао апсолутно без икакве надлежности. Да ли је могао да се спроводи било који кривични поступак у српском суду? Апсолутно није. Да ли је постојала асистенција полиције? Апсолутно није. Да ли је могао било који извршни поступак да се спроведе? Апсолутно није. Остала је искључиво надлежност да се воде неки ванпарнични поступци, да се доносе одлуке које нико није могао да спроведе.

Шта је урадила ова влада? Ова влада је омогућила да Срби на Косову и Метохији имају српске судије, да имају српске тужиоце, да им суде српске судије и тужиоци, да им се суди на српском језику, да имају одлуке које могу да спроведу, којим могу да остваре неко своје право. Плус, сваком судији и тужиоцу је обезбеђена пензија. То нисте мислили 2009. године када сте спроводили катастрофалну реформу правосуђа, када сте све те судије... Године 2009. је донета одлука, а почела је да се примењује 1. јануара 2010. године. Тако да о укидању српских судова на Косову и Метохији можете само да захвалите својој политици.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има министар Вулин.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Знате, ми идемо у Савет безбедности УН зато што он јесте важан, зато што Резолуција 1244 није укинута и ми је бранимо и ићи ћемо на сваки форум, колико год он био важан или неважан, да бранимо интересе Србије и да бранимо интересе српског народа на Косову и Метохији.

Оно што сте ви урадили јесте да сте управо искључили или умањили утицај Савета безбедности УН на свакодневни живот на Косову и Метохији уводећи Еулекс, а умањујући утицај Унмика, избацујући Унмик полицију, а уводећи Еулекс полицију, уводећи у потпуности земље које су признале Косово. То без Срба није могло, то сте ви урадили.

Ми од 2012. године до данас само покушавамо да исправимо штету и да нешто променимо, да сачувамо српску државу на Косову и Метохији. А можемо и да се правимо као ви – ништа не признајемо, а када нас

притисне неко из Европе, признамо све, прихватимо све и, наравно, продамо Србе на Косову и Метохији. Тако сте увели Еулекс, тако је Еулекс ушао. Тако сте увели управљање границама, не административном линијом, границама. Тако сте пристали да се уведу РКС таблице, за оне који не знају то значи „република Косово“ таблице, за нас неприхватљиво.

Тако сте пристали и на укидање српског правосуђа. Тада сте укинули српско правосуђе. А могли смо да кажемо овако – нема везе, не, ништа ми не признајемо, нека им суде Албанци, то је довољно, нека им суде Албанци, у реду. Нека им суде како хоће и где хоће. А када их, као што знате, силом и насиљем, које више нема ко да спречи јер нема оружане снаге наше државе тамо, одведу у неки затвор, ухапсе их из било ког разлога, ми ћемо рећи – нека им суде Албанци, ми то не признајемо.

Нама је стало до живота сваког од тих људи. Морате разумети да тамо људи живе у условима који нису услови уређене државе Србије, него у условима где имате више разбојништва и насиља у државним институцијама него на улици, само ако сте Србин. Па, је л' боље да има српског судију у Митровици него да има албанског? Је л' боље да има Србина у полицији, шта год да пише на њој, него Албанца? Питајте Србе на југу како им је када имају јако мали број српских полицајаца у КПС-у, а колико су сигурнији Срби на северу зато што их имају, и важно је што их имају.

Ви сте цртали границу између Срба и Срба, а ми смо испреговарали да се направи Фонд за север Косова и Метохије од тих царина које сте ви увели, па Срби на северу Косова и Метохије сада имају милионе евра за које сами одлучују где ће их потрошити. Нисмо дали ни да иде преко њиховог буџета, него мора да иде преко банке, да се не би на било који начин урушила статусна неутралност. И тада смо, на њихов ужас, успели да нацртамо границе севера по први пут, јер оно на шта се односи споразум о формирању Фонда за развој севера први пут је нацртало где је север. До тада ни међународна заједница, а о Албанцима да не говоримо, није признавала постојање севера као посебног региона, него су хтели да нас утопе у албанске регионе, па да се онда на основу тога, на основу рачуна о броју становника, да се на основу броја одлучује.

(Народни посланик Славиша Ристић додацује.)

Можете слободно да додацујете, можете и гласније, можете јаче. Требало је да додацујете неким другима. Требало је то да додацујете онима који су пустили браћу Мазреку. Требало је то да додацујете онима који су пустили две и по хиљаде албанских терориста и донели за њих Закон о амнестији.

Године 2004. требало је да додацујете тој држави која није урадила ништа. Требало је да додацујете 2004. године, господине, да кажете – где

је војска, где је полиција, где је српска држава када гори Косово? Требало је тада да добацујете. Нисте добацивали. Па пошто нисте добацивали тад, ћутите сад. Сад ћутите, јер тада сте ћутали.

Требало је да добацујете 2008. године, да кажете тадашњој држави – зашто не реагујете, шта радите, што ћутите? Пошто тад нисте добацивали, сад ћутите, јер немате сад право да говорите.

Те 2004. године, када су ћутали, што нисте говорили 2005. године кад сте изручили генерала Лазаревића, а били сте у власти и сви заједно сте били власт? То је био ваш одговор на погром 2004. године – изручите генерала Лазаревића. Тада је требало да добацујете, не треба да добацујете сада.

Ако је нека политика доживела крах, онда је то та политика. То је та политика – правимо се да не признајемо, а молимо само да прођу избори, па признајте шта хоћете и ми ћемо помоћи у томе. Дакле, то је та политика и то је политика која је доживела крах. Тада је требало да добацујете, жао ми је што нисте; ево, ту вам је и министар из косовске владе, министар пољопривреде, дакле требало је њему да добацујете тада. Тада сте ћутали, онда можете да ћутите и сада. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Изволите.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Господо министри, очигледно да сте се ви збунили – питам ја а ви одговарате, а не обрнуто. Ни на једно од осам питања која сам поставио нисте дали одговор, осим што сте коментарисали оно што сам ја говорио.

Ти терористи који су убијали полицајце и војнике, господо министри, седе с вама у власти Косова. Тај Рамуш Харадинај је премијер кога сте ви подржали, ваша Српска листа. Ви са њим седите доле, кога ви оптужујете сада за то? Опет је неко други крив за то, је ли? Ви упорно бежите од одговорности. Шест година владате, шест година тражите кривце у некоме другоме за све ваше неуспехе, за то што сте сву власт потписивањем Бриселског споразума дали Албанцима и што сте били на ивици да издате и територију Републике Србије, за то што су данас грађани Србије задужени за нових десет милијарди евра, откако сте на власти, имају најниже плате у региону, најниже пензије, имамо најнижи раст у свету, у Европи имамо најнижи раст БДП-а, и ви тражите неке друге.

Знате како, господо министри? Ако радите неки посао, а ви сте на власти шест година, не тражите алиби у другоме, него, ако не знате, повуците се. Поднесите оставке, склоните се, дајте некоме другом ко неће оптужити свој народ, ко неће оптужити српску цркву, ко неће оптуживати неког ко је владао шест година пре њих да је крив за све што су они урадили. У Србији и у народу постоји реч одговорност, која очигледно за

вас не представља ништа. Престаните да брутално лажете грађане Србије. Бићете уписани у суду историје.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Дајем реч посланику Маријану Ристичевићу.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, господо министри, ја се слажем са једном речју коју је рекао господин Алексић, а то је – одговорност.

Прочитаћу вам депешу Америчке амбасаде од 17. децембра 2007. године. Званичник Демократске странке председника Тадића, Вук Јеремић, упорно је молио Сједињене Америчке Државе да одложе признање Косова до окончања Тадићевог реизбора, како би осигурале демократску победу и подржале пут Србије ка европским интеграцијама. Даље каже Америчка амбасада у тој депеши коју је објавио Викиликс – Борислав Стефановић, који је близак председнику Тадићу, рекао је да је председников реизбор од критичне важности за остварење ДС-овог циља, успостављања снажне везе између САД и Србије. У том смислу, Стефановић је упорно молио Сједињене Америчке Државе, светионик слободе, како је он рекао, да одложе признање Косова до окончања другог круга председничких избора. Одлагање косовске декларације омогућило би Тадићу да избегне пораз, то каже Стефановић у депеши Викиликса. Питам министра унутрашњих послова и министарку правде, ако се врати – да ли је ово кривично дело велеиздаје?

По питању граничних прелаза на Брњаку и Јарињу, 26. јул у 23.17 часова: „Срби вечерас на блокадама код прелаза Брњак. Ситуација у општини Зубин Поток вечерас је мирна, али напета. Председник општине Зубин Поток Славиша Ристић рекао је вечерас Танјугу да су људи узнемирени због последњих дешавања у тој општини и да ће остати на блокадама на прелазима до јутра, али и наредних дана“, 26. јул у 23.17 часова. Ако лаже Славиша, не лажу папири.

Следеће питање је за министра одбране – шта ће Србија предузети у даљем наоружавању? Постоји изрека да је сулудо рећи да само добро наоружана и опремљена војска може сачувати мир, али имајући у виду неке спољне силе које желе да заваде балканске државице и балканске народе, ја мислим да и ми само добро наоружани и опремљени можемо сачувати мир. И с тим у вези, да нам каже (колико може) нешто у вези са модернизацијом Војске и добром опремом.

Питање за министра здравља – колико је деце лечено у последњих пет година о трошку РФЗО-а, колико последњих година из буџетског фонда и да ли је њему познато да је неко из та два фонда одбијен а да је поднео уредан захтев?

Питање за министра животне средине – шта ће предузети у збрињавању животне средине, уклањању дивљих депонија?

Питање за министре полиције и правде – шта ће предузети...?

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Изволите, реч има Александар Вулин.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Ево, оно што је питање из моје области.

Држава Србија је заузела став војне неутралности, као што знате, одлуком овог високог дома. Војна неутралност говори да морате да будете наоружани, способни и спремни да одговорите на сваку претњу не чекајући помоћ од било кога другог, јер помоћи неће ни бити. Војна неутралност је најчаснији избор, али и најтежи избор. Војна неутралност омогућава да сами доносите одлуке, али, исто тако, и да се сами наоружавате и спремате за оно најгоре. Војска Србије мора да буде толико снажна, толико наоружана да је фактор одвраћања сваком потенцијалном агресору. Ми се не наоружавамо да бисмо било кога напали, да бисмо од било кога узели земљу, воду, ваздух, већ само за то да наша земља, вода и ваздух остану наши и да ми одлучујемо у својој земљи како ћемо живети.

До 2012. године Војска Србије је плански уништавана. Њено наоружање, њен кадар, њена имовина, све оно што једну војску чини, било је плански уништавано. У то време смо имали председника Републике, врховног команданта, који је рекао – шта ће нам војска, нећемо више никад ратовати. Рећи то на Балкану, у најмању руку је неодговорно.

Захваљујући на првом месту политици из времена Владе Александра Вучића, која је обезбедила довољно новца да можемо да купујемо наоружање, ми ћемо обезбедити да идуће године, након што потпишемо споразум са Белорусијом о набавци још четири „мига“, имамо четрнаест „Мигова 29“, са одговарајућим унапређењима и модернизацијама, тако да можемо да кажемо да ћемо имати четрнаест „мигова“ у генерацији „четири плус“, што никада нисмо имали и што је нешто што у региону нема нико.

Такође очекујемо да ће идуће године у Србију стићи и три хеликоптера Ми-17 (већ имамо два потпуно нова), четири борбена хеликоптера Ми-35, што су хеликоптери који су светски врх, нема бољих на свету и то је нешто што никада нисмо имали. Много раније, током деведесетих, имали смо два Ми-24, која су сада потпуно неупотребљива и, наравно, потпуно девастирана јер су их после 2000. године ставили на ледину и оставили да труну, а они су могли још дуго, дуго да раде и штите небо наше земље, али војска није требала и зато су то плански уништавали. Дакле, четири хеликоптера Ми-35, који ће заиста значајно побољшати способност наше војске. Такође, стићи ће још пет хеликоптера Х-145,

говорим само о Војсци, али ту је и Полиција, која ће такође добити још четири хеликоптера Х-145, који су најмодернији и најбољи хеликоптери у својој класи. Хеликоптери ће бити наоружани, дакле моћи ће да одговоре на сваку претњу.

У првом кварталу идуће године у Србију ће, по Споразуму о војнотехничкој сарадњи са Руском Федерацијом, стићи тридесет тенкова, модернизованих; стићи ће тридесет БРДМ-ова, такође ремонтованих и модернизованих. Очекујем да ће до краја године у наоружање наше војске ући и најновије хаубице „нора“, као и најновије оклопно возило „лазар“, „Лазар 3“. Купили смо најмодерније пушке, купићемо још најмодернијих пушака белгијског произвођача „Херштал“.

Српска војска напредује. Никада до сада нисмо имали тако висок ниво материјалних резерви, ратних резерви, трупних резерви. Никада до сада нисмо имали да сваки активни припадник Војске има по две униформе М-10 и још једну радну М-93, да има нов комплет чизама. Никада се толико није улагало у војну инфраструктуру, да се ради од хангара за смештај технике до касарнског уређења за смештај наших војника. Плате нам се повећавају, и у апсолутном и у релативном износу, посебно након повећања која такође очекујемо, никада нису биле веће.

Војска Србије није само наоружање, Војска Србије су људи, Војска Србије су њени војници, њени официри, њени подофицири, њена цивилна лица. Ниво обуке се диже на далеко виши ниво него што је био пре 2012. године, када је урађено нешто што не може да се објасни – уведена професионална војска, а практично укинута резерва. Свуда на свету, тамо где сте увели професионалну војску као малу, способну, добро обучену и опремљену, појачали сте резерву, зато што професионална војска служи да издржи први удар, а онда неко дође. Е, тај неко је после 2000. године једноставно укинут. И то сада враћамо.

Суочавамо се и са изазовима који досад нису постојали, па смо тако у оквиру Генералштаба формирали Управу за сајбер ратовање. Морамо да знамо да нам долазе претње о којима досад нисмо ништа знали или на њих нисмо могли да рачунамо. Сада и то радимо. Војска Србије се значајно јача и значајно унапређује.

Оно што је мени најважније, то је да се поправља и подиже стандард сваког припадника Војске Србије; да радимо (и више него досад) на војном школству, у смислу да војно школство заиста буде војно, да припремамо официре а не менаџмент у одбрани. Знате, досад, када официр заврши Војну академију, њему на дипломи пише „менаџер у одбрани“. Не официр, он је менаџер у одбрани. Е па, враћамо „војно“ у Војну академију и „војно“ у војну гимназију. Уводимо и враћамо, врло важно, средње стручне војне

школе, да одшколујемо децу да буду и радарски техничари и авио-техничари.

Дакле, све оно што је плански и намерно рушено и урушавано сада враћамо. Зато можемо са задовољством да кажемо да Војска Србије постаје не само најјача у региону, него, што је најважније, постаје гарант мира и наше безбедности, наше слободе.

Када се кренуло на север Косова са већ познатом акцијом „Златна сабља“, са идејом да падне север Косова, Војска и Полиција су имале такав одговор да се са том акцијом стало и одмах одустало. Тако да када нас питате шта смо урадили, урадили смо то да не дође до крвопролића и да не дође до напада на север Косова и Метохије. И урадили смо то да сви знају да се „Олуја“, мартовски погром никада више неће поновити.

То је могуће зато што имате Александра Вучића, који се изборио за то да нам држава буде довољно богата и способна да све ово може да плати. Ми смо купили више ракета за годину дана него наши претходници од 2000. до 2012. године. А о укупном наоружању да вам не говорим, и капиталном и сваком другом. Ето, то смо урадили. Војска Србије је у стању да сачува наш начин живота, да сачува слободу сваког грађанина Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има министар Лончар.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Поштована председнице, поштовани народни посланици, конкретне бројеве ћу вам рећи на питање које сте поставили, а то су: од 2014. године из РФЗО-а и буџетског фонда (који до тада није постојао, формиран је крајем 2014. године) упућено је 1.975 деце, од 2014. године до сада, 2018. године, није још прошла. А за период од четири године, од 2008. до 2012. године, укупно је упућено 509 малишана. Значи, четири пута више малишана је отишло на лечење и велика већина је излечена, и то смо платили два и по пута више него што је било у претходном периоду. Нисмо сматрали да треба ово на сва звона да објављујемо и да ту децу која су излечена и њихове родитеље излажемо том медијском притиску да причају о томе и да кажу... Ишли смо на то да их поштедимо, а свако ко је то прошао зна колике су то муке, о чему се ради. Једноставно, ишли смо на то да грађани сами осете.

Није само то што су деца отишла тамо оно што смо урадили, морам да вам кажем, и да се захвалим, тренутно у Крагујевцу професор Вентура из Шпаније оперише наше малишане са највећим деформитетима кичме, што се ради само у једном или два центра у свету. Значи, он је дошао овде, оперише наше малишане, њихове породице не плаћају ништа. Све је држава организовала и све држава плаћа. Ем не плаћају, ем нису нигде отишли у иностранство.

У истом моменту, један од најбољих хирурга из Лондона оперише наше пацијенте са карциномом дебелог црева, без отварања стомака, лапароскопски. Обучава наше хирурге, наших четрдесет хирурга и они то раде у центрима у Србији. Професори из Русије оперишу у Тиршовој нашу децу и преносе знање на наше стручњаке да могу то овде да раде.

Значи, то се у овом моменту дешава док ми седимо и причамо. Још једном желим да се захвалим свима њима који раде свој посао, не јуре, не злоупотребљавају ту децу. А нека је на част онима који злоупотребљавају болесну децу, њихове слике, стављају их на насловне стране за неке своје промоције и за њима знане интересе, за које служе.

Ми ћемо наставити овако да радимо. Улагаћемо много више, радићемо много боље, али нећемо то да злоупотребљавамо и претварамо у неку политику. Струка ће да води свој посао најбоље што може и најбоље што зна. Имамо изванредне стручњаке, имамо људе који знају, који су цењени и код нас и у свету; они ће радити свој посао, одређивати терапију, где ће се, шта ће се и ко ће се лечити.

Не дај боже да нам глумци, певачи, политичари, фармацеутска мафија и остали одређују где ће ко и како да се лечи. Немојте то да дозволите ни по коју цену. На дно ће пасти они који то злоупотребљавају, то се увек врати. Зато вас молим, посебно обратите пажњу – исцрпили су све, немају више шта да раде, нема идеја, нема резултата, нема ничега. Ослонили су се на злоупотребу болесне деце. Дно дна. Хвала свима.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар Триван.

Изволите.

ГОРАН ТРИВАН: Хвала лепо. Поштована председнице, даме и господо, само неколико реченица.

Србија је озбиљно намерна да своју животну средину доведе у ред, а питање дивљих депонија једно је од горућих, свакодневно, гледајући каква нам је Србија. Подсећам вас да је Србија пре неколико година покушала да реши питање дивљих депонија, а да то није било успешно због тога што, по мом мишљењу, 26 регионалних депонија заправо није стављено у погон. Када будемо ставили у погон регионалне депоније, створиће се услови да се све што се одлаже у Србији одлаже пристojно и у складу са прописима.

У овом тренутку располажемо информацијом да у Србији има између четири и пет хиљада дивљих депонија, што је огроман број. Нисам спреман да у овом тренутку улазим у авантуру трошења новца без да знамо тачно где се то налази. Када утврдимо тачно где се налазе, а ту нам треба озбиљна помоћ локалних самоуправа, ми ћемо том послу приступити. Уверавам вас да ће Србија за неколико година изгледати потпуно другачије него данас.

На крају, дозволите ми да кажем да је питање дивљих и нелегалних депонија заправо питање локалних самоуправа, али да локалне самоуправе, по мом мишљењу, немају довољно капацитета да то саме реше, било да немају новца, било да немају других потенцијала.

На крају, дозволите ми да кажем да постоје светли примери у Србији: рецимо, они који су заинтересовани да реше питање нелегалних депонија у својим општинама, нека оду у Национални парк Ђердап и видеће како се то ради. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо, следеће питање је за министра енергетике, уједно и за министра животне средине – шта мисли о топловоду Обреновац–Београд, да ли ће то смањити загађење и утицати на ефикасније и јефтиније грејање у Београду?

Следеће питање за министра енергетике – шта Србија предузима да повећамо проценат обновљиве енергије, посебно из пољопривреде, од био-масе и зелене масе?

Даље, питања за министра Шарчевића: Како се спроводи дуално образовање? Која је одговорност директора у основним и средњим школама? Шта мисли о вршњачком насиљу, како то да спречимо у основним, па и у средњим школама?

Питање за министра полиције. Наиме, пре шест месеци је из једне политичке организације, Двери, стигао материјал у моју канцеларију о злоупотребама средстава за изборну кампању. Жао ми је што министар финансија није присутан. Ради се о суми од око тридесет милиона динара, која је уплаћена углавном за председничку кампању и нешто за редовно финансирање. Средства су, по документацији којом располажем и која је мени упућена изнутра те организације, злоупотребљена.

Ви свакако знате, када су у питању средства која се не употребе у изборној кампањи, изборна листа или изборни кандидат или предлагач је у обавези да та средства врати у државни буџет. То није учињено, него је новац који је политичка организација Двери добила за председничку кампању „испумпан“ на предузетничке радње њихових чланова, углавном кандидата са претходних избора са изборне листе Двери и неких одборника. Укупно је тако „испумпано“ на предузетничке радње, ја овде имам и шему, око тридесет милиона динара. Углавном се ради о фиктивним пословима. Даљом провером установљено је да су средства подигнута у кешу и вероватно враћена лицима која воде организацију Двери.

Овде се ради о кривичним делима и зато ми је жао што министар финансија није присутан, с обзиром на то да су ови поштењаци око Ђиласа

свакако препоштени и пречестити, па, да се ово испита. Дакле, ради се о утаји пореза, ради се о прању новца. Стога мислим... А обавестио сам Управу криминалистичке полиције, што је била моја обавеза, обавестио сам Више тужилаштво и Тужилаштво за организовани криминал, што је такође била моја обавеза. Зато питам министра полиције, а касније и министра правде – шта ће предузети да се ова финансијска малверзација гони, односно да се на праведан начин истражи, јер мислим да се политиком не може аболирати одређени криминал?

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има министар Антић.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Даме и господа народни посланици, захваљујем се на овом низу питања. Кренуо бих по реду.

Топлодалековод Обреновац–Београд, по мом дубоком уверењу, један је од најбољих енергетских пројеката који се у Србији у овом тренутку развијају. Реч је о пројекту изградње, пре свега, инфраструктуре дугачке 26 км, од Термоелектране „Никола Тесла А“ до новобеоградске електране, која у овом тренутку као енергент за грејање огромног броја Београђана, великих површина стамбеног и пословног простора користи гас. Пројекат има за циљ да обезбеди да се део енергије која се производи у Термоелектрани „Никола Тесла“ путем тог топлодалековода испоручи у електрану на Новом Београду и да се та енергија користи, пре свега, за загревање новобеоградских станова. Али узимајући у обзир да је из топлане „Нови Београд“ прешао магистрални топловод и испод Газеле, тај капацитет ће се користити и за грејање једног дела станова и пословног простора на територији централних градских општина.

Реч је о пројекту вредном 227.000.000 долара. Комерцијални уговор за развој тог пројекта потписан је са кинеском компанијом „Чајна Пауер“. У овом тренутку се ради на завршетку финансијске конструкције за финансирање тог пројекта. Оно што је кључни разлог зашто га ја карактеришем као један од најбољих пројеката јесте пре свега веома кратак период повраћаја те инвестиције узимајући у обзир да он гарантује да ће минимум, по садашњем нивоу цена, 43.000.000 евра бити уштеда на коришћењу гаса на годишњем нивоу, тако да је реч о пројекту који се враћа у неколико година, од четири до шест година. Као такав, добио је сву подршку и Владе Републике Србије и Града Београда да се даље развија.

Наравно, поред те економске, заиста снажне перформансе, има још два важна елемента. Утиче, с једне стране, додатно на енергетску безбедност Србије јер ми сад гас, који је увозни енергент, који користимо у овом тренутку, супституишемо домаћим енергентом. Колега Триван неће баш бити срећан пошто је реч о угљу, али, објективно, тај угаљ се у

ТЕ „Никола Тесла“ већ сагорева и сам по себи неће стварати додатно загађење у Обреновцу. С друге стране, грађани Београда, па и колега Триван међу њима, биће срећни зато што ће се у београдским електранама, у новобеоградској електрани, смањити ниво загађења. Тако да, кумулативно посматрано, имамо значајан еколошки утицај, имамо значајан финансијски ефекат и имамо оно што се у Србији у овом тренутку не калкулише и не претвара у новац, али у модерном свету је то, понављам, можда питање број један у енергетици, а то је енергетска сигурност и безбедност, која постаје далеко већа.

Срећан сам што се тај пројекат развија, ја се за тај пројекат са својим колегама борим већ више од двадесет година узимајући у обзир да је тај пројекат почео да се развија још давне 1997. године. Нажалост, услед недостатка финансијских средстава, он није ишао динамиком која је била предвиђена. На још већу жалост, 2004. године, „генијалним“ одлукама тадашње градске власти тај пројекат не само што је заустављен, него су повађене цеви и затрпани сви радови, тако да ми сада морамо да кренемо испочетка.

Када су у питању обновљиви извори, ова влада је направила заиста капиталне резултате и помаке на том плану. Морам с поносом да истакнем да је у последњих неколико година, за време ове и претходних влада, а у периоду од 2012, 2013. године до сада, на мрежу постављено око 150 мегавата нових капацитета за производњу електричне енергије у Србији, и сви су из обновљивих извора. Мислим да је то нешто што заслужује подршку овог парламента и нешто са чиме треба наставити. Оно што могу да потврдим и пред Парламентом и пред грађанима Републике Србије јесте да ћемо ми велике резултате остварити и у овој години. До краја године ми планирамо, поред ових 150 мегавата који су већ на мрежи, додатних 200 мегавата. Пре свега је реч о енергији ветра, пре свега је реч о Војводини, о јужном Банату. Са тим трендом настављамо и у 2019. години, када очекујемо додатних око 200 мегавата. Очекујем да ћемо 2016. године у Србији имати више од 600 мегавата из обновљивих извора, у шта не рачунам велике хидроелектране на Дунаву и Дрини, које су већ у нашем енергетском систему.

Слажем се са колегом Ристичевићем да је био-маса један од највећих развојних потенцијала Србије узимајући у обзир чињеницу да је Србија богата и шумама, али, пре свега, пољопривредном производњом. Отприлике, када посматрамо укупан потенцијал Србије када су обновљиви извори у питању, око 60% тог потенцијала представља управо био-маса. Ми дајемо снажне подстицајне мере за развијање пројеката и из био-гаса и из био-маса, мада је у суштини све то био-маса, само различите технологије.

На данашњи дан, колега Ристичевићу, ми на мрежи имамо 27,5 мегавата производних капацитета из био-гаса и био-масе, и са тим настављамо. Они се не налазе на квоти, за то не постоји ограничење. То је нешто за шта ми желимо да наставимо у континуитету да подижемо снагу тих инсталисаних капацитета. Желим да позовем људе у Србији, пре свега пољопривредне произвођаче у Војводини, да тај снажан потенцијал искористе и да заокруже свој систем зелене економије, од производње пољопривредних производа, преко сточарства, и све оно што им из тога преостане да врате у енергију. То ће, мислим, изузетно добро утицати и на њихове буџете.

То је оно што је политика ове владе. Захваљујем се и председнику Републике што имам снажну подршку да развијамо ове пројекте и овакву политику у области енергетике. Ми ћемо са тим, без сумње, наставити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала, министре Антићу.

Реч има министар Младен Шарчевић.

Изволите, министре.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Хвала, председавајући.

Ово су била, у ствари, три питања. Почео бих од првог, које се везује за дуално образовање у Србији. Не тако давно, у овом дому усвојили смо Закон о дуалном образовању и на неки начин могу да реферишем да су почетни резултати више него добри, да смо у првој години имали већ 8% ученика у оквиру средњег стручног образовања који су се определили за овај профил и модел, а да смо имали деветнаест образовних профила; уз сва порицања да су неки од профила вештачки у несташици, показали су уписи у средње школе који су се десили ове и прошле јесени.

У међувремену, у сарадњи са Заводом за унапређивање васпитања и образовања, креирано је још тринаест дуалних профила. Овај пут тежиште смо ставили на образовање у области туризма и угоститељства као растуће гране привреде у Србији, нарочито за ИТ сектор дуални модели који могу одмах да крену у рад, мехатроничари, затим сви модели у грађевинарству. Показало се да је и то био успешан потез. На многа места су се јављала два или три ученика, чак и за бравар-заваривач, где је била прича да их не треба више од два, сећам се и те дискусије, за 600 потребних места јавило се 980 ученика.

Да не говорим, у вези с оним што је малопре министар Вулин рекао, да је сарадња између министарстава одбране и просвете у домену Ваздухопловне академије пун хит. За та занимања механичара за авио-моделе и све друго, јавља се десет на једно место. Значи, то су деца која имају сигуран посао, сигуран приход и чије породице су јако задовољне да ово може да им се оствари.

Посебно смо обратили пажњу на средине које имају доста ромске популације, јер, због осипања деце после основне школе или током основне школе, схватили смо да су дуални модели образовања и те како благородни да се ово деси у позитивном смислу.

Оно што смо урадили на свој начин, направили смо наш национални модел дуалног образовања поредећи га, наравно, са развијеним земљама, али не са намером да преписујемо нити од Швајцарске, ни од Немачке, ни од Аустрије, али уз велике похвале, пре свега, Владе Швајцарске, њихово менторство у средњем стручном образовању је потпуни успех.

Ми смо у другој години примене ових модела са 31 профилем дошли до заиста фантастичних података. У питању су 83 средње школе, у питању је 1.380 компанија (тај број се стално мења), које су ушле тврдо у дуал, и преко 3.000 које су се изјасниле о намерама да уђу у ту причу. Значи, 23% ученика су у средњем стручном образовању у суштини у дуалу, што нико није очекивао. Ту смо добили све похвале из ЕУ, али и од нама драгих земаља партнера који су ово смислили и показали да је то одлична прича.

У сваком случају, ово има и своју васпитну конотацију јер ученици који одлазе у компанију на праксу имају и те како прилику да се уз образовање, уз рад, уз присуство ментора, инструктора у компанији, што је јединствено код нас, управо да деца не би била изложена некој тортури или било ком непријатном моделу... А то су они наши наставници стручне праксе, који би у случају да то нисмо увели остали без посла. Тако смо нашли двоструку корист за тај исти модел.

Мислим да ћемо то тако наставити зато што разговарамо са људима из локалне самоуправе, разговарамо са Комором, са регионалним коморама, са компанијама. Значи, никад није било тешње сарадње између Министарства просвете, науке и технолошког развоја, привредних комора, Удружења послодаваца, они су нама заиста партнери.

У оквиру високог образовања, а на извештај Агенције, односно Комисије за акредитацију и проверу квалитета европског модела, то је ЕНКВА, ми смо у тела као што су Савет за високо, национални, Комисија за акредитацију, односно Национално акредитационо тело, увели представнике привреде. И могу вам рећи да су „Нордеус“, „Мајкрософт“, „Горење“, „Алко банка“ и многи други виђени послодавци у Србији јакo радо прихватили учешће.

Ми, иначе, тренутно радимо и бићемо вероватно у фебруару, ако све буде како ваља, у овом дому са законом о дуалном образовању на високом. Реформе које радимо са струковним образовањем, прављењем академија, смањењем малих група, лоших модела и програма, у суштини

везујемо успешнији део тих прича са универзитетом, али и територијално уређујемо на бољи начин тако што су оне јако везане за привреду.

Укупан банкарски сектор, укупан сектор ИТ, укупан сектор машинства, свих технолошких факултета, саобраћајних – јако су заинтересовани. Послодавци који дођу да понуде стипендије на завршним годинама машинцима, ЕТФ-овцима, ФОН-овцима су закаснили, морају много раније да се спусте. То нас је понукало да кренемо да радимо закон о измени студентског стандарда, који ће увести новије и квалитетније моделе стипендирања. А дуално на високом јесте једна врста доброг стипендирања.

Овај пут немамо онај одијум да се ради о малолетним лицима, говорим о пунолетним грађанима, који би иначе, ако не добију шансу у добрим компанијама, у развојним центрима, сигурно је потражили негде напољу. Мислим да на овај начин заустављамо и ту линију одласка мозгова и младих људи и дајемо им шансу да то већ од прве године учења и студија могу да у својој земљи искористе за добробит. А дајемо сигнал добрим компанијама да им се исплати да дођу у Србију, не зарад јефтине радне снаге него је разлика између трошкова живота између једне Швајцарске и Србије, између једне Немачке и Србије. Ко не зна о чему причам, довољно је да оде једном у Швајцарску и да види колики је рачун за становање, за храну и све друге ствари. А са тим новцем наши млади људи могу заиста да имају висок стандард.

Тако да ћу ја извештавати сваком следећом приликом који су нови модели и профили и докле смо стигли када је дуал на високом.

Друга тема је улога директора школа. Изменама системског Закона о основама система образовања и васпитања, које смо такође овде донели, дошли смо до тога да се уводи лиценцирање директора школа. Значи, ту се засад нама показала основа, а то екстерно вредновање. Имали смо и данас састанак са људима из ОЕЦД-а, из Европске комисије, где је то екстерно вредновање послужило као основа сагледавања система и његовог квалитета. Наравно, ја нисам задовољан и то је нешто што смо и знали, да је скоро 40% у екстерној јединици или двојци, што нам даје до знања да многе ствари у систему нису на свом месту.

Али, дозволите, позваћу се на чувене примере са Финском и свим земљама које су те моделе пратиле. Минимум две године траје процес припрема за реформе, и ми смо управо потрошили две године, али код нас су многи делови реформе већ јако видљиви: у домену информатичке писмености, основних школа, гимназија, у домену дигитализације система и реформских курикулума који су кренули од ове школске године.

Директор мора да буде изузетно обучен и ми смо кренули у обуке оних који имају највише оцене, они ће први добити лиценце. Услов у

закону, да би неко могао да буде директор, јесте да има лиценцу. За свако кршење закона, свако нереаговање на насиље, на било који други модел или сукоб са Агенцијом за борбу против корупције, узима се лиценца, те не може да буде директор. Тако ће ту ствари бити поједностављене. Без обзира на то ко га предлагао и шта радио, ту су правила строго постављена, а њима је дат ветар у леђа тиме што ће у новом моделу матрице имати озбиљнију плату. За ту плату морају да се озбиљно потруде и да је зараде, те мислим да смо ту на добром путу.

Оно што је стално врућа тема, то је насиље које је присутно, наравно, по целој Европи и у свим школама Србије. Ја сам дужан да кажем да смо ми имали изузетно мало лоших, тежих случајева на почетку школске године. Бележимо Земун и Краљево, и на томе се интензивно ради и случајеви су ситуирани. Постоји још увек проблем да неке школе, односно њихови менаџменти не реагују на време, не реагују адекватно, али ако не јаве у току 24 сата, долази до аутоматске смене директора и онда иде истрага шта је рађено, како је рађено итд. Ми смо ове године појачали систем тиме што смо укључили 155 психолога, од неког периода када је то било нестало из неког разлога. Тиме смо дали шансу да се у школама неко тиме боље бави, јер психолог зна каква је структура породице, педагог, они сарађују са центрима за социјални рад, они могу да уђу у те финесе.

Уз чињеницу да ми сада дизајнирамо нови однос школе и породице, дизајнирамо у новом закону тзв. општинске савете родитеља. Родитеља ћемо, законом смо то већ донели овде, обавезали да буде одговорнији. Узео сам пример Панчева: 86 родитеља је платило озбиљну казну зато што су правдали изостанке. Али имају и озбиљно право да учествује у тиму за квалитет, да кажу да ли тај наставник касни на час или ради било шта друго што не треба. Не мора да процењује његову стручност, има ко то ради.

То су краткорочне мере и то је оно што постоји: СОС телефон, тимови за квалитет у Министарству; ако не реагује наставник, разредни старешина, психолог или директор, родитељ мора да се хитно јави школској управи, инспекцији или мени лично.

Заиста мислим да смо намерно све то извадили испод тепиха на површину, да би се знало који је обим тог проблема. Тако се у једном тренутку учинило да је тога више. Пратимо и статистику, не сматрамо да је један случај потребан, не можемо добити Нобелову награду што ћемо направити систем где тога нема, али ћемо то имати у пуној контроли и за добробит деце. И увек је ученик основни интерес приче.

Дугорочне мере, неки дан смо то помињали овде – имао сам питање од колега, мислим да ме колега Балша баш питао, то је поводом Стратегије

образовања до 2020. године Ми ове године, с поносом могу да кажем, покрећемо пилот-пројекат са сто школа целодневне наставе и једносменског рада. Нажалост, то је стара стратегија написала, Акционим планом нико није радио.

Ми смо почели акт о мрежи, али прича је стала јер локал то некако развлачи, крајњи рок је 19. март следеће године. Интензивно ћемо после разговора о платама и синдикатима прећи на ту тему. Циљ је да све школе са овим, условно речено, вишком наставника, због депопулације, добију нови ресурс, да ти људи не брину за свој посао, а да продужимо боравак ученика до 16-16.30 часова, где добијају нове компетенције, нове садржаје (спорт, информатика итд.). Потпуно се умањује проценат насиља; то су радиле Немачка и многе друге земље, то је процес који ће се радити овде до 2030. године. Мислим да ћемо у буџету, када будемо овде у Скупштини, представити шта ми сматрамо да треба просвети да би се тај процес убрзао. Мислим да у првој фази треба средстава да се велике школе, које споља имају габарите, унутра преуреде и да добијемо тај простор, што је најскупљи део приче. Кадар имамо, програме имамо. Значи, мислим да је то дугорочно најважнија ставка и она борба која ће, мислим, дати резултат. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Шарчевићу.

Реч има потпредседник Владе др Небојша Стефановић.

Изволите, др Стефановићу.

НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ: Само да се укратко осврнемо на тему вршњачког насиља.

Пре свега, с обзиром на то да је то заиста тема која завређује пажњу целог друштва, на иницијативу МУП-а и у сарадњи са Министарством образовања почели смо пројекат у свим основним школама. У првом, четвртном и шестом разреду имамо предавања која држе полицијски службеници на часовима разредне наставе заједно са разредним старешинама, где је деци у овом узрасту, поред тема које говоре о безбедности у саобраћају, заштити од дроге, алкохолизма, криминала, високотехнолошког криминала, познавања рада полиције и посебног сета предавања која се тичу упознавања сналажења у ванредним ситуацијама (пожарима, поплавама, земљотресима и свему осталом), посебан акценат стављен на насиље.

Имао сам прилику да обиђем више школа и да присуствујем и тим часовима и да видим како то деца схватају, јер нам је било важно да деца то прихвате, да то не буде једно досадно, стерилно предавање које нико неће слушати, да испуни некакву форму, већ да деца схвате да насиље не мора бити само физичко, да може бити и вербално, може бити економско, може бити различито, и шта то значи у смислу вршњачког насиља, какви

проблеми настају и шта све могу да узрокују неком свом другару, неком другом детету које расте поред њих.

Ово су стратешки пројекти. Ово су пројекти који ће дати резултате у годинама које су пред нама, јер ми очекујемо као што сада имамо тренд пада такве врсте вршњачког насиља, поготово малолетничког криминала... Али не можемо да будемо задовољни док постоји једно дете које је малтретирано у школи. Зато увек охрабрујемо родитеље, охрабрујемо децу да се обрате школским полицајцима, да се обрате наставницима, директорима школа, да се обрате својим родитељима и да разговарају и укажу на постојање проблема.

Институције државе морају да реагују. Не постоји ниједна институција која може да каже, да можемо да кажемо – е супер, школа је дужна да васпита наше дете, или ће то урадити полицајац. Не, увек морамо да имамо на уму, и то сваки родитељ мора да зна – обавеза родитеља и свих нас који смо родитељи јесте да васпитамо своју децу, да наша деца буду наша брига, да ми водимо рачуна о томе. И, наравно, посао и подршка институција да се не оглуше о било какву злоупотребу или кршење права.

Уз системску подршку, где може са том децом и да се разговара, да су у то укључени наставници, родитељи, хоћемо да их учимо шта је то проблем у сфери интернета, какве су опасности по нашу децу. То су за многе људе нове ствари. Некада родитељи нису кадри да објасне својој деци јер ни сами нису свесни свега. Хоћемо да проактивно са Министарством образовања радимо на томе.

Држава системски приступа овоме, ово није ад хок. Ово је озбиљно, системски, са довољним бројем људи који су обучени и тренирани, који заједно са наставницима раде на томе да наша деца буду боље заштићена, да наша деца буду сигурнија. И то јесте наш посао, наш посао је да штитимо нашу децу од сваког зла које може да им се догоди.

Такође, што се тиче вашег другог питања, Више јавно тужилаштво у Београду добило је кривичну пријаву са вашим наводима везано за политичку странку Двери. Полицији је упућен захтев да прикупља обавештења и Криминалистичка полиција врши проверу навода који се налазе у кривичној пријави. Када наводи буду проверени и када буде завршена истражна фаза, Тужилаштво ће обавестити јавност о томе да ли су наводи основани или нису и шта је резултат те истраге.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Имате ли коментар?

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо министри, надам се да делите утисак да су неке наше колеге једноставно „вакцинисане“, да кажем тако, од срамоте. Ја вама и нама предлажем, мислим да долазе нека времена када ови што нас угрожавају споља користе ове унутра који су

нас некад поткрадали, да морамо бити спремни на та времена, да без обзира на пљувања, на харанге које се буду водиле, на претње које будемо свакодневно добијали, неке добијам и ја, морамо да будемо отпорни на такву врсту безобразлука (да га тако назовем, јер не могу другачије да га назовем), да будемо отпорни, да будемо јединствени.

Као пољопривредник, а пољопривредници и сељаци су стециоци ове државе, то Карађорђе свакако назначаваша на самом улазу, желим оно што добар домаћин жели својој кући и својим укућанима – ја желим, а верујем и сви ви, да не кажем нечаст изузецима, верујем да сви ви желите оно што добар домаћин жели својој кући, да желите то Србији, да желите да се Србија такмичи не само на Балкану већ са неким земљама западне Европе по квалитету живота и стандарду својих грађана. Због тога морамо бити храбри. „Олује чине да храстови пуштају све дубље корење“, то је изрека, и ја се надам да ћемо сви заједно, ми који желимо добро Србији, то учинити.

Позивам и оне друге да се ману беспотребних зађевица, да буду креативни, а не споља креирани, и да покушају заједно с нама да вуку тај плуг у једном смеру. Ако га сви будемо вукли на различите стране, онда нећемо мрднути са места.

Ја не браним власт, ја не браним државу, ја браним све оне који подижу државу. Није част владати државом, већ је част подизати државу. Ја браним ту државу и све оне који јој желе добро од оних који су као кртице вредни у поткопавању своје државе и све чине да раде против ње.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има Мариника Тепић.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Захваљујем, председнице.

У првом блоку имам два, односно више питања за два министра. Молила бих да само они одговарају на питања пошто је пракса, пратили смо досадашње заседање, да и министри који нису питани одговарају на питања, да одговарају на непостављена питања, да не одговарају на постављена. Моја су врло конкретна.

Прво упућујем министру Небојши Стефановићу. Јуче је објављено да је министра Александра Вулина суд новчано казнио због тога што је одбио, односно није у законском року одговорио на питања везана за инцидент на углу улица Бирчанинове и Светозара Марковића током одржавања „Параде поноса“ у Београду 2014. године. У тај инцидент, познат као „случај браћа Вучић и Мали против жандарма“, односно Тужилаштво сада у званичној форми против жандарма, осим Андреја Вучића и Предрага Малог била је укључена и Војна полиција.

Информације је затражио Центар за истраживање, транспарентност и одговорност ЦРТА и захтевао приступ копијама докумената који се

односе на овај инцидент. С обзиром на то да тада ресорни министар Вулин то није испоштовао, дакле није испоштовао закон, у Влади Републике Србије чији је члан, Прекршајни суд га је јуче казнио, јер је то јуче објављено. Разлози за одбијање поступања по захтевима односе се на поверљивост тражених информација, али је Прекршајни суд оценио да тражене информације нису уопште означене степеном тајности „поверљиво“, како је ВБА навела, додаје се у јавној објави.

С обзиром на то да министар Вулин не поштује законе Републике Србије и није одговорио по закону на постављена питања и захтеве, овом приликом не питам њега, већ министра Стефановића: Од вас ме занима, министре, да ли овако разумете Поглавље 24? Да ли овако разумете транспарентност рада Владе Републике Србије и њених органа? Зашто је та правда селективна, зашто је страначки приоритетна или не? То ми је нарочито важно с обзиром на то да се ово суђење понавља, дакле, у случају браће Вучић и Малог?

Важно је, такође, зато што је тзв. кључни сведок у овом суђењу препознат као извесни Ђорђе Гачановић, који се представља за портпарола једног од полицијских синдиката. На то место га је потписом решења поставио ваш страначки колега са Српске листе Александар Ђорђевић, запослен такође у МУП-у, али с друге стране се тврди да тај кључни сведок Гачановић није запослен у Министарству. Занима ме како неко ко није запослен у Министарству може да буде портпарол полицијског синдиката и да тако брани права запослених у МУП-у. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Изволите.

НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ: Пре свега, да вам објасним ову ствар везану за синдикате. Синдикати постоје у форми која је, малтене, једнака невладином сектору. Дакле, у МУП-у делује у овом тренутку тридесетак синдиката; неки имају шест-седам чланова, неки имају дванаест, тринаест, четрнаест хиљада чланова и њима се на основу тога и утврђује репрезентативност. У МУП-у постоје два репрезентативна синдиката.

Појављују се у јавности различити људи који се учлањују у полицијске синдикате, што им закон дозвољава, а да немају никакве везе са МУП-ом или са Полицијом. Њихови ставови не одражавају ни мишљење МУП-а, нити мишљење Полиције, али као ни другим људима из невладиног сектора Министарство нема шта да им замери или да каже да ли су они нешто рекли или нису. Ми само можемо да се огласимо и да демантујемо ако нешто сматрамо да вреди демантовати. На крају крајева, са тридесетак таквих организација не можете увек да водите полемику; просто, трошили бисте огромно време на то. Дакле, што се тиче чланова

синдиката, они не морају бити радници Министарства. Могу бити грађани који се прикључе. То се дешава.

Ми имамо и један број злоупотреба које један део синдиката врши издавањем тзв. легитимација синдиката, које донекле подсећају на полицијске легитимације. Немају сва обележја, али подсећају и неко ко у брзини не погледа јасно да тамо не пише МУП или Полиција може бити доведен у заблуду. Многе од њих смо процесуирали, многе смо људе ухапсили због тога, одузели све то, али то се дешава уназад десет, петнаест, двадесет година. То су случајеви које можемо да откријемо онда када се кривично или прекршајно дело почини, а да је употребљена та легитимација.

У сваком случају, што се тиче њих, ту Министарство не може ништа да уради, као што не може ништа да уради ни са било којом другом невладином организацијом. Њихово је право да наступају, имају право на јавни став, какав год да њихов став јесте.

Што се тиче овога, морам рећи да сам увек био против тога, поготову када се ради о процесима који су у току. Кад год се дешава судски процес, огроман број питања увек је постављан. У консултацијама са тужилаштвима често се дешава да управо из политичких разлога одређени актери траже информације које би желели јавно да објаве а које могу да утичу на сам ток поступка, желећи да утичу на сведоке, желећи да врше притисак позивајући их, јавно саопштавајући њихова имена, излажући их прогону, притиску, јавној порузи итд., можда покушавајући да утичу да они промене своје мишљење. То се у савременом свету, у савременој цивилизацији просто не ради. Дакле, притисак на сведоке, притисак на тужиоце, притисак на овог, притисак на оног. То се просто не ради.

А они траже њихове адресе, кућне адресе, телефоне, ко су оперативци Полиције који су саслушавали тог и тог. Извините, шта ће то неком? Шта су мотиви некога да зна који је оперативац који је саслушavaо неког, његово име и презиме? То зна судија, то зна тужилац, они су у процесу. Зна адвокат одбране. Они имају право, имају у омоту списка у судском поступку. Шта ће то новинару, истраживачком центру? Зашто они желе да објаве имена тих људи осим ако не желе да утичу политички на сам процес који је у току? Није ово завршен и окончан поступак, донета правоснажна пресуда. После правоснажне пресуде имате право да знате много више информација. Поступак завршен, окончан. У току – просто, то уопште не звучи нормално.

Наравно, нису сви носиоци јавних овлашћења у различитим независним институцијама заиста аполитични. И они се активно баве политиком и доносе одлуке (јер им је закон тако омогућио) које нису у

складу са највећим интересом друштва, него у складу са интересом њихове политичке опције. Не кажем да на то законски немају права, али то није у интересу поступка. На крају крајева, зашто не пусте да се судски поступак заврши?

На крају крајева, у овом конкретном случају, у пресуди која је била и која је поништена, оштећен је баш брат председника Вучића. Суд је тако одлучио. Нико се није бунио, нико се није мешао. Суд је донео такву одлуку, океј, доноси одлуку, суђење се понавља даље. Да ли је то овако или онако, да ли се неком свиђа или не свиђа, суд је тако одлучио.

Што се тиче Александра Вулина, он је прекршајно кажњен зато што је заштитио право Војнобезбедносне агенције, која је проценила да тако нешто може да угрози интегритет њиховог система. Њихов министар је стао на страну војника, стао је на страну професионалаца и људи који су у Војсци по 20-30 година. Није их он довео однекуд. То су људи који раде у Војсци. Били су добри у претходном систему, ваљда су добри и сада. Није ваљда да су постали лоши само зато што је Александар Вулин министар. Они су тако проценили, он је стао уз своје војнике, честито.

Ја бих тако урадио, сносио одговорност. Сносио је одговорност, кажњен због тога судски, прекршајно, али стао уз своје људе, стао уз њихову процену, стао уз процену да оствари нешто да ти људи сутра, када их држава позове, не кажу – наш министар ће нас позвати, продаће нас на први миг. Не. Океј, има законска санкција, сноси законску санкцију. То је владавина права. Просто, изабрао је да буде процесуиран. Тако ја доживљавам ову ситуацију. Рећи ће и министар конкретније везано за те детаље, али апсолутно сам против да се...

(Мариника Тепић добацује.)

Дакле, чланови Владе одговарају, имају право да одговоре, такав је Пословник. Али у овом случају хоћу да вам кажем да сам апсолутно против тога да се откривају, док се не оконча било који поступак, док не буде правоснажне судске пресуде, осетљиви детаљи који могу да утичу на судски поступак. Исто такво мишљење веома често заступа и тужилаштво управо зато што не могу људи да раде свој посао ако им откривате детаље. Хајде да откријемо ко су они који осумњичени. Они имају увид у то, они то знају, али зашто би неко трећи, који није чак ни умешан у поступак а не једна од страна поступка, зашто би тај неко имао осетљиве податке, који се њега не тичу а могу да утичу на сведоке? Зашто би то радили? Не разумем. Не могу да схватим шта би био претежни интерес јавности. Шта би био претежни интерес, да врши притисак – хајде да добијемо њихова имена? Замислите када би то неко други радио. Ето.

ПРЕДСЕДНИК: Мариника Тепић.

Изволите, поставите питање.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Хвала, председнице.

Ако сам добро разумела министра Стефановића, који је потпредседник Владе, ви сте нама објаснили да је владавина права то када министар крши закон, и то министар Вулин, тако што стаје уз своје војнике. Министар Вулин стаје уз своје војнике, не знам да ли је то част и похвала за те војнике или је нешто друго. Али оно што је такође важно јесте да је одлука о учествовању тих војника у овом инциденту дозвољена од стране њега, не од неког другог. Дакле, он је тиме штитио себе, а не те војнике. То је прва ствар.

Друга ствар, помињали сте цурење информација заправо, зашто би некеме значили ови подаци, зашто он сад то треба да има. А и ви сте лично и врло често и ваше колеге из Владе, господине министре, огледало некога ко противзаконито пушта осетљиве информације у јавност, и пре него што нека истрага почне, а и када је она у току. Врло добро знате да је то била једна од озбиљних замерки у извештајима Европске комисије, што у оквиру Поглавља 24 дуго времена, а верујем ни сада, није усвојен кодекс против цурења информација о оваквим осетљивим предистражним, односно истражним радњама.

И друго питање, да се вратим на оно што сам рекла на почетку, упућујем министру Шарчевићу. Тражим да ми објасни зашто не реагује, да ли својом вољом или под неким притиском, јер заиста не могу да верујем да својевољно не реагује на то што осуђеник за кривична дела, екстремни десничар који се представља и као председник Удружења грађана „Српска десница“, зове се Миша Вацић, делује у овом тренутку у београдским основним школама. Први пут се то догодило зимус у Основној школи „Јелена Ћетковић“, пре неколико дана у Основној школи „Владислав Рибникар“. Ако нисте знали први пут, а знате да је јавност о томе била обавештена, да ли сте ишта предузели, да ли сте се обратили директорима школа да то не раде?

Ми добро знамо да је на оснивању „Српске деснице“ раме уз раме уз Мишу Вацића био и потпредседник СНС-а Миленко Јованов. Занима ме да ли је било политичких притисака на вас да се не реагује на овакав улазак екстремних десничара и кривичних осуђеника у образовне и васпитне установе, да утичу својим вредностима на децу. Мислим да је то недопустиво. Морам да вам кажем да реагујем и у име забринутих родитеља не само у Београду већ и у Војводини, зато што се они плаше да ће господин Јованов да им и у Кикинди и широм Војводине доводи Вацића и разне његове сараднике.

ПРЕДСЕДНИК: Време, захваљујем.

Министар Стефановић, па министар Шарчевић.

НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ: Само кратак осврт. Пре свега, Александар Вулин није био министар када се тај догађај збио, он није био министар одбране и у сваком случају нема лични интерес. Ти војници нису били под његовом командом, нити је он као министар овлашћен да командује војском. То ради председник Републике, начелник Генералштаба. У том смислу нема лични мотив.

Он није прекршио закон тиме што му је неко рекао – ово је кршење закона, па је он то урадио. Не, он је донео одлуку за коју је сматрао да је исправна. Суд је проценио другачије и он је за то кажњен. То је владавина права. Он је донео своју одлуку за коју је сматрао да је утемељена, образложио је, послао суду, суд је рекао – не, кажњен си, ниси имао право на то.

Када дођемо до Европске комисије, прво, никада нисам давао информације које су осетљиве и са којима се тужилаштво није слагало да могу да иду у етар. Никада. Увек сам се консултовао са тужиоцима пошто веома добро поштујем процедуре, пратим како се то ради и говорим о оној фази поступка о којој може да се говори, не откривајући информације које могу утицати. Када сам ја изнео информације типа „знате, имате и два сведока, они се зову тако и тако, саслушава их тај и тај инспектор, ради се ту и ту“? Никада. Осумњичени М. А. радио то и то, толико година, осумњичен за то и то, процесуира се, тачка. То су информације.

Што се тиче извештаја Европске комисије, погледајте какви су били 2010, 2011, 2009, 2008. године, управо о владавини права. Застрашујући. Толико застрашујући да је Европска комисија била у шоку да ли с овом земљом може уопште да се разговара о нечему.

Европска комисија данас тражи од нас да донесемо закон којим ћемо овластити истражне органе да не дају информације о истрагама у току. То од нас тражи Европска комисија. Знате ко је против? Повереник за информације од јавног значаја. Он има другачији став од Европске комисије. А Европска комисија стоји баш на овом становишту које сам рекао и ја мислим да је потпуно исправно. Најбоље је да нема никакве информације о поступку који је у току, осим оне основне, кратке, без икаквог прејудуцирања било чега. То тражи Европска комисија од нас и то морамо да урадимо. Верујем да је то једини исправан начин.

Морам да вам кажем да једино чега се ја плашим јесте да ће по Србији кренути да се појављују ови људи који прете женама силовањем обдареним Афроамериканцима, плашим се да ће то бити језива ствар која би могла да нам се догоди; да ће доћи људи који премијерке називају креатурама; да ће ти људи који уз физичко насиље приводе људе попут Ранковића у Раљи, кога су ухватили за ревере и замало истукли јер се усудио да постави питање Ђиласу... Ако ти људи икада буду имали

прилике да буду на власти поново, плашим се да ћемо сви ми добијати батине само што ходамо улицама а другачије мислимо. То је опасна ствар за наше друштво.

ПРЕДСЕДНИК: Министар Шарчевић.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Морам да обавестим и вас и јавност да сам за случај ове прве школе чуо и реаговао, а за другу ћу да проверим.

Сваки грађанин који има дете у школи може да се појави као родитељ. То не може да вам оспори нико.

У својству пропагирања било које идеје, политике, директор је страшно одговоран. Ја сам скоро, не знам да ли сте пратили, можда пре месец дана, упозорио школе у Рашкој области управо поводом покушаја заједнице Бошњака око Сулејмана Угљанина да политизују причу да је позвао директоре школа, на школу. Врло сам децидно рекао да то нико не може да ради; он може те људе да зове кући на кућну адресу, ако су чланови странке итд. Пошто ја заиста поштујем аполитичност установа, тако се и понашам.

Остаје ми само да проверим ситуацију за школу „Рибникар“. За то стварно нисам знао. Мој став врло је јасан и наравно да нико на мене не врши никакву врсту ни притиска ни молби.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Министар Вулин.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Хвала.

Ако већ позивате на поштовање закона, онда морате да научите да пођете од себе па да поштујете Пословник, који је највиши закон у овом дому, који каже да сваки члан Владе може да одговара без обзира на то да ли је непосредно питан и да ли имате жељу да некога видите или не видите. Ако сте већ то питање покренули, моје је право да одговорим и ја ћу то право с великим задовољством искористити.

Жао ми је што ми ускраћујете законско право на жалбу, што ми ускраћујете могућност да се сачека правоснажност пресуде, а пресуда није правоснажна док ја не искористим своје право на жалбу, али то вас не занима, ви бисте нас ионако стрељали на улицама, што би рекао Горан Јешић. То је оно што бисте радили. Зато вас и не занима шта имам да кажем, а још мање вас занима закон, и у овом дому или било где другде. Суд чак није рекао ни да сам погрешно, већ да се закаснило са одговором, да одговор није дат у законском року. Чак се не опредељује о томе да ли је прекршена нека норма или не, него каже – нисте одговорили у законском року.

Дакле, и то сте чак, на моју жалост, успели да покушате да замаглите и да о томе не кажете праву истину онако како је суд рекао. Суд

уопште не коментарише да ли сам ја или нисам, већ каже: разлог за кажњавање у првом степену јесте – нисте на време одговорили.

А сад да вам кажем шта мислим о томе, пошто ми већ дајете ту ретку прилику да кажем шта мислим. Надам се да ме због тога нећете линчовати после и да нећете позвати на моје убиство или нешто слично, што се нажалост дешава сваки дан. Али то вас, наравно, не погађа превише, то смо само ми, ви имате право да нам претите да ћете нас тући и пребијати по улицама, а ми треба то скрушено да сачекамо и прихватимо када ће до тога доћи.

Дакле, тражи се да се сазна, да се преда копија једног извештаја који је настао непосредно након пребијања Андреја Вучића и брата господина Малог. Тражи се да се да име оперативца ВБА који је извештај сачинио, тражи се да се у том извештају доставе... Тај извештај иначе садржи имена сведока који су рекли шта су имали да кажу, шта су видели у том тренутку. Очекујете од мене као министра да вам предам човека који је нешто радио, да би онда излазио пред не знам какав суд, које јавности, чега, да се расправља о томе шта је урадио, ко су сведоци, шта су сведочили. Па то је потпуно несхватљиво!

Говорим сад своје мишљење, јер, опет вас позивам, суд уопште није расправљао о овоме о чему ја говорим, него је донео пресуду, јер каже – није на време. То је његово право и ја ћу наравно поштовати закон безусловно, као што га поштујем читавог живота, платићу казну ако после моје жалбе суд досуди. То је његово право. За разлику од вас, ја поштујем законе, не позивам на линч, не бих палио поново овај дом, не бих га палио ни 5. октобра, као што сте ви радили. Дакле, ја поштујем закон, за разлику од петооктобарских паликућа, који не знају другачије него да крше закон и да пребијају људе по улицама.

Још једном вам понављам, мораћете да научите да поштујете закон, а поштовати закон значи завршити судски спор, искористити право на жалбу, искористити сваки правни лек, редовни или ванредни, како је законом већ предвиђено. Дакле, немојте ме аутоматски сврставати тамо где бисте волели да ме сврстате, већ ћете ипак морати да допустите да се поштује закон у овој земљи. Као што се у овој земљи увек и поштовао закон, са изузетком паљевине овог часног дома, његове пљачке коју обележавамо ових дана, пребијања људи испред овог дома, паљење зграде РТС-а, а после и дивљачке, пљачкашке приватизације, која је била логична последица свега што нам се десило 5. октобра.

И даље не разумем, ово је моје право да кажем своје мишљење, зашто бих дао име оперативца Војнобезбедносне агенције који је саставио одговарајући записник, зашто би се знала имена сведока у широј јавности, зашто, да им неко каже да промене мишљење, да нису видели то што су

видели? А сутра треба сваки оперативац ВБА, БИА или било које друге службе да се плаши да ли ће неко тражити његово име и када саставља извештај треба да размишља да ли ће се то што је саставио свидети сутра некоме ко ће тражити његово име и резултате његовог рада, да се покажу у јавности? Не знам која то тајна полиција, која полиција уопште излази у току судског поступка са именима људи који раде у судском поступку, са сведоцима, с потенцијалним сведоцима, са свим што чини један поступак.

Не знам да ли бисте тражили све ово да није у питању Андреј Вучић и да није он тај који је пребијен, можда бисте се другачије понашали. Али, као што видим, када је у питању брат председника, који је онако сурово пребијан, онда тражите и сведоке и оне који су радили на том случају. Не разумем зашто. Увек ћу стати на становиште да човек који ради за своју службу и своју државу мора да буде заштићен; не сме да се плаши да ће сутра неко њега и његову породицу развлачити по медијима, да ће га нападати. Не сме да се плаши ни онај сведок који је са највећим поверењем говорио пред тим радником ВБА, ни он не сме да се плаши за то што је рекао, да ће једног дана због тога страдати. То што је видео, то је рекао.

Каква је то држава и како мислите да се води једна Војска, да се води Министарство унутрашњих послова, да се води БИА, ако ћемо разбацивати имена наших оперативаца? Шта ћете сутра? Хоћете сутра тражити од БИА да достави доушничку мрежу, да свакога ко ради за БИА или свакога ко ради за неку од наших служби пријавимо? Хоћемо ли то тражити? Хоћете ли тражити да једног дана „отворимо“ све оне који раде за ову државу, да буду кажњени што су радили за ову државу?

То сте већ радили од 2000. године. Тако сте их изручивали. Тако сте генерала Лазаревића изручили. Сваког ко је радио за ову државу, тако сте наградили. Сада бисте хтели поново да то исто радите.

Увек ћу се заложити за то да човек који ради за државу буде заштићен. Увек ћу се заложити. Ако треба ја да сносим последице, ја ћу сносити последице, али они који су радили за државу треба да буду заштићени. Сваки радник ВБА мора да зна да је његова држава уз њега, да је његово министарство уз њега, а он треба само да ради свој посао у складу са законом и никако другачије. Не може се другачије водити једна држава. А не да се свако ко ради за државу кажњава и продаје.

Пошто сте се већ позивали на поштовање закона, научите да га поштујете, а поштовати закон значи чекати да се један поступак заврши и бити бар толико коректан па рећи да оно што је суд пресудио јесте ништа друго до кашњење и зато је одредио казну од 10.000 и ја сам спреман да је платим. Наравно да ћу је платити уколико суд буде дефинитивно тако одлучио, а ја ћу искористити своје грађанско право да се жалим.

Знам да бисте волели да ми немамо, или бар ја, никаква права, па ни грађанска, али, жао ми је, у овој земљи још увек важи закон и тај закон се односи и на мене, и на вас, и на сваког другог, и као такав мора да се поштује. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Посланице Тепић, коментар.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Захваљујем.

Овим је само показано да ниједним образложењем мене нећете анестезирати као ваше тапшаче из владајуће већине. Доказали сте да ... Не постоји квалификација кашњење. Ви сте овим доказали да сте прекршили закон тиме што нисте у законском року одговорили по Закону о доступности информација од јавног значаја и да је лажирано то да је извештај ВБА био означен ознаком тајности „поверљиво“, што није тачно. Дакле, немојте овде држати нама предавања о владавини права. Прекршили сте закон, зато ћете платити казну и сносити вероватно, надам се, неке консеквенце с обзиром на то да сте представник и члан Владе.

Оно што је такође важно, министар Стефановић је у одговору поменуо да су били катастрофални извештаји Европске комисије током 2010. и 2011. године. Ја ћу вас подсетити да Србија тада још није била у статусу кандидата, то се десило у пролеће 2012. године, да је тада имала као тег око врата, не само око ноге, сарадњу са Хашким судом. Сви ви који данас чините власт, који сте дошли на готов статус кандидата, на спреман терен за отварање преговарачких поглавља, сви сте били против тога. Технички гледано, ако идемо уназад, били сте и против статуса кандидата, иако сада имате огромне бенефите од претприступних преговора и од свих фондова ЕУ.

Искористићу само још неколико секунди, колико ми је остало, да пренесем пар питања грађана са друштвених мрежа. Драго ми је да се вратила министарка Кубуровић, па писаним путем може да одговори пошто сада неће стићи...

ПРЕДСЕДНИК: Нема више питања, само коментари.

Не може, није таква пракса, него само коментари на оно што сте чули, а нова питања не можете да постављате. Захваљујем.

Пословник је важно читати после пет-шест година, колико смо овде заједно у два сазива. То је доста важно прочитати.

Захваљујем пуно. Сада је 19 часова и четири минута, завршавамо рад у делу седнице који се односи на посланичка питања.

Захваљујем свима на учешћу, а расправу о амандманима на законе који се налазе на дневном реду настављамо сутра у 10 часова.

(Седница је прекинута у 19.05 часова.)